



**ERIN WATT**

---

**Regatul  
sfărâmat**

AL CINCILEA VOLUM DIN SERIA  
FAMILIA ROYAL

TREI

# ERIN WATT

## Tragedie. Trădare. Încredere.

Hartley trebuie să înfrunte realitatea – nu poți scăpa de cei din familia Royal. Fie trăiești după regulile lor, fie mori din cauza lor.

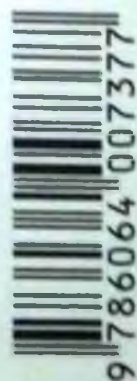
Din clipa în care Hartley Wright l-a întâlnit pe Easton Royal, viața ei n-a mai fost la fel: dușmani se ascund după fiecare colț și pericole pândesc în spatele fiecărei uși.

După un accident în care își pierde memoria, Hartley nu mai poate avea încredere în nimeni, nici măcar în băiatul cu ochi albaștri care îi promite că totul va fi bine.

Fiindcă, deși memoria lui Hartley e plină de lacune, instinctele îi spun că Easton e periculos. Nu știe dacă are intenții rele sau, dimpotrivă, este tocmai salvarea ei. Un adevărat maestru al încurcăturilor, Easton îi trezește sentimente intense, dar prea confuze pentru ca fata să le poată descâlci.

Easton vrea ca ea să-și amintească. Hartley crede că e mai bine să uite.

Și s-ar putea să aibă dreptate.



TREI

[www.edituratrei.ro](http://www.edituratrei.ro)

ISBN 978-606-40-0737-7

Erin Watt

# Regatul sfârâmat

---

Al cincilea volum din seria *Familia Royal*

Traducere din engleză de Monica Vlad

Editori:  
Silviu Dragomir  
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:  
Magdalena Mărculescu

Redactare:  
Oana Dușmănescu

Coperta: Faber Studio  
Ilustrație și design copertă: Meljean Brook

Director producție:  
Cristian Claudiu Coban

Dtp:  
Eugenia Ursu

Corectură:  
Dușa Udrea-Brobonel  
Rodica Crețu

---

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**WATT, ERIN**

**Regatul sfărâmat / Erin Watt ; trad. din engleză de Monica Vlad.**

- București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0737-7

I. Vlad, Monica (trad.)

821.111

---

Titlul original: Cracked Kingdom

Autor: Erin Watt

Copyright © 2018 by Erin Watt

Copyright © Editura Trei, 2019  
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București  
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20  
e-mail: comenzi@edituratrei.ro  
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0737-7

*Lui Lily,  
Lumina vieții*

# Capitolul 1

---

## Easton

Toată lumea țipă.

Dacă n-aș fi în stare de șoc — ca să nu spun foarte beat —, aș putea să aud strigăte separate, să le leg de anumite voci, să găsesc sensul cuvintelor caustice și ale acuzațiilor furioase care sunt aruncate în stânga și în dreapta.

Însă în momentul de față, totul pare un val nesfârșit de zgomote. O simfonie de ură, îngrijorare și teamă.

- ...vina fiului tău!
- E vina lui pe dracu'!
- ...vă dau în judecată...
- Easton.

Îmi țin capul îngropat în mâini și mă frec la ochi cu palmele bătătorite.

— ...chiar și aici? ...Ar fi trebuit să te scot afară în cătușe, nemernicule... hărțuire...

— ...încearcă numai... nu mi-e frică de tine, Callum Royal. Sunt procuror-șef...

— Procuror-șef adjunct.

— Easton.

Îmi simt ochii uscați și iritați. Sunt sigur că sunt și injectați. Sunt întotdeauna injectați atunci când sunt beat.

— Easton.

Ceva mă izbește peste umăr și o voce se face auzită deasupra celorlalte. Îmi ridic capul brusc și o văd pe sora mea adoptivă privindu-mă cu ochii săi albaștri în care se citește o profundă îngrijorare.

— De trei ore nu te-ai mișcat. Vorbește cu mine, mă imploră Ella încetșor. Vreau să știu că ești bine.

Bine? Cum să fiu bine? Uită-te și tu ce se întâmplă aici, ce mama dracului. Suntem într-o sală de așteptare privată a Spitalului Bayview General — familia Royal nu trebuie să aștepte în sala obișnuită de la urgențe cu restul țărănoilor. Avem parte de un tratament special oriunde mergem, chiar și în spitale. Anul trecut, când Reed, fratele meu mai mare, a fost înjunghiat, a fost operat de urgență de parcă ar fi fost însuși președintele țării, ocupând fără doar și poate sala de operații în detrimentul cuiva care avea mai mare nevoie de ea. Însă numele lui Callum Royal înseamnă mult în acest stat. La naiba, în această țară. Toată lumea îl cunoaște pe taică-meu. Tuturor le e frică de el.

— ...acuzării penale împotriva lui fiu-tău...

— Nenorocita de fiică-ta e vinovată pentru...

— Easton, mă îmboldește Ella din nou.

O ignor. Pentru moment, ea nu există pentru mine. Niciunul dintre ei nu există. Nici Ella. Nici tata. Nici John Wright. Nici măcar fratele meu mai mic, Sawyer, căruia i s-a permis să ni se alăture după ce i-au fost puse vreo

două copci la tâmplă. Un grav accident de circulație, iar Sawyer scapă doar cu o zgârietură.

În timp ce fratele lui geamăn este...

Cum este?

Să fiu al dracu' dacă știu. N-am primit nicio informație nouă despre Sebastian de când am ajuns la spital. Trupul lui însângerat și zdrobit a fost luat repede cu o targă, iar familia a fost exilată în această sală, ca să aștepte vești dacă e viu sau mort.

— Dacă fiul meu nu supraviețuiește, fiică-ta va plăti pentru asta.

— Ești sigur măcar că e fiu-tău?

— Javră nenorocită!

— Ce? Am impresia că toți băieții tăi au nevoie de teste ADN. Hai să facem toate testele acum! La urma urmelor, suntem la spital. Va fi ușor să le ia niște sânge și să confirme care din băieții tăi e un Royal și care este un O'Halloran...

— Tată! TACI DIN GURĂ!

Vocea neliniștită a lui Hartley mă străpunge asemeni unui cuțit. Poate că restul oamenilor nu există pentru mine în acest moment, însă ea există. De trei ore stă într-un colț al încăperii. La fel ca mine, n-a spus niciun cuvânt. Până în clipa asta. Acum e în picioare, cu ochii ei cenușii scânteind de furie, cu vocea ridicată și acuzatoare în timp ce se răstește la taică-său.

Nici măcar nu știu de ce John Wright se află aici. N-o poate suporta pe fiică-sa. A trimis-o pe Hartley la internat. N-a voit s-o lase să se mute înapoi acasă când s-a întors în Bayview. A țipat la ea în noaptea asta, i-a spus că nu face parte din familia sa și a amenințat că o dă afară din casă pe sora ei mai mică.



Însă după ce ambulanțele i-au luat pe Hartley, pe gemeni și pe iubita gemenilor, domnul Wright a fost primul care a plecat spre spital. Poate vrea să se asigure că Hartley nu va spune tuturor cât de nemernic este el.

— De ce ai venit aici? țipă Hartley prin învălmășeala de gânduri din mintea mea. N-am fost rănită în accident! Sunt bine! N-am nevoie de tine aici și nu te vreau aici!

Wright strigă ceva la rândul său, însă nu-i dau atenție. Sunt prea ocupat s-o urmăresc pe Hartley. De când mașina ei s-a ciocnit cu Range Rover-ul gemenilor în fața vilei tatălui ei, ea a insistat întruna că este bine. Nu în fața mea, bineînțeles — în niciun caz, nu s-a uitat la mine nici măcar o dată. N-o învinovățesc.

Eu am făcut asta. În noaptea asta, i-am distrus viața. Faptele mele au determinat-o să se urce în acea mașină, fix în momentul în care frații mei veneau cu viteză în curbă. Dacă n-ar fi fost supărată, poate că i-ar fi văzut mai devreme. Poate Sebastian n-ar fi... mort? Sau o fi viu?

La naiba, de ce nu avem informații noi?

Hartley insistă întruna că nu este rănită, iar paramedicii au fost în mod evident de acord cu ea, pentru că au examinat-o, apoi i-au dat voie să stea în sala de așteptare, însă în acest moment nu arată prea bine. Se clatină ușor pe picioare. Are respirația sacadată. Și e mai lividă decât peretele alb din spatele ei, creând un contrast șocant între piele și părul ei negru ca smoala. Nu văd nici măcar o singură picătură de sânge pe ea, serios. Niciuna. Mă simt ușurat văzând asta, deoarece Sebastian era plin de sânge.

Am o senzație de greață în gâtleej în timp ce scena accidentului mi se tot derulează în minte. Cioburi din

parbrizul spart risipite pe caldarâm. Trupul lui Sebastian. Băltoaca roșie de sânge. Țipetele lui Lauren. Familia Donovan a luat-o deja pe Lauren și a dus-o acasă, slavă Domnului. Fata nu s-a oprit din țipat din secunda în care a ajuns la Bayview General până în secunda în care a plecat de acolo.

— Hartley, se aude vocea joasă a Ellei, și știu că sora mea vitregă a observat paloarea lui Hartley. Vino și așază-te. Nu arăți prea bine. Sawyer, adu-i niște apă lui Hartley.

Fratele meu mai mic dispare fără o vorbă. Parcă e un zombi de când geamănul lui a fost luat de lângă el.

— Sunt bine! strigă Hartley, îndepărtând mâna micuță a Ellei de pe brațul său.

Se întoarce din nou înspre taică-său, clătinându-se încă pe picioare.

— Tu ești motivul pentru care Sebastian Royal e rănit!

Lui Wright îi pică fața.

— Cum îndrăznești să insinuezi...

— Să insinuez? îl întrerupe ea furioasă. Nu insinuez nimic! Eu nu fac decât să exprim o stare de fapt! Easton n-ar fi venit acasă la noi în noaptea asta dacă tu n-ai fi amenințat că-mi alungi sora! N-aș fi venit după el dacă el n-ar fi venit la tine!

*Asta înseamnă că e vina mea, vreau eu să obiectez, însă sunt prea slăbit și prea al naibii de laș ca s-o fac. Însă e adevărat. Eu sunt motivul pentru care s-au întâmplat toate acestea. Eu am provocat accidentul, nu tatăl lui Hartley.*

Hartley se clatină din nou și, de data asta, Ella nu mai ezită — o apucă de braț pe Hartley și o forțează să se așeze pe un scaun.

— Stai jos! îi ordonă Ella.

În tot acest timp, tatăl meu și tatăl lui Hartley se privesc din nou. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata atât de șucărit.

— N-o să poți plăti ca să scapi de chestia asta, Royal.

— Fiică-ta conducea mașina, Wright. O să fie norocoasă dacă nu-și va petrece următoarea aniversare la școala de corecție.

— Dacă trebuie să meargă cineva la pușcărie, ăla-i fiu-tău. La naiba, toți fiii tăi ar trebui să fie acolo.

— Să nu îndrăznești să mă ameninți, Wright. Pot să-l conving pe primar să vină aici în cinci minute.

— Pe primar? Crezi că sula aia smiorcăită are curajul să mă concedieze? Am câștigat mai multe procese în districtul ăsta uitat de lume decât orice alt procuror din istoria Bayview-ului. Cetățenii l-ar răstigni, iar tu...

Pentru prima oară în trei ore, îmi regăsesc vocea.

— Hartley, zic cu o voce răgușită.

Domnul Wright se oprește la mijlocul frazei. Se răsucește pe călcâie ca să mă privească în față, săgetându-mă cu privirea.

— Tu să nu vorbești cu fiică-mea! Mă auzi, jigodie mică! Să nu care cumva să-i adresezi vreun cuvânt.

Îl ignor. Privirea mea e ațintită asupra chipului palid al lui Hartley.

— Îmi pare rău, îi șoptesc. A fost numai vina mea. Eu am provocat accidentul.

Ea face ochii mari.

— Nu-i adresa niciun cuvânt!

În mod surprinzător, replica asta vine de la tatăl meu, nu de la al ei.

— Callum, zice Ella, părând la fel de surprinsă ca și mine.

— Nu, tună el, cu ochii săi albaștri fixați asupra mea. Niciun cuvânt, Easton. Din chestia asta s-ar putea naște niște acuzații penale. Iar *el* — tata aruncă o privire înspre John Wright de parcă acesta ar fi o manifestare vie a virusului Ebola — este procuror-adjunct. Niciun alt cuvânt despre accident decât în prezența avocaților noștri.

— Tipic pentru cei din familia Royal, zice Wright pe un ton batjocoritor. Mereu vă acoperiți fundurile.

— Fiică-ta a lovit mașina fiilor mei, zice tata printre dinți. Ea e singura vinovată.

Hartley scoate un scâncet. Ella oftează și o mângâie pe umăr.

— Nu ești tu de vină, îi spun lui Hartley, ignorându-i pe toți ceilalți.

E ca și cum am fi singurele persoane din încăperea. Eu și fata aceasta. Prima fată cu care am dorit să-mi petrec timpul fără să vreau să-mi scot hainele de pe mine. O fată pe care o consider prietenă. O fată cu care am vrut să fiu mai mult decât prieten.

Din cauza mea, această fată se confruntă cu mânia tatălui meu. Și este măcinată de vină în legătură cu un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu în peisaj. Fratele meu mai mare, Reed, obișnuia să-și spună Distrugătorul. Credea că distrusese viețile tuturor celor pe care-i iubise.

Reed se înșală. Eu sunt cel care strică totul.

— Nu-ți face griji, plecăm, urlă Wright.

Simt că mă încordez în timp ce-l văd că se îndreaptă cu pas apăsător spre locul unde stă Hartley.

Ella o cuprinde de umăr pe Hartley într-un gest protector, însă tata scutură brusc din cap spre ea.

— Lasă-i să plece! se răstește tata. E dreptul ticălosului — ei n-au ce căuta aici cu noi.

Panica mă sufocă. Nu vreau ca Hartley să plece. Și mai ales nu vreau să plece cu taică-său. Cine știe ce o să-i facă.

În mod evident și Hartley e de acord, pentru că se împotrivește imediat în momentul în care taică-său încearcă s-o înșface. Se agață de brațul Ellei.

— Nu merg nicăieri cu tine!

— N-ai încotro, i-o trânteste el. Sunt încă tutorele tău legal, fie că-ți place, fie că nu.

— Nu! tună Hartley. Nu merg!

Capul ei se răsuțește spre tatăl meu.

— Uite ce e, tata e un...

Nu reușește să-și termine fraza din cauză că în secunda următoare se prăbușește în față, izbindu-se de podea. Zgomotul capului ei izbindu-se de gresie o să mă obsedeze până voi muri.

O sută de mâini par să se întindă după ea, însă sunt primul care ajung lângă ea.

— Hartley! strig, trăgând-o de umăr. Hartley!

— N-o mișca! zbiară tata și încearcă să mă îndepărteze.

Mă smulg din strânsoarea lui, însă îi dau drumul fetei. Mă întind pe podea, astfel încât fața mea se află lângă a ei.

— Hartley. Hart. Eu sunt. Deschide ochii. Eu sunt.

Pleoapele nu i se mișcă.

— Pleacă de lângă ea, derbedeule! țipă taică-său.

— Easton.

Este Ella, și vocea ei e plină de groază în timp ce arată într-o parte înspre capul lui Hartley, unde un fir subțire de sânge se prelinge pe podea. Simt că-mi vine să vomit și

nu e numai din cauza alcoolului, care încă îmi clocotește prin vene.

— O, Doamne, răsuflă Ella. Capul. S-a lovit foarte tare la cap.

Îmi înăbuș groaza.

— E în regulă. O să fie bine.

Mă întorc spre tata.

— Cheamă un doctor! E rănită!

Cineva mă înșfacă de umăr.

— Am zis să pleci de lângă fiica mea!

— Tu să pleci de lângă ea! mă răstesc la tatăl lui Hartley.

Brusc, în spatele meu, e agitație. Zgomote de pași. Mai multe strigăte. De data asta, mă las îndepărtat. E ca și cum l-aș vedea din nou pe Sebastian. Hartley e pe o targă, iar doctorii și asistentele își strigă unii altora indicații în timp ce e luată de acolo.

Privesc anesteziat la pragul gol. Împietrit.

Ce s-a întâmplat?

— O, Doamne, zice Ella iarăși.

Picioarele nu-mi mai pot suporta propria greutate. Mă prăbușesc pe cel mai apropiat scaun și răsuflu cu greutate. Ce s-a întâmplat?

Hartley a fost rănită în tot acest timp și n-a spus nimic? Sau poate că nu și-a dat seama? Paramedicii nu și-au dat seama, la naiba.

— Au zis că e în regulă, spun eu cu o voce răgușită. Nici măcar n-au internat-o.

— O să fie bine, mă asigură Ella, însă tonul ei nu e foarte convingător.

Amândoi am văzut sângele ăla și hematumul de la tâmplă și gura ei rămasă deschisă.

Of, la naiba. O să mi se facă rău.

O admir pe Ella — ea nu sare într-o parte când mă aplec și vomit pe pantofii ei. Doar mă mângâie pe păr și mi-l îndepărtează de pe frunte.

— Este în regulă, East, șoptește ea. Callum, du-te și adu-i niște apă. Nu știu unde s-a dus Sawyer când l-am trimis să aducă apă. Și tu — presupun că vorbește cu domnul Wright —, cred că e timpul să pleci. Poți aștepta în altă parte vești despre Hartley.

— Bucuros, zice tatăl lui Hartley cu dezgust.

Îmi dau seama de momentul când pleacă, pentru că atmosfera din încăperea se relaxează oarecum.

— O să fie bine, zice Ella din nou. La fel și Sebastian. Toată lumea o să fie bine, East.

În loc să mă liniștesc, vomit din nou.

O aud șoptind cu jumătate de gură:

— Doamne, Reed, nu vrei să ajungi odată aici.

Jocul așteptării reîncepe. Beau apă. Tata și Sawyer stau în tăcere. Ella îl îmbrățișează pe Reed în momentul în care acesta își face apariția, în cele din urmă. A trebuit să conducă tot drumul de la colegiu înapoi și pare epuizat. Nu-l învinovățesc — e ora trei dimineața. Suntem cu toții epuizați.

Veștile în legătură cu starea lui Sebastian sunt primele care sosesc. Lovitura la cap este cea mai mare preocupare a noastră. Are și un edem cerebral, însă doctorii nu știu deocamdată cât este de grav.

Fratele meu cel mai mare, Gideon, sosește la scurt timp după Reed, pentru a auzi partea în legătură cu creierul lui Seb. Gid vomită în coșul de gunoi din colțul încăperii, cu toate că, spre deosebire de mine, nu cred că este beat.

Câteva ore mai târziu, un alt doctor apare în pragul uşii. Nu este cel care l-a operat pe Seb şi pare extrem de stânjenit în momentul în care aruncă o privire prin încăpere.

Mă ridic clătinându-mă în picioare. Hartley. Chestia asta trebuie să fie despre Hartley.



## Capitolul 2

---

### Hartley

Mă trezește o lumină puternică îndreptată spre chipul meu. Clipesc amețită, încercând să descifrez forme propriu-zise printre petele albe pe care le văd în fața ochilor.

— Uite-o. S-a trezit Frumoasa din Pădurea Adormită. Cum te simți?

Lumina se aprinde din nou. Întind mâna pentru a o îndepărta și aproape leșin din cauza durerii care mă copleșește.

— E bine, nu? zice vocea. Hai să-i mai administrăm alte treizeci de miligrame de Toradol, însă asigură-te că nu are hemoragie.

— Da, domnule.

— Perfect.

Cineva izbește două bucăți de metal una de alta, făcându-mă să tresar.

Ce mi s-a întâmplat? De ce am dureri atât de mari, încât mă dor până și dinții? Am avut un accident?

— Stai cuminte.

O mână mă împinge înapoi înspre ceva moale — o saltea.

— Nu te ridică.

Se aude un zumzet mecanic și partea din spate a patului se ridică. Reușesc să-mi dezlipesc una dintre pleoape și, printre gene, văd un cadru de pat, tivul unui halat alb și o altă pată întunecată.

— Ce s-a întâmplat? zic cu o voce răgușită.

— Ai avut un accident de mașină, spune pata întunecată de lângă mine. Când s-a deschis airbagul, ți-a rupt câteva coaste pe partea stângă. Ți-a spart timpanul. Ca urmare a dezechilibrului vestibular, precum și a dispneei — adică a dificultății de respirație —, ai leșinat și te-ai lovit foarte tare la tărtăcuță. Ai o contuzie și un traumatism cerebral minor.

— Traumatism cerebral?

Ridic mâna la piept, chircindu-mă de durere în tot acest timp, până când, în cele din urmă, îmi duc palma la inimă. Gâfâi. Doare. Cobor încetisor brațul pe lângă corp.

— Încă bate, dacă asta te întrebi.

Asta e de la vocea inițială. Trebuie să fie doctorul.

— Voi, fetele scunde, trebuie să încercați să stați cât mai departe posibil de volan. Un airbag care se deschide se simte ca și cum ai fi lovit de un camion de-o tonă.

Îmi las pleoapele grele să se închidă din nou și încerc să-mi amintesc, însă în capul meu nu e nimic. E și gol, și plin în același timp.

— Îmi poți spune ce zi e azi?

Ce zi... Le enumăr una câte una în minte. Luni, marți, miercuri, însă niciuna nu pare a fi corectă. Îmi simt gâttelejul ca o rană deschisă, însă nu știu cum un accident ar putea cauza așa ceva.

— De cât timp... sunt... aici? reușesc să întreb.

— Poftim, zice vocea feminină, ducându-mi un pai la gură. E apă.

Apa pare o binecuvântare și înghit cu lăcomie până când paiul îmi este îndepărtat de la gură.

— E destul. Nu vrem să ți se facă rău.

Să mi se facă rău de la apă? Îmi ling buzele, însă nu pot aduna suficientă energie pentru a protesta. Mă prăbușesc înapoi pe perne.

— Ești aici de trei zile. Hai să jucăm un joc, sugerează doctorul. Îmi poți spune ce vârstă ai?

Asta-i o întrebare simplă.

— Paisprezece.

— Hmmm.

El și asistenta schimbă o privire pe care eu n-o pot desluși. Sunt prea mică pentru medicamentele pe care mi le administrează?

— Și numele tău este?

— Da, imediat...

Deschid gura pentru a răspunde, însă mintea mi se blochează. Închid ochii și încerc din nou. Nimic. Un mare nimic. Mă uit panicată la doctor.

— Nu pot...

Înghit în sec și scutur cu putere din cap.

— Este...

— Nu-ți face griji în legătură cu asta.

Zâmbește vag, de parcă nu e cine știe ce mare chestie că nu-mi pot aminti propriul nume.

— Administrează-i încă o doză de morfină și un cocktail Benzo<sup>1</sup> și sună-mă când se trezește.

---

<sup>1</sup> Benzodiazepină — benzodiazepinele reprezintă o clasă de medicamente psihotrope (psihoactive) în a căror structură chimică este prezent un nu-

— Mă ocup de asta, domnule doctor.

— Dar eu... stați, zic în timp ce pașii acestuia se îndepărtează.

— Sstt. O să fie bine. Corpul tău are nevoie de odihnă, zice asistenta, așezând o mână fermă pe umărul meu.

— Trebuie să știu... trebuie să întreb, mă corectez.

— Nimeni nu pleacă nicăieri. Vom fi cu toții aici când te trezești. Promit.

Din cauză că mă doare prea tare pentru a mai face vreo mișcare, accept să fiu sedată. Are dreptate, îmi dau seama. Doctorul va fi aici, deoarece este un spital și aici lucrează doctori. De ce sunt aici, cum am ajuns să mă accidentez — chestia asta mai poate aștepta. Morfina și cocktailul Benzo — ce-o mai fi și ăsta — sună bine. Voi pune mai multe întrebări data viitoare când mă voi trezi.

Cu toate astea, nu dorm bine. Aud zgomote și voci — tari, joase, neliniștite, furioase. Mă încrunt și încerc să le spun celor îngrijorați că o să fiu în regulă. Aud un nume care se repetă întruna — *Hartley, Hartley, Hartley*.

— O să fie bine? întrebă o voce masculină groasă.

E cel pe care îl aud spunând numele ăla — *Hartley*.  
Despre mine e vorba?

Mă aplec înspre vocea aceea, asemeni unei flori care caută soarele.

— Toate semnele conduc înspre asta. Du-te să te culci, băiete. Dacă n-o faci, o să te punem în pat lângă ea.

— Păi, eu chiar sper asta, glumește prima voce.

Doctorul râde.

---

cleu benzenic fuzionat cu un nucleu de diazepină. Aparțin unei categorii de medicamente cunoscute ca tranchilizante minore (anxiolitice).

— Asta e cu siguranță atitudinea potrivită.

— Deci pot rămâne, da?

— Nu. Tot te dau afară de aici.

*Nu plecați, implor eu, însă vocile nu mă ascultă și, în scurt timp, nu rămân decât cu tăcerea întunecată și sufocantă.*

## Capitolul 3

---

### Easton

Aripa Maria Royal de la Spitalul Bayview General seamăna cu o morgă. Toate persoanele din sala somptuoasă de așteptare sunt învăluite în propria durere. Norul întunecat e pe cale să mă înghită cu totul.

— Mă duc să iau o gură de aer, îi șoptesc lui Reed.

El strânge din ochi.

— Să nu faci vreo prostie.

— Cum ar fi să-mi aduc copilul într-o aripă de spital denumită după mama lui care s-a sinucis? zic pe un ton zeflemitor.

Lângă fratele meu, Ella oftează neputincioasă.

— Și tu unde l-ai fi dus pe Seb?

— Oriunde în afară de locul ăsta.

Nu-mi vine să cred că ăștia doi nu simt vibrațiile negative de aici. Din acest spital nu a ieșit nimic bun pentru noi. Mama noastră a murit aici. Seb nu se mai trezește din comă, iar iubitei mele aproape că i s-a despiciat teasta în două.

Amândoi îmi aruncă o privire îndoielnică, apoi se întorc unul către altul angajându-se într-o conversație șoptită. Sunt împreună de peste un an deja și gândesc la fel sau cam așa ceva. Bineînțeles, nu trebuie să mă culc cu niciunul din ei ca să-mi dau seama că vorbesc despre mine. Ella îi semnaleză că este îngrijorată că o voi lua razna, iar Reed o asigură că nu voi face familia de râs. Când ea nu se uită, el îmi aruncă o privire misterioasă care repetă avertismentul său de mai devreme de a-mi păstra mințile întregi.

Părăsesc camera aceea plină de suferință, iar ușile automate grele se închid în urma mea. Pornesc pe unul dintre cele două culoare largi și pardosite cu marmură albă ale aripii spitalului construite cu banii mânjiți de sânge ai tatălui meu. E liniște aici, spre deosebire de camera de gardă de la primul etaj unde copiii plâng, adulții tușesc și trupurile sunt într-o continuă vânzoleală.

Aici, pantofii cu tălpi de cauciuc se deplasează în liniște de-a lungul plăcilor de gresie în timp ce angajații în halate imaculate intră și ies din rezerve pentru a verifica starea pacienților bogați. E posibil ca într-unul din acele paturi să zacă vreun posibil donator de bani, așa că acolo grija acordată e specială. Acolo sunt saltele mai drăguțe, cearșafuri scumpe, halate de firmă. Stagiarii și rezidenții n-au ce căuta acolo decât însoțiți de un doctor în toată regula. Bineînțeles, plătești pentru privilegiul de a te afla într-un astfel de apartament VIP. Hart este singură într-unul din acestea, pentru că am amenințat că voi dezlănțui iadul dacă va fi dusă în secția pentru oameni obișnuiți. Tatei nu-i place asta. Crede că echivalează cu recunoașterea unui delict, însă l-am avertizat că altfel mă duc la ziare și spun că a fost doar vina mea. Tata mi-a

spus c-o să plătească doar pentru o săptămână. O să mă cert cu el, dacă va trebui să stea mai mult, însă o să mă ocup la momentul potrivit de această problemă.

Îl găsesc pe fratele meu Sawyer prăbușit în fața unui coș de gunoi.

— Frate, ești bine? Vrei să mănânci ceva? Să bei ceva?

El își ridică ochii pustii în direcția mea.

— Mi-am aruncat paharul.

Asta înseamnă că-i e sete? Băiatul ăsta e un zombi. Dacă Seb nu se trezește curând, Sawyer va fi următorul din familia Royal care se va afla pe un pat de spital, nu eu.

— Și ce-ai avut? Întreb, uitându-mă în coș.

Zăresc niște ambalaje de fast-food, cutiile din hârtie maronie de la magazinul VIP și vreo două cutii de băuturi energizante.

— Un Gatorade? Încerc să ghicesc. Îți aduc altul.

— Nu mi-e sete, mormăie Sawyer.

— Nu-i o problemă. Spune-mi ce vrei.

Dacă știe. Pare că delirează.

— Nimic.

Se chinuie să se ridice în picioare.

Mă grăbesc să ajung lângă el și-i așez o mână pe umăr.

— Hei, spune-mi ce vrei.

Sawyer îmi dă mâna la o parte.

— Nu mă atinge, zice cu o izbucnire bruscă de furie. Seb nu s-ar afla în rezerva aia, dacă nu erai tu.

Vreau să protestez, însă are dreptate.

— Mda, înțeleg ce vrei să spui, zic cu un nod în gât.

Chipul lui Sawyer devine colțuros. Își încleștează maxilarul pentru a împiedica tremurul buzelor, însă e



frățiorul meu. Știu când mai are câteva secunde până să cedeze, așa că-l trag spre mine pentru a-l îmbrățișa, chiar dacă el se împotrivește.

— Îmi pare rău.

Se agață de tricoul meu ca de un colac de salvare.

— Seb o să fie bine, da?

— Poți să fii sigur de asta.

Îl bat ușor pe spate pe fratele meu.

— O să se trezească și o să facă mișto de noi că plângem.

Sawyer nu poate răspunde. Emoția i se adună în gât. Se agață de mine preț de un minut, înainte de a mă îndepărta.

— Mă duc să stau cu el o vreme, zice el, cu fața întoarsă către perete.

Lui Seb îi place să salveze pui de animale și folosește în mod excesiv emojiuri cu ochi în formă de inimă. Sawyer este geamănul macho. Cel care nu prea vorbește. Cel căruia nu-i place să-și arate emoțiile. Însă, fără fratele său geamăn, Sawyer este singur și speriat.

Îl strâng de umăr și-i dau drumul. Gemenii trebuie să fie împreună. Dacă cineva îl poate scoate pe Seb din comă, acela va fi Sawyer.

Îmi croiesc drum spre capătul celui de-al doilea culoar, acolo unde se află camera lui Hartley. Una dintre asistentele aproape mute mă întâmpină la ușă.

— Îmi pare rău, zice ea. Fără vizitatori.

Arată spre partea din dreapta a ușii unde un afișaj digital pâlpâie intermitent anunțând „Nu deranjați!”.

— Fac parte din familie, Susan, zic eu citindu-i numele de pe ecuson.

Nu m-am mai întâlnit cu asistenta Susan până acum.

— Nu știam că domnișoara Wright are frați.

Asistenta îmi aruncă o privire care spune că știe bine cine sunt și ce tâmpenii încerc să îndrug.

Nu-mi stă în caracter să renunț. Zâmbesc triumfător.

— Văr. Tocmai am aterizat aici.

— Îmi pare rău, domnule Royal. Fără vizitatori.

M-a prins.

— Uite ce e, Hartley este iubita mea. Trebuie s-o văd. Va crede că sunt un nenorocit dacă nu vin să văd ce mai face. O să fie rănită și nu vrem să sufere și mai mult, am dreptate?

Văd că asistenta se mai înmoaie.

— O să vrea să mă vadă.

— Domnișoara Wright trebuie să se odihnească.

— Nu voi sta mult, promit.

În momentul în care văd că nu cedează imediat, scot arsenalul greu.

— Tata vrea să fie ținut la curent cu starea ei de sănătate. Callum Royal? Poți verifica în fișa de internare. Apare numele lui acolo.

— Tu nu ești Callum Royal, subliniază ea.

— Sunt fiul și împuternicitul său.

Ar fi trebuit să-i cer tatei să mă treacă pe orice formular unde trebuia să apară numele meu, ca să pot veni și pleca fără restricții. E prima dată când încerc să intru fără el, așa că nu mi-am dat seama câtă influență are numele său. Totuși ar fi trebuit să știu. Aripa asta a fost construită cu banii lui.

Asistenta Susan se încruntă iarăși, însă se dă într-o parte. Ai unele avantaje când numele tău de familie se află pe zidul unei clădiri.

— Să n-o suprasoliciteți, zice asistenta.

Cu o ultimă privire plină de avertismente, pleacă.

Aștept până dispare după colț, înainte să intru. Mda, vreau să se odihnească, însă poate să doarmă după ce o văd cu ochii mei și mă asigur că e totul în regulă.

În liniște, îmi croiesc drum pe după canapeaua și scaunele din salonul apartamentului. La fel ca Seb, e adormită. Spre deosebire de Seb, Hartley a avut momente de luciditate. Doctorul i-a spus tatălui meu în această dimineață înainte de a pleca la lucru că, probabil, ea va fi pe deplin conștientă azi sau mâine.

Trag unul din scaunele grele până la pat și-i iau mâna, atent să nu-i desprind de pe deget dispozitivul care-i monitorizează pulsul. Când o văd zăcând nemișcată pe pat, cu tuburi și fire care urcă din brațele ei subțiri înspre pungile de perfuzii și aparate, mi se întoarce stomacul pe dos.

Vreau să dau ceasul în urmă, să dau timpul înapoi, să ne întoarcem în apartamentul ei unde o hrănesc cu burrito cumpărat de la rulota din colțul străzii după o zi de muncă pe rupe la restaurant.

— Hei, Frumoasa din pădurea adormită.

Îi mângâi pielea catifelată cu degetul mare.

— Dacă voiai atât de tare să nu mai mergi la școală, ar fi trebuit să-mi spui. Am fi putut chiuli pur și simplu sau am fi falsificat o scutire medicală.

Ea nu se mișcă. Ridic privirea la monitorul de deasupra capului ei, fără să știu exact ce anume vreau să aflu. Aparatul emite un sunet constant. Camera ei e mai puțin înfricoșătoare decât a lui Seb.

El are o mască de oxigen și tăcănitul aparatului în timp ce se ridică pentru a respira în locul lui e mai înspăimântător decât muzica de fundal dintr-un film de groază.

Vreau ca Hart să se trezească și să mă prindă de mână. Îmi trec mâna liberă peste față și mă străduiesc să mă gândesc la ceva pozitiv.

— Înainte să apari tu, voiam într-un fel să renunț la ultimul an de școală, însă acum sunt bucuros că n-am făcut-o. O să ne distrăm. Mă gândesc să mergem la Saint-Tropez de Ziua Recunoștinței. Aici se face frig și m-am plictisit de paltoane groase și ghete. Și de Crăciun putem merge în Andermatt, în Alpi. Dar, dacă schiezi, putem merge în Verbier. Pârțiile de la altitudini mari sunt supertari, dar poate că ți-ar plăcea mai mult St. Moritz?

Îmi amintesc vag că unele dintre fetele de la Astor vorbeau întruna despre faptul că poți merge la cumpărături acolo.

Ea nu răspunde. Poate nu-i place deloc să schieze. Îmi dau seama că, înainte de accident, abia dacă am ajuns să ne cunoaștem. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre Hartley.

— Sau am putea să mergem la Rio. Dau niște petreceri marfă de Anul Nou acolo. Pash s-a dus acolo acum câțiva ani și a zis că a fost o petrecere la care au participat vreo două milioane de oameni.

Pe bune. Poate din cauza traumatismului la cap, n-o să vrea să meargă la petreceri. *La naiba, East, ce prost poți să fii.*

— Sau putem sta aici. Am putea aranja apartamentul. Sau poate găsim un alt loc pentru tine și surioara ta, Dylan, dacă o poți convinge să vină să stea cu tine. Cum sună asta?

Nici măcar nu strânge puțin din pleoape. Mă cuprinde frica. Nu pot suporta asta, și Seb, și Hartley inconștienți. Nu e corect. Mâna care o ține pe-a ei începe

să-mi tremure. Mă simt de parcă aş sta pe marginea unei stânci şi pământul se despică sub tălpile mele. Abisul mă strigă, promiţându-mi o pace întunecată după căderea în gol.

Îmi cobor bărbia în piept şi muşc gulerul tricoului în timp ce încerc să-mi stăpânesc emoţiile. Ştiu exact cât de disperat şi pierdut se simte Sawyer. Hartley a apărut într-un moment când eram la pământ. Ea mă face să râd. Mă face să mă gândesc că există un viitor dincolo de băutură, petreceri şi fete. Iar acum, lumina ei s-a stins.

*O să fie bine. Capul sus, băiete. Smiorcăitul n-ajută la nimic.*

Trag cu putere aer în piept şi duc mâna ei la buzele mele.

— O să fii bine, iubito.

O spun pentru a mă linişti pe mine mai mult decât orice.

— O să fii bine, Hart.

Trebuie să fie bine — de dragul ei şi-al meu.

## Capitolul 4

---

### Hartley

*Heart*<sup>2</sup>. *Heart*. Cuvântul îmi aleargă prin cap. Are legătură cu inima mea. *Nu. Hart. Hartley!* Deschid ochii și spun cu o voce răgușită.

— Hartley. Hartley Wright e numele meu.

— O steluță aurie pentru pacienta drăguță în albastru, zice o voce cunoscută.

Îmi răsucesc capul într-o parte și acolo îl văd pe doctor. Ne zâmbim — eu, pentru că e aici așa cum a promis că va fi, iar el, pentru că pacienta lui s-a trezit și și-a rostit numele.

Susan, așa cum scrie pe ecusonul ei, o asistentă rotundeie care abia dacă ajunge la buzunarul de la pieptul doctorului de lângă ea, îmi vâcă sub nas paharul de apă și paiul.

— Mulțumesc, spun recunoscătoare și de data asta nu-mi mai ia paharul de la buze, așa că beau din el până-l golesc.

---

<sup>2</sup> Joc de cuvinte bazat pe faptul că *heart* (engl., inimă) și *Hart* (numele personajului) se pronunță în același fel.

Lângă mine se aude un zbârnâit și Susan îmi ridică spătarul patului în poziție verticală.

— Știi unde te afli? întrebă doctorul, aprinzându-mi o lanternă-stilou în ochi.

Pe ecusonul său scrie J. Joshi.

— La spital.

Acest răspuns este o presupunere, însă date fiind doctorul, asistenta și halatul de un albastru înfiorător cu flori roz tras peste umerii mei, am încredere în răspunsul meu.

— La care?

— Bayview are mai multe?

Drăgut. Știu și unde mă aflu. Mă las relaxată pe spate. Spațiul acela gol atunci când m-am trezit prima oară era complet de înțeles. Am fost lovită destul de grav ca să fiu spitalizată și eram dezorientată.

El izbește ușor cu pumnul de suportul pentru picioare.

— Două din trei nu e rău.

— Ce s-a întâmplat?

Am mai pus întrebarea asta și înainte? Pare cunoscută. Însă, dacă am făcut-o, n-am primit vreun răspuns. Sau, cel puțin, nu mi-l amintesc. Când închid ochii și încerc să-mi aduc aminte cum am ajuns aici, nu văd nimic în afară de un peisaj pustiu. Mă doare tot corpul, așa că mă simt de parcă aș fi fost implicată într-un accident. Am fost lovită de un camion? Am căzut de la etajul doi? Am fost pocnită în cap când făceam cumpărături?

— Ai fost implicată într-o coliziune auto, zice doctorul. Leziunile fizice se vindecă bine, însă după celelalte episoade de luciditate pari să suferi de pierdere retrogradă episodică de memorie provocată de trauma suferită în momentul în care ai căzut la spital.

— Stați puțin, poftim?

Mi-a adresat prea multe cuvinte dintr-odată.

— Suferi de o pierdere de memorie care...

— Adică amnezie? intervin eu. Chestia asta e adevărată?

— E adevărată, confirmă doctorul Joshi cu un mic zâmbet.

— Ce înseamnă asta?

— Practic înseamnă că amintirile autobiografice pe care le-ai format, cum ar fi prima ta zi de grădiniță sau primul tău sărut sau o ceartă urâtă cu iubitul tău — acestea nu prea pot fi recuperate.

Rămân cu gura căscată. Face mișto de mine.

— Se poate să nu-mi mai recuperez memoria? Este posibil?

Mă uit în jurul meu prin cameră după cineva care să sară și să strige: „*Surpriză!*“ Numai că n-o face nimeni. Camera rămâne goală, cu excepția lui Susan, a doctorului și a mea.

— Da, este posibil, însă ești tânără și n-ar trebui să fie prea traumatizant.

Îmi întorc privirea înapoi la doctorul Joshi.

— Nu prea traumatizant?

Simt cum isteria îmi clocotește în gâtlej.

— Nu-mi pot aminti nimic.

— Așa simți acum, însă de fapt îți amintești multe lucruri. Din ceea ce am observat — când dormeai și chiar acum, în timp ce stăm de vorbă —, e foarte posibil să fi păstrat memoria procedurală. Abilitățile motorii pe care le-ai învățat, împreună cu abilitățile de dezvoltare cum ar fi cele oratorice. Unele dintre aceste abilități nu vei ști că le ai până ce nu le vei exersa. Spre exemplu, e posibil să nu-ți dai seama că știi să mergi pe bicicletă până ce nu te urci pe una. Important e că o să te simți



cât se poate de bine după câteva săptămâni de odihnă și recuperare.

— Cât se poate de bine? repet amorțită.

Cum mă pot simți cât se poate de bine dacă mi-au dispărut amintirile?

— Da. Nu te concentra pe aspectele negative.

Notează ceva în fișă înainte de a i-o înmâna asistentei Susan.

— Acum o să-ți povestesc despre cea mai dificilă parte în legătură cu recuperarea ta.

— E o chestie bună faptul că zac pe un pat de spital, dacă pierderea totală a memoriei nu e cea mai dificilă parte a recuperării mele.

Știu că n-ar trebui să fiu sarcastică, însă, la naiba, chestia asta e greu de înghițit.

Doctorul Joshi zâmbește.

— Vezi, nu ți-ai pierdut simțul umorului.

Zâmbetul îi dispare și devine serios.

— Și e foarte posibil să-ți recapeti amintirile autobiografice. Cu toate astea, trebuie să ai grijă când interacționezi cu oamenii. Felul în care își amintesc ei evenimentele o să fie diferit de al tău. Are sens?

— Nu.

Adevărul e adevăr. Niciuna din chestiile astea n-are sens. Cum de-mi pot aminti cum mă cheamă, însă nu și cum s-a întâmplat accidentul? Cum de-mi pot aminti ce este un spital sau că tubul care urcă în sus pe brațul meu este o perfuzie sau că o serie armonică merge până la infinit, însă nu-mi pot aminti primul sărut?

Doctorul bate în cadrul patului pentru a-mi atrage atenția.

— Eu sunt doctor? întreabă el.

— Da.

— De ce?

— Pentru că purtați un halat de doctor. Aveți chestia aia de ascultat — *stetoscopul*, îmi sare în ajutor mintea mea — în jurul gâtului și vorbiți ca un doctor.

— Dacă Susan de aici ar purta halatul meu și stetoscopul, n-ai crede că și ea e medic?

Îmi înclin capul ca să mă uit la asistentă. Susan zâmbește și-și încadrează fața cu mâinile. O îmbrac în minte în halat și-i atârni stetoscopul și o văd exact așa cum a descris-o el — medic.

— Vezi tu, adevărul este un concept variabil bazat pe subiectivismul fiecărui individ. Dacă ai vedea-o pe Susan mergând pe culoar, ai putea spune că ai văzut un doctor, când în realitate ea nu este altceva decât una din asistentele noastre foarte competente. Ceea ce mama ta își amintește în legătură cu faptul că ai împrumutat o rochie despre care sora ta a promis c-o poți purta o să fie diferit de amintirea surorii tale. Dacă te-ai certa cu iubitul tău, amintirea lui în legătură cu cine a fost vinovat e posibil să fie diferită de a ta. I-am sfătuit pe membrii familiei tale și pe prieteni să evite pe cât posibil să vorbească despre trecutul tău până se confirmă că ai pierdut toate acele amintiri în întregime. Îți voi scrie un bilet pentru școală și ar trebui să-i previi pe colegii tăi de clasă în privința asta. Dacă-ți spun lucruri despre trecut, acestea îți pot colora amintirile sau le pot chiar înlocui.

Trupul mi se răcește în timp ce încerc să procesez avertismentul doctorului. Toată chestia asta cu „două versiuni ale aceleiași povești“ are niște implicații înfricoșătoare.

— Nu-mi place asta, îi spun.

— Știu. Nici mie nu mi-ar plăcea.

Va trebui pur și simplu să-mi amintesc lucrurile de una singură, decid. Asta e soluția.

— Cât va dura până îmi voi recăpăta singură memoria? Mă pot ascunde undeva până atunci?

— Ar putea dura zile sau săptămâni, poate chiar ani întregi. Creierul este un mare mister chiar și pentru doctori și oamenii de știință. Îmi pare rău. Îmi doresc să fi avut un răspuns mai precis. Lucrul bun este că, după cum am spus și înainte, în afară de câteva coaste fisurate, din punct de vedere fizic ești într-o stare excelentă.

Asistenta scoate o fiolă mică și vârstă un ac în ea. Mă uit la fiolă și la ea cu o ușoară stare de disconfort.

— Nu-mi puteți da un medicament care să mă ajute să-mi amintesc?

— Asta facem.

Ea dă un bobârnac acului.

— Nu-mi puteți povesti măcar așa, în mare, ce s-a întâmplat? implor eu. Am mai rănit și pe altcineva?

Asta e chestia cu adevărat importantă aici.

— Mai era și altcineva în mașină cu mine?

Familia mea? Mă chinui să-mi imaginez familia mea, însă nu pot găsi nicio imagine clară. Aici sunt umbre. Una, două... trei? Doctorul a vorbit despre mama și despre o soră mai mare, ceea ce ar însemna că eu sunt cea mai mică, dacă familia mea e compusă din patru persoane. Sau poate mama este divorțată și am trei frați? Cum e posibil să nu știu asta? Sângele îmi clocotește cu violență în cap. O durere ascuțită mă împunge în spatele ochilor. Faptul că nu știu, asta mă poate omorî.

— Erai singură în mașină. În altă mașină erau trei tineri, zice doctorul Joshi. Doi au fost răniți și celălalt, o persoană de sex masculin, e în stare critică.

— Oh, Doamne, gem eu.

Asta e cel mai rău.

— Cine este? Și ce e în neregulă cu el? A fost vina mea? De ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat?

— E felul în care mintea te protejează. Acest lucru li se întâmplă adeseori pacienților care suferă traumatisme.

Mă mângâie ușor pe mână înainte de a pleca.

— Eu nu-mi fac griji, așa că nici tu nu trebuie să-ți faci.

Să nu-mi fac griji? *Prietene, mi-am pierdut mințile, la propriu.*

— Ești pregătită pentru câțiva vizitatori? Întrebă asistentă după ce doctorul pleacă.

Injectează niște medicamente în punga de plastic ce atârna de un stativ lângă patul meu.

— Nu cred...

— E trează? cîrpește o voce din pragul ușii.

— Prietena ta așteaptă de ore bune să te vadă. O las să intre? Întreabă asistentă Susan.

Primul meu impuls este de a spune nu. Mă simt de parcă aș fi moartă. Mă doare tot corpul, de parcă până și degetele de la picioare mi-ar fi rănite. Gândul de a zâmbi și de a mă preface că mă simt bine, din cauză că așa trebuie să te porți cu oamenii, nu mi se pare deloc atrăgător.

Mai rău de atât, fiecare interacțiune cu prietenii și familia mea ar putea însemna că lucrurile pe care mi le amintesc vor fi amintirile altcuiva, nu ale mele. Am pierdut o parte din mine și, dacă nu rămân complet izolată, e posibil să nu mă mai recuperez niciodată în întregime.

Dar nu vreau să fiu complet izolată. Să nu știi nimic e mai rău decât să ai informații incomplete.

— Da.

Pot să pun lucrurile cap la cap. Să compar și să deosebesc afirmațiile. Când faptele sunt confirmate de mai multe surse, acela este adevărul. Pot face față durerii fizice; nesiguranța este cea care mă macină pe dinăuntru. Dau din cap și repet.

— Da.

— E trează, însă ai grijă cu ea, zice asistenta.

Privesc în timp ce o fată cu păr blond și lucios se apropie de patul meu. N-o recunosc. Dezamăgirea face să mi se prăbușească umerii. Dacă ea așteaptă de ore bune, probabil că e o prietenă apropiată. Deci de ce nu mi-o amintesc? *Gândește, Hartley, gândește!* îmi ordon în minte.

Doctorul a zis că e posibil să nu-mi mai recuperez unele amintiri, însă nu s-a referit la faptul că i-aș putea uita pe oamenii la care țin, nu-i așa? Oare cei pe care-i iubesc nu mi-ar fi gravați în inimă, ciopliți atât de adânc, astfel încât să-mi amintesc mereu de ei?

Caut în vidul negru din creierul meu, să văd dacă pot scoate vreun nume de acolo. Cu cine sunt prietenă apropiată? O imagine a unei blondine drăguțe cu fața plină de pistrui îmi năvălește în minte. Kayleen. Kayleen O'Grady. După numele ei, un colaj de imagini mi se rostogolește în creier — așteptând în parc după ore: uitându-ne după un băiat; petrecând o noapte în dormitorul ei plin de postere cu fotbaliști; mergând împreună la orele de muzică.

Îmi îndoii surprinsă mâna. Ore de muzică? Îmi apare în minte o imagine a mea aplecată deasupra unei viori. Am cântat la vioară? Va trebui s-o întreb pe Kayleen despre asta.

— Haide, vino-ncoace, fătó, zic, ignorând durerea pe care mi-o provoacă mișcarea.

Cui îi pasă dacă mă doare când mă mișc? Îmi recapăt amintirile. Doctorul Joshi nu știe nimic. Zâmbesc larg și mă întind după mâna lui Kayleen.

Ea îmi ignoră mâna, oprindu-se cam la un metru și jumătate de pat de parcă aș fi contagioasă. E destul de aproape de mine ca să văd că nu seamănă deloc cu instantaneul din memoria mea. Fața acestei fete este mai ovală. Sprâncenele îi sunt bine conturate. Părul ei e blond-deschis și nu are pistrui. E posibil ca Kayleen să-și fi vopsit părul, însă sub nicio formă chipul ei nu se poate transforma din drăguța cu pistrui la blonda rece și neprietenoasă cu tenul de culoarea vaniliei.

Și hainele ei... Kayleen e genul de fată care poartă jeansi și cămașă în carouri cu două numere mai mari. Persoana din fața mea e îmbrăcată cu o fustă crem în carouri, lungă până la genunchi și cu dungi negru cu roșu. Aceasta se asortează cu o bluză crem cu mânecă lungă, cu dantelă la manșete și la guler. În picioare poartă o pereche de balerini cu vârfuri negre și lucioase și cu niște cataramă aurii care se întrepătrund în partea din spate. Părul e strâns într-o parte și prins cu o agrafă cu aceleași litere care se întrepătrund, doar că acestea sunt ornate cu strasuri... sau, la naiba, poate că sunt diamante.

Arată de parcă ar fi coborât dintr-o reclamă scumpă.

Mă încrunt, lăsând să-mi cadă în poală mâna respinsă.

— Stai, tu nu ești Kayleen.

Strâng din ochi. Fata mi se pare oarecum cunoscută.

— Tu ești... Felicity?

## Capitolul 5

---

### Hartley

— În carne și oase.

Blonda pășește încetișor în vârful picioarelor ca să se uite la perfuzie.

— Hmm. Morfină. Cel puțin primești niște medicamente ca lumea.

Felicity Worthington este o fată pe care o cunosc mai mult după reputație — asemeni unei celebrități —, ceea ce explică de ce îmi amintesc de persoana ei, însă nu și de vreo interacțiune specială cu ea. Familia Worthington este un nume important în Bayview. Locuiesc într-o casă uriașă aflată pe coastă, conduc mașini scumpe, iar copiii lor dau niște petreceri monstruoase, care apar pe pagina de Instagram a tuturor și induc cel mai nasol sindrom FOMO<sup>3</sup> din lume.

---

<sup>3</sup> FOMO = Sindromul Fear Of Missing Out (FOMO) sau, în traducere, frica de a rata. Pe scurt, sindromul FOMO se referă la teama de a nu rămâne pe dinafară într-un mediu în care știrile și informațiile rulează cu viteză și într-un volum foarte mare.

Nu-mi pot imagina vreo circumstanță în care eu și Felicity să fi devenit prietene, cu atât mai puțin să fim suficient de apropiate încât să vină la spital și să aștepte să mă vadă.

— Nu pot să cred că sunt prima care te vede, zice ea în timp ce își aruncă o șuviță de păr blond peste umăr.

— Nici eu.

E ceva ce mă neliniștește în legătură cu ea.

Își arcuiește sprâncenele perfect pensate.

— Am auzit că ți-ai pierdut unele dintre amintiri. E adevărat?

Aș vrea să neg, însă am sentimentul că aș fi imediat descoperită.

— Da.

Întinde brațul și dă un bobârnac perfuzorului cu o unghie decorată cu cristale.

— Și doctorul tău ne-a spus că n-ar trebui să-ți umplem spațiile goale de memorie, pentru că acest lucru ar fi prea derutant pentru tine.

— Și asta e adevărat.

— Însă tu mori de nerăbdare să știi, nu-i așa? De ce sunt aici? Cum am devenit prietene? Ce s-a întâmplat în viața ta? Spațiile alea goale trebuie umplute, nu-i așa?

Dă ocol patului ajungând până la picioarele acestuia și o privesc cu mare atenție, ca și cum aș urmări un șarpe.

— De ce ești aici?

Pentru că am senzația că nu suntem deloc prietene. Cred că e din cauza felului în care Felicity se uită la mine — ca și cum sunt mai degrabă un experiment științific sau o mostră de laborator decât o persoană reală.

— Bunică-mea s-a operat la șold. E la terapie intensivă două uși mai încolo.



Gesticulează înspre hol.

Asta are sens.

— Îmi pare rău. Sper să se însănătoșească în curând.

— O să-i transmit urările tale de bine, răspunde Felicity.

Mă fixează cu privirea ca și cum s-ar aștepta la mai multe întrebări.

Mai că-mi mușc limba ca să le împiedic să iasă. Am un șuvoi de întrebări pe care vreau să i le pun, însă nu cred că Felicity e persoana potrivită să-mi ofere răspunsurile.

Ea e prima care cedează.

— Nu vrei să știi nimic?

Ba da. O grămadă. Caut printre întrebări ca să găsesc una prudentă.

— Unde-i Kayleen?

Îmi întind gâtul încetisor, ignorând durerea care îmi străpunge fiecare mișcare.

— Care Kayleen?

Își încruntă sprâncenele, în mod real derutată.

— Kayleen O'Grady. Roșcată și mică de statură. Cântă la violoncel.

Și pentru că Felicity are în continuare o expresie confuză, adaug:

— E cea mai bună prietenă a mea. Luăm lecții de muzică de la domnul Hayes la Centrul de Arte din Bayview.

Se pare că nu sunt singura care are pierderi de memorie.

— O'Grady? Domnul Hayes? În ce secol ești? Pedofilul ăla a fugit din oraș acum doi ani, cam în același timp în care familia O'Grady s-a mutat în Georgia.

— Poftim? fac eu, clipind șocată. Kayleen e vecină cu mine.

O expresie stranie străbate chipul lui Felicity și o senzație indescifrabilă îmi trimite fiori de neliniște pe șira spinării.

— Câți ani ai, Hartley? întrebă ea, aplecându-se peste cadrul patului cu o scânteiere plină de satisfacție în ochii căprui-aurii.

— Eu... eu...

Numărul *paisprezece* îmi apare în minte, însă mă simt mai mare de atât. Cum de nu știu ce vârstă am?

— Am cincisprezece... Șaptesprezece, schimb în grabă răspunsul în timp ce ochii lui Felicity se măresc de uimire.

Își duce o mână la gură, apoi o lasă să cadă.

— Nu știi ce vârstă ai? E uluitor.

Scoate telefonul și începe să tasteze pe el. Ecranul pare nou, însă Felicity a avut mereu ultimele gadgeturi, haine de marcă și poșete scumpe.

— Cui îi trimiți mesaj? întreb.

E nepoliticos, însă așa e ea.

— Tuturor, zice ea, azvârlindu-mi o privire care sugerează că mintea mea a suferit mai multe daune decât cele diagnosticate de doctor.

Ridic butonul de alertă pentru a chema asistenta.

— Poți pleca, o informez. Sunt obosită și nu trebuie să fiu tratată în felul acesta.

Nu-mi vine să cred ce tupeu pe fata asta să vină în camera mea, apoi să facă mișto de mine din cauză că m-am lovit la cap. Lacrimile de furie îmi provoacă înțepături la coada ochilor și clipesc cu repeziciune pentru a le împiedica s-o ia la vale. Nu vreau să arăt nici măcar un dram de slăbiciune în fața lui Felicity Worthington. Poate că ea are mai mulți bani decât mine, însă asta nu înseamnă că n-am dreptul la puțină decență, ce mama dracului.

Răceala din tonul vocii mele probabil i-a atras atenția. Își coboară telefonul și se bosumflă.

— Încerc să fiu de ajutor. Le spun prietenilor noștri că trebuie să fim foarte atenți cu tine.

Mă îndoiesc foarte tare de asta. Arăt către ușă.

— Poți fi de ajutor afară.

— Sigur. Atunci, o să-l trimit înăuntru pe iubitul tău.

— Poftim? aproape că strig.

Un zâmbet malițios i se răspândește pe chip. Undeva, departe, o sonerie bâzâie, însă nu-i dau prea mare importanță.

— Poftim? repet, de data asta mai încet.

— Iubitul tău. Kyle Hudson. Ți-l amintești, nu-i așa? Din momentul în care ați pus ochii unul pe altul, a fost ca într-o poveste Disney.

Își împreunează mâinile pe piept.

— Erați grămadă unul peste altul. Etalarea sentimentelor în public era ceva de-a dreptul *dezgustător*, însă fix așa *s-a întâmplat*.

Știu că a aruncat momeala, totuși întreb, împotriva voinței mele:

— Ce s-a întâmplat?

— L-ai înșelat cu Easton Royal.

— Cu Easton Royal? L-am înșelat?

Sunt atâtea lucruri eronate în legătură cu afirmația lui Felicity, încât încep să râd.

— Bine. E amuzant. Poți pleca acum.

Dacă are de gând să inventeze povești, atunci ar trebui să țeasă unele credibile. Familia Royal îi face pe cei din familia Worthington să pară niște sărăntoci. Domeniul Royal de pe Bayview Shore este atât de mare, încât îl poți vedea dintr-o imagine prin satelit. Îmi amintesc

cum m-am minunat de el atunci când am fost în... în ce clasă eram? A șasea? A șaptea? Eu și Kayleen vorbeam despre faptul că, deși sunt cinci frați Royal, casa e atât de mare, încât, probabil, nu se întâlnesc cu zilele. N-aveam cum să mă întâlnesc vreodată cu Easton Royal, darămite să mă cuplez cu el.

Nu știu de ce Felicity îndrugă aceste povești ridicole. Presupun că se plictisește așteptând-o pe bunică-sa să se însănătoșească. Mă opresc la acest motiv. Pentru mine are sens.

— E adevărat, insistă ea.

— Îhî.

Instinctele mele în privința lui Felicity au fost corecte și acest lucru mă liniștește. Curând, toate detaliile trecutului meu vor apărea cu o claritate precisă.

— Atunci, asta ce-i?

Îmi vără telefonul în față.

Clipesc. Apoi clipesc din nou. Apoi o fac și a treia oară, pentru că nu prea-mi vine să cred ceea ce văd. Cu spatele la un ponton luminat de neoane, un băiat brunet și atrăgător stă în fața mea. Mâinile îi sunt încâlcite în părul meu. Brațele mele sunt petrecute în jurul taliei sale. Buzele noastre sunt lipite într-un mod care aproape mă face să roșesc. Sub imagine, sunt numeroase hashtaguri și ceea ce presupun că este pseudonimul online al lui Easton: #obiectivedecuplu #EastonRoyal #doarchestii-Royal@F14\_flyboy.

— Nu.

Scutur din cap.

— Ba da. Imaginile nu mint.

Își retrage telefonul și suspină de parcă i-am rănit de moarte sentimentele.

— Bietul Kyle. Nu-l meriți, însă te-a lertat că l-ai înșelat. E aici și te așteaptă, însă îi era teamă să intre. L-am spus că intru eu prima. Știu că e greu, însă încearcă să te porți civilizată când te va vizita.

Îmi azvârle o privire ucigătoare, apoi se răsucește pe balerini ei și se îndreaptă spre ușă.

O las să plece, pentru că mă resimt în urma informațiilor pe care tocmai mi le-a furnizat. Iubitul meu Kyle? L-am înșelat? Cu Easton Royal? Creierul meu se blochează la numele lui și inima mi se strânge. Mă cutremur în timp ce trag cu putere aer în piept. Mă simt oare așa din cauză că am sentimente pentru Easton Royal sau din cauză că imaginea pe care mi-a arătat-o Felicity era supersexy? Nu pare posibil ca eu să-l fi sărutat pe vreunul din familia Royal, darămite pe cel care arăta ca băiatul din imagine.

Familia Royal e stăpână pe acest oraș. Averea lor o face să se rușineze pe cea a lui Felicity. Atlantic Aviation este unul dintre cei mai mari angajatori ai acestui stat. Probabilitatea ca eu să mă fi cuplat vreodată cu Easton Royal este la fel de infimă ca aceea de a câștiga la loterie. Ce-a spus doctorul? Că adevărul variază în funcție de persoana care-l rostește? Însă, după cum spune și Felicity, o imagine nu poate minți, nu-i așa?

Ușa scârțâie deschizându-se. Mă întorc și văd un tip îndesat, cu păr castaniu-deschis, ochi mici și buze subțiri. Țsta trebuie să fie Kyle Hudson. Arată de parcă ar prefera să fie oriunde altundeva decât în camera mea de spital. Își târăște picioarele pe lângă zona camerei de zi, oprindu-se la câțiva metri de capătul patului meu. Mângâi cu degetul butonul de apelare al asistentei.

*Încetează să te mai porți ca un copil, mă dojenesc singură.*

— Bună, Kyle.

Numele lui pare nefamiliar. Îmi scormonesc creierul în căutarea unei amintiri sau a vreunui sentiment, însă nu iese nimic la iveală. Cum poate fi el iubitul meu? Dacă sunt cu el, n-ar trebui oare să am vreo reacție față de el în locul acestui vid întunecat și profund? De ce l-am înșelat? Ne certam? Luaserăm o pauză? Eram beată? Sunt pur și simplu o persoană rea? Nu mă simt ca și cum aș fi o persoană rea, însă, pe bune, cum se simte oare o persoană rea?

— Bună, răspunde el, inspectând cu preocupare pardo-seala.

— Te simți bine? întreb.

Poate îi este teamă de spitale și faptul că se află aici îl face să se simtă extrem de stingher. Totuși e ciudat că-l întreb pe el dacă se simte bine, cât timp eu sunt aceea care face escare de la atâta zăcut în pat.

— Mda. Sunt bine.

Își vîră mâinile la subsuori și aruncă o privire spre ușă de parcă ar aștepta să vină cineva și să-l salveze. Pentru că nu apare nimeni, își întoarce ochii spre podea și mormăie:

— Mă bucur, ăăă, să te văd.

Dacă acesta este tonul lui entuziast, atunci n-aș vrea să-l văd pe cel plictisit. Am ieșit cu tipul ăsta? A fost dragoste la prima vedere? Eram grămadă unul peste altul? Între noi e mai puțină chimie decât aș avea cu un bolovan. Poate că nici măcar n-am ieșit împreună, ci doar ne-am petrecut timpul unul cu altul, ca apoi să ne dăm seama că ne plac alte persoane.

Însă Easton Royal? În niciun caz n-aveam cum să ieșim împreună. Exclus. Cum ne-am fi întâlnit, în primul rând? El e un băiat de bani gata, ceea ce înseamnă că urmează cursurile Colegiului Astor Park, iar eu sunt sigură că merg la North.

Îl aștept pe Kyle să spună și altceva, dar când îl văd mut, pur și simplu las să-mi scape:

— Îmi pare rău, însă nu-mi amintesc de tine.

— Mdeah, știu.

În cele din urmă își ridică privirea spre chipul meu. Ochii săi sunt albaștri cu irizații cafenii, observ eu, și n-au nicio urmă căldură pentru mine.

— E în regulă. Felicity m-a pus la curent.

— Cu ce te-a pus la curent, mai exact?

— Că ți-ai pierdut memoria din cauză că ai căzut. Ai niște copci sub bandajul ăla?

Discuția despre lovitura mea îl animă. Chestia asta e complet sinistră.

Ridic mâna la pansamentul prins cu leucoplast pe frunte.

— Câteva.

— Mai e și altceva în neregulă cu tine? Cum ar fi, poți să numeri și alte prostii de genu'...

Își încrucișează brațele și mă studiază strângând din ochi.

Aș prefera să se zgâiască la podea.

— Da, pot număra, vorbi și orice altceva. Pur și simplu nu-mi pot aminti unele lucruri.

Cum ar fi că eu și cu tine ne-am cuplat și am ieșit împreună. Ne-am sărutat? M-a văzut goală? Țsta e un gând deranjant. Îmi trag până la gât pătura subțire de spital.

Kyle nu numai că observă asta, însă îmi citește și gândurile de parcă acestea ar fi scrise pe o pancartă deasupra capului meu.

— Mdeah, ne-am tras-o, dacă asta te întrebi. Îți place s-o sugi și mă sufoci. Nu te pot scoate în public, pentru că îți place să mă pipăi. E jenant. A trebuit să-ți spun de mai multe ori să te potolești.

Simt cum fața mi se face roșie ca sfecla. Nu mi-am dat seama cât de umilitor e să n-ai memorie.

— Aa, îmi pare rău.

Kyle nu-mi dă atenție. Acum e pe val.

— Te-ai supărat pe mine o dată și ai încercat să te cuplezi cu Easton Royal ca să te răzbuni, însă te iert pentru asta.

M-am supărat. M-am cuplat cu Easton. Kyle mă iartă. Încerc să procesez toate astea, însă e greu.

— Ne-am certat?

— Neah, ești pur și simplu o târfă. Probabil că ai curvă-sărit cu mai mulți tipi de la Astor, însă Easton e singurul despre care mi-a spus Felicity — adică de care știu.

Jumătate din mine e mistuită de jenă la ideea că *am curvă-sărit* și cealaltă jumătate e furioasă că propriul iubit mă cataloghează drept târfă. Sunt, de asemenea, în sinea mea extrem de dezamăgită pentru că am un gust de rahat în privința bărbaților. Și a zis că singura lui dovadă este faptul că Felicity i-a spus că l-am înșelat?

— De unde știi că Felicity îți spune adevărul? îl provoc eu.

Adevărul este un concept variabil, nu-i așa? Și în felul acesta adevărul lui Felicity ar putea fi foarte diferit de ceea ce s-a întâmplat în realitate. Poate a văzut pe



altcineva cu Easton... cu toate că în acea imagine eram cu siguranță eu.

— De ce ar minți?

E ceva ciudat în legătură cu felul în care o spune, însă habar nu am de ce Felicity ar ști măcar de existența mea, darămite de ce ar inventa bârfe răutăcioase despre mine.

— Nu știu. Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat, insist eu.

Dacă n-o să-mi amintesc cu adevărat aceste lucruri, așa cum a sugerat doctorul Joshi, și n-o să intru într-un spațiu de atenuare a simțurilor până îmi revin toate amintirile, atunci singura soluție pe care o am e să culeg cât mai multe informații cu putință.

Zâmbetul lui Kyle se transformă într-un rânjet.

— Vrei detalii? Nu e ca și cum ți-ai fi tras-o cu el în fața mea. A devenit gelos pentru că m-am culcat o dată cu fosta lui iubită, așa că drept răzbunare te-a dus pe ponton și a făcut niște poze cu voi doi când vă sărutați. Nu știu dacă v-ați tras-o. Probabil ați făcut-o, pentru că ești cam curvă și tipu' ăsta a văzut mai multe păsărici decât un ginecolog. E suficient să respire în direcția voastră și voi, fetele, vă bateți ca să vă dați chiloții jos. Ar trebui să fii fericită că te-am iertat. M-ai implorat frumos și drăgălaș.

Arată înspre podea cu trei degete, făcând în mod clar aluzie că i-am făcut nu numai o felație de împăcare, ci trei.

Scârbos.

— De ce m-ai vrea înapoi?

Dacă aș fi în locul lui, n-aș fi dorit o iubită atât de îngrozitoare. Felațiile mele n-au cum să fie atât de mișto.

— Pentru că sunt un tip de treabă și tipii de treabă nu dau papucii unor distruse ca tine.

Gesticulează înspre pat.

— O să te poți revanșa față de mine când o să te simți mai bine.

Privirea pe care mi-o azvârle îmi spune exact felul în care o să obțină revanșa.

Cred c-o să-mi fie greată o perioadă foarte lungă de timp.

— Deci Hart-*lay*<sup>4</sup>, când ieși de aici?

Îmi pronunță greșit numele și nu-mi dau seama dacă o face intenționat sau, Doamne ferește, ăsta e felul lui de a mă alinta. Mă trec fiorii.

— Habar n-am.

— Super.

Nu știe ce am zis și nici nu-i pasă.

— Sună-mă când ieși din spital. O să ne combinăm la loc.

Va fi un mare nu din partea mea, însă cred că nu trebuie să-i spun asta lui Kyle. O să primească mesajul destul de curând când mă întorc la școală și n-o să-l mai sun. Mai degrabă mă călugăresc decât să mă las în genunchi în fața jigodiei ăsteia. Nu așteaptă un răspuns. Își croiește deja drum pe lângă salon și se strecoară afară pe ușă.

Doamne, Hartley aia dinainte de pierderea memoriei avea niște gusturi de tot căcatul — și în privința prietenilor, și în privința iubiților.

---

<sup>4</sup> Joc de cuvinte intraductibil, *lay* în limba engleză înseamnă a zăcea, a sta întins, dar și a face sex.

## Capitolul 6

---

### Easton

După o oră de așteptare lângă recepția asistentelor, îmi zăresc în sfârșit prada apropiindu-se. Îmi vâr mâinile în buzunare și merg degajat până la ghișeu, încercând să nu par la fel de disperat precum mă simt.

— Domnule doctor Joshi, aveți un minut?

Trece dezinvolt pe lângă mine, halatul său alb atingându-se de pantalonii albaștri.

— Aveți grijă la consumul de lichide al pacientului din camera 205 și raportați orice durere de stomac sau creștere a temperaturii.

Întinde o fișă.

— Când sosește doctorul Coventry?

— Într-o oră, domnule.

Asistenta cu fața rotundă își notează ceva.

Doctorul se încruntă.

— Așa de târziu? Trebuie să mănânc acum.

— Vă pot lua eu un burger, mă ofer în încercarea de a-i capta atenția.

Funcționează, pentru că se întoarce înspre mine.

— Cine ești tu?

Deschid gura ca să răspund, însă asistenta vorbește înainte ca eu să pot rosti ceva.

— Este Easton Royal, domnule. Din familia Royal, cea cu aripa Maria Royal, adaugă ea.

Mulțumesc, drăguță asistentă. O să-ți cumpăr flori mai târziu.

— Easton Royal, zici?

Se scarpină în cap cu un pix în timp ce-i pică fisa.

— Ce dorești?

— Mă interesez de Hartley Wright. Sora mea mi-a spus că ați venit și ați vorbit cu familia mea despre ea? Eram cu fratele meu. Mă întrebam dacă puteți repeta. Hartley e iubita mea și vreau să mă asigur că n-o dau în bară.

Zâmbesc — sau încerc, în orice caz.

— Iubita ta, zici?

Oftează și își vâără pixul în buzunar.

— E destul de grav. Când iubita ta a căzut, s-a izbit foarte tare cu fruntea și lovitura i-a afectat lobul frontal. Nu există nicio leziune evidentă la tomografie, însă nu putem vedea chiar tot.

Ridică din umeri.

— Ceea ce-mi pot da seama după starea pacientei este pierderea de memorie, în special cea autobiografică — ceea ce înseamnă că nu-și poate aminti evenimente actuale cum ar fi felul în care ai invitat-o la balul de absolvire, primul vostru sărut, genul acesta de lucruri. E posibil chiar să nu-și amintească faptul că ieșiți împreună. Nu știm cât de extinsă este pierderea de memorie, însă...

Face o pauză de parcă ar exista o veste mai rea decât chestia pe care tocmai mi-a servit-o.

Îmi îndrept coloana pe care o simt ca o gelatină.

— Dar ce?

— Dar ieri a zis că avea paisprezece ani, așa că par să fie aproape trei ani și ceva de pierdere de memorie. Voi doi sunteți împreună de atunci?

Scutur uluit din cap. Seb nu vrea să se trezească, iar Hartley și-a pierdut amintirile. Nu-mi vine să cred porcăria asta.

— Ghinion, băiete. E posibil să-și recapete amintirile. Este încă devreme, așa că recomandarea mea e să aștepți puțin înainte de a începe să-i povestești despre momentele minunate petrecute împreună. Și, dacă ați avut momente proaste, ei bine, această pierdere de memorie e un lucru bun. Îmi doresc ca prima mea soție să fi suferit de așa ceva. Așa poate mă alegeam și eu cu ceva mai bun în urma divorțului.

Îmi face cu ochiul și mă împunge cu pumnul în umăr.

— Alte întrebări?

— E trează?

— Era când am văzut-o acum câteva ore. Poți merge să verifici. Pune o vorbă bună pentru mine la taică-tău, da? zice doctorul pe un ton mult prea vesel și pleacă.

Las să-mi cadă capul în piept și încep să număr în ordine descrescătoare de la o mie ca să nu fug după el și să-l dau cu capul de podea.

*Faptul că-l iei la bătaie pe doctor n-o să facă să-i revină mai repede amintirile lui Hartley, zice cealaltă jumătate a mea, cea bună.*

*Nu, însă eu mă voi simți mai bine, replic eu.*

Îmi ciupesc baza nasului cuprins de frustrare. Tot timpul ăsta pe care-l petrec aici în liniștea asta ca de mormânt, cu nimic altceva decât voci șoptite, sunete

mecanice și aparate care țacăne, mă înnebunește. Vreau să plec, cu toate astea în momentul în care ies devin atât de agitat, încât îmi vine să-mi jupoi propria piele. Nu. Trebuie să stau aici — aproape de Seb și de Hartley.

Mă îndrept spre camera lui Hartley și ciocăn ușor în timp ce deschid ușa.

— Mama? se aude vocea slăbită a lui Hartley.

— Eu sunt, iubire, răspund, dând roată setului de canapele și scaune, care despart patul de spital de restul apartamentului.

Stomacul mi se strânge din nou în momentul în care o văd și pare atât de mică și de vulnerabilă sub cearșafurile albe. Mă las pe vine lângă pat și-i iau mâna, atent să nu-i desprind senzorul de pe deget.

— Îi...

Se uită la degetele noastre împreunate, apoi la chipul meu.

Vidul din privirea ei mă înfioară. Habar n-are cine sunt. Doctorul m-a prevenit, însă nu eram pregătit. Nu am priceput ceea ce mi-a spus despre pierderea de memorie. A plutit pe suprafața creierului meu ca o speculație aleatorie pe care o știam, însă n-am asimilat-o, pentru că nu era importantă. Oare sunt atât de încrezut încât îmi închipui că o să-și amintească oricum de mine? Nu, e din cauză că n-am dorit să accept adevărul. Însă acum, când m-a pocnit în față, nu-l mai pot ignora.

— Eu sunt, Hart, Easton.

Ochii ei se măresc în timp ce conștientizează acest lucru. Stai așa, chiar mă cunoaște. Expir prelung. Pot în cele din urmă să respir. Într-un fel, simplul fapt că mă aflu în prezența ei mă liniștește.

— La naiba, Hart, sunt atât de bucuros că ești bine.

— Îmi tot spui Hart.

♥Fata mă fixează cu privirea.

— Asta e porecla mea?

Mă opresc o secundă, pentru că-mi dau seama că n-am auzit pe nimeni care să-i spună așa, iar eu am început s-o fac abia după accident. Presupun... ei bine, presupun că mă face să mă simt mai aproape de ea când îi spun așa, ca și cum ea e mai mult decât Hartley pentru mine. Ea e Hart și e iubirea mea.

Iisuse Hristoase. Țasta-i cel mai siropos lucru pe care l-am gândit vreodată în viața mea. Sub nicio formă n-am de gând să-i spun asta.

Așa că ridic din umeri și spun:

— Așa îți spun eu. Nu știu dacă și ceilalți îți zic așa.

Apoi îmi înlănțui degetele cu ale ei, ducându-le pe amândouă la buze. Vârfurile degetelor ei sunt roz, ca ale mele. Probabil că se simte mai bine. Vreo două din unghiile ei sunt mai scurte decât restul. Probabil că și le-a rupt în accident. Îmi trec unghiile acelea boante peste buza mea de jos.

— Ultimele zile au fost un coșmar, iubire. Totuși ar fi putut fi mai rău. Asta îmi tot spun. Ar fi putut fi al naibii de rău. Deci cum te simți?

E o tăcere îndelungată, apoi singurele degete lipite de gura mea sunt doar ale mele. Ridic privirea și îi văd ochii mari fixându-mă cu veritabilă panică nuanțată de... frică, oare?

— Hartley? întreb șovăielnic.

— Easton... Royal? zice ea de parcă niciodată înainte nu mi-a pronunțat numele cu voce tare.

La naiba. *La naiba.*

Chiar nu-și amintește de mine.

Pielea ei rozalie devine destul de albă, asortată cu cearșafurile de pe patul ei.

— Mi se face rău, zice ea cu vocea răgușită și începe să eructeze.

Mă răsucesc și mă uit după ceva în care să poată vomă. Nu văd nimic în afară de o tavă care zace abandonată cu aproape toată mâncarea neatinsă. I-o vâr în poală exact la timp. Ea încearcă să vomite în tavă, însă face o mizerie de nedescris. Lacrimile i se preling pe chipul palid.

Înjur și apăs butonul de urgență.

— Hartley Wright are nevoie de puțin ajutor aici.

Mă reped la baie și înșfac niște prosoape pe care le folosesc pentru a-i șterge fața. Ea plânge și mai tare.

— Ce pot face? stăruie eu. Vrei niște apă? Să te duc până la duș?

— Pleacă. Te rog doar să pleci, suspină ea.

Ușa camerei se deschide brusc în timp ce asistenta cu fața rotundă intră în grabă. O expresie serioasă a înlocuit-o pe cea jovială. Mă străpunge cu o privire aprinsă.

— Puteți pleca acum, domnule Royal.

Sora cheamă întăriri și curând camera se umple de persoane care mă dau la o parte în timp ce încearcă s-o ajute pe Hartley. Stau acolo ca un idiot, cu prosoapele ude în mâini, în timp ce asistentele scot cearșafurile și șterg mizeria cu niște cârpe. Un infirmier mă prinde de umăr.

— Scuze, prietene, însă o să te rugăm să pleci. Pacienta are nevoie de tratament.

— Dar eu...

— Nu.

Nu mă lasă să termin și cumva mă pomenesc pe hol privind la ușa închisă, cu prosoapele murdare în mâini.



— Ai avut parte de o întrevvedere drăguță cu iubita ta? zice o voce de viperă în spatele meu.

Mă răsucesc pe călcâie și mă încrunt la Felicity Worthington.

— Ce faci aici?

Îmi schițează un zâmbet fals.

— Bunica mea are o fractură de șold și se recuperează în urma operației. E posibil să moară din cauza vârstei înaintate și a oaselor fragile, însă mersi de întrebare.

— Scuze, bolborosesc eu.

Bineînțeles, am dat-o în bară și cu asta. Mă foiesc stânjenit și un miros de vomă se ridică între noi.

— Miroși de parcă ai făcut baie într-o baltă clocită și în borâtură. Nu te-ai mai spălat de la accident?

Mă miros. Rahat, dar chiar put. Oare chestia asta i-a făcut greață lui Hartley? Fac prosoapele ghem. Lângă sala de așteptare sunt niște dușuri. Aș putea foarte bine să le folosesc pe acelea. Apoi mă pot întoarce să-i cer scuze lui Hartley.

— Ce ai mai făcut? insistă Felicity.

— Mulțumesc pentru falsa ta preocupare, însă mi-am făcut griji în legătură cu Hartley și cu fratele meu.

— Când se va trezi, o să intre din nou în comă în clipa în care va simți cum miroși.

Își flutură o mână prin fața chipului.

— Nu-mi vine să cred că eu chiar te-am considerat iubitul potrivit. Ai gura spurcată și miroși urât. Scârbos.

— Mă iei drept cineva căruia chiar îi pasă.

Își încrețește nasul și se trage înapoi.

— Ți-aș spune să-ți faci un duș înainte de a merge s-o vezi din nou pe Hartley, însă probabil că n-ar conta. Ea tot nu va ști cine ești.

Schițează un zâmbet strâmb și dă să se întoarcă.

Cum naiba știe Felicity ce s-a întâmplat în camera lui Hartley? O înșfac de umăr și o întorc înspre mine.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Căh, nu mă atinge.

Îmi îndepărtează mâna.

— Repetă ceea ce ai spus, îi cer eu.

— N-ai auzit? Întreabă cu o dulceață binevoitoare în glas. Iubita ta are amnezie. Nu-și amintește nimic, nici măcar faptul că toată familia ta ar vrea s-o vadă ștearsă de pe fața pământului. Însă nu-ți face griji, dragule, pentru că am pus-o eu la curent.

— Ai pus-o tu la curent? zic eu spumegând de furie.

Dacă Felicity a pus piciorul în acea cameră ca să-i împuie capul lui Hartley cu minciuni sfruntate, o s-o strâng de gât până-i vor cădea toate diamantele.

— Încă ești beat? O, Doamne, fac pariu că ești. Ce amuzant. Pariez că ai speriat-o de moarte. O namilă mirositoare ca tine în camera ei declarându-i iubire veșnică.

În timp ce strâng cu putere din dinți, Felicity râde cu încântare răutăcioasă.

— Nu mi-am dat seama că Moș Crăciun mi-a adus mai devreme unul dintre cadouri.

O pornește în josul culoarului, cu părul său lung fluturând asemeni unui stindard în urma sa.

*A naibii nedreptate*, spumeg eu de furie. N-am mai băut din noaptea accidentului. În timp ce-mi înfrânez pornirea de a merge și a o înfrunța, aud ușile din spatele meu deschizându-se și închizându-se. Mă întorc și o zăresc pe asistentă mergând furioasă în josul culoarului. Fug după ea.

— Fără vizitatori în momentul de față, zice ea, anticipându-mi întrebarea.

— Bine, însă ce e în neregulă cu ea?

— Suferă de amnezie temporară și orice veți fi vorbit voi doi acolo înăuntru a declanșat o dereglare vestibulară care i-a provocat voma. Doctorul Joshi ți-a spus s-o lași să-și amintească lucrurile în ritmul ei.

— N-am spus nimic...

Însă nu continui, pentru că am făcut-o. I-am ținut mâna. I-am sărutat vârful degetelor. I-am spus că am fost îngrijorat de moarte pentru soarta ei.

Asistenta profită de ezitarea mea.

— Indiferent ce i-ai spus i-a făcut rău, așa că fii atent data viitoare sau nu vom mai putea să te lăsăm în camera ei.

— În regulă, zic eu strângând din dinți și o las să plece.

Îmi vine să strig, însă asistenta deja mă antipatizează, așa că nu-i pot da alte motive pentru a mă ține departe de camera lui Hart. Încerc să-mi adun gândurile și să mă concentrez. S-o luăm cu începutul. Hart e bolnavă. Trebuie să fiu puternic de dragul ei. Seb e în comă. De dragul lui trebuie să-mi păstrez autocontrolul. Îmi spun că trebuie să respir. Trebuie să mă concentrez pe aspectele pozitive. Toată lumea e în viață. Sigur, sunt zdruncinați, însă respiră cu toții. Lucrurile se vor rezolva.

Mă întorc în salonul VIP și mă îndrept spre dușuri. După ce mă șterg cu prosopul, îmi pun hainele și mă îndrept spre salonul lui Seb. Apăs clanta cât mai discret posibil și pătrund înăuntru.

Sawyer este prăbușit peste marginea patului. E aici de când a ieșit Seb din operație. Nu cred că puștiul a mâncat sau a dormit. O să i se alăture fratelui său, dacă n-are grijă de el. La cum îi cunosc eu pe gemeni, n-aș fi surprins dacă asta ar deveni scopul vieții lui Sawyer. Cei doi sunt inseparabili. Se văd chiar și cu aceeași față.

Traversez camera și îmi așez o mână pe umărul fratelui meu.

Sawyer tresare.

— E treaz?

— Nu, însă o să-l veghez eu. Du-te și dormi într-un pat.

Sawyer se scutură de mâna mea și se uită urât la mine.

— Dispari. Nu te vrem aici. Iubita ta a făcut asta.

Își îndreaptă degetul spre pat.

— Seb conducea cu o sută de kilometri la oră în curbă, i-o trântesc eu.

— Du-te dracului, zice el. Să vă ia dracu' pe tine și pe iubita ta. Dacă n-ar fi fost ea, el n-ar fi aici. Am condus pe drumul ăla de un milion de ori și n-am avut nici măcar o dată un accident.

— Voi aproape că era să dați peste mine prima oară când am fost acolo, îl contrazic fără să stau prea mult pe gânduri.

— Vrei să spui că e vina lui Seb?

Sawyer se ridică brusc în picioare și vine foarte aproape de fața mea.

— Vrei să spui că s-a băgat singur în comă? Târfa aia a fost. Târfa aia! repetă el, roșu la față și furios. Sper să moară dracului.

Mă răsucesc pe călcâie și ies din cameră. Ori asta, ori îl trântesc la pământ pe fratele meu aflat în suferință.

În fața rezervei, mă sprijin de perete. E un dezastru. Hartley nu se prefăcea acolo. Chiar nu și-a amintit de mine nicio clipă, iar în momentul în care și-a amintit numele meu, acesta i-a provocat vomă. Cel mai mic frate al meu se află în comă și geamănul său se roagă ca iubita mea să moară.

*N-am nevoie de nimic de la tine. Nu mi-ai făcut decât ne-  
cazuri din momentul în care te-am cunoscut. Nu faci altceva  
decât să distrugi lucrurile.*

Cuvintele lui Hart, cele pe care le-a rostit înainte de  
accident, mă bântuie. E vina mea. Beat mort, am crezut  
că aş putea rezolva problemele tuturor, însă n-am făcut  
decât să le înrăutăţesc. Îmi las capul să-mi cadă în mâini.  
Dacă merită cineva să se afle pe un pat de spital, acela  
sunt eu.

## Capitolul 7

---

### Hartley

— Există vreun diagnostic medical pentru faptul că nu-ți amintești lucruri care se întâmplă în acest moment? o întreb pe asistenta Susan în timp ce mă ajută să urc în patul cu cearșafuri proaspăt schimbate.

Obrajii i se umflă în timp ce zâmbește.

— Se numește amnezie anteretrogradă.

— Îmi pot induce singură chestia asta? Cum ar fi să-mi vâr degetele pe gât ca să vomit, doar că de data asta să mă împung în ochi?

Vreau să mă vâr sub pat și să mă ascund de rușine. Tocmai am vomitat în poala celui mai frumos băiat de pe fața pământului.

— Ca soluție alternativă, aveți cumva vreo mașinărie specială unde pot face pe toată lumea să-și piardă memoria?

— Gata, gata, domnișoară Wright. Ți s-a făcut puțin rău de la stomac. I se poate întâmpla oricui. Se întâmplă în mod frecvent. Amețeală, vertij, pierderea echilibrului pot fi consecințe ale faptului că te-ai lovit la cap.

— Uau, numai chestii nasuale.

Îmi duc mâna la frunte pentru a bloca lumina.

— Te descurci de minune, mă asigură ea, cuplându-mă la tuburile și monitoarele mele. De fapt, atât de bine încât doctorul Joshi crede că mâine vei putea merge acasă. N-ar fi drăguț?

Mă mângâie pe braț și iese târându-și picioarele.

Nu știu dacă ar fi drăguț. De fiecare dată când mama și tata au apărut la spital, a existat un ușor aer de dezaprobare, ca și cum ar fi furioși că m-am accidentat. Îmi doresc să-mi spună cineva cu exactitate cum s-a întâmplat accidentul sau măcar o versiune a celor întâmplate. Mă întreb cum se simte cealaltă persoană. Ce înseamnă că se află într-o situație critică? Eu în ce situație mă aflu? Ar fi trebuit s-o întreb pe asistenta Susan acest lucru. Poate că Felicity sau Kyle știau. De ce nu i-am presat să-mi dea informații în locul porcăriei irelevante despre cu cine m-am culcat și cu cine nu — cu toate că, văzându-l pe Easton Royal, îmi dau seama că amândoi mănâncă rahat.

În niciun caz nu e posibil ca Easton Royal să fi fost vreodată interesat de mine. Sunt banală. Am un păr negru banal și ochi cenușii banali. Am o față banală cu un nas mic, o punte nazală nonexistentă și câte un coș care-mi iese din când în când. Sunt de înălțime medie și la sutien port un număr foarte obișnuit: 34 B.

Easton Royal are părul atât de negru și de des, încât ar putea fi imaginea de pe o cutie de vopsea de păr. Ochii lui sunt atât de albaștri, încât jur că aș putea auzi valurile oceanului izbindu-se de mal când clipește. *El* e cel care suferă de pierderi de memorie, dacă a putut să vină în camera mea și să-și lipească buzele acelea senzuale de degetele mele.

Îmi duc degetele la buze. Mirosul de săpun medicinal al spitalului îmi umple nările și cobor repede mâna, dezgustată.

Kyle avea dreptate în legătură cu un lucru. Cu siguranță mi-a plăcut Easton Royal. Și chestia asta e deprimantă, pentru că, în primul rând, asta înseamnă că e posibil ca el să aibă dreptate și în privința altor lucruri și, în al doilea rând, ideea că-mi place un băiat de nivelul lui Easton Royal e extrem de absurdă.

Unde aș fi putut să-l cunosc pe Easton? Sau pe Felicity, apropo? Kyle, pe de altă parte, arată ca un puști de la North. Dacă ar fi să ghicesc, eu și Kyle ne-am strecurat pe furiș la o petrecere de la Aston Park și am început să ne certăm. Easton s-a simțit generos și a hotărât să mă lase să-l pipăi?

Scenariul acesta nu pare în regulă, însă nu mă pot gândi la altă explicație realistă.

Scot un mic țipăt plin de frustrare. Urăsc că nu știu asta. E groaznic. Toți oamenii ăștia știu lucruri despre mine. Nu e cinstit. Am nevoie de imagini. Cu toate că... poza pe care Felicity mi-a arătat-o în grabă a avut rolul să mă bage și mai tare în ceață. În acea imagine eram eu și Easton. Ne sărutam. De ce? Cum? Când? Toate aceste lucruri îmi sunt necunoscute. Trebuie să fac singură investigații, ceea ce înseamnă că am nevoie de telefonul meu, de un calculator și de geanta mea — și nu neapărat în această ordine.

O voi întreba pe mama când vine în vizită.

— Cum se simte pacienta mea preferată? zice doctorul Joshi pe un ton cântat în timp ce intră în salon în dimineața următoare.



Zâmbetul său omniprezent se întinde de-a lungul feței sale ascuțite.

— Bine.

Mă forțez să mă ridic în șezut.

— I-ați văzut pe părinții mei?

Mama n-a apărut deloc seara trecută. Am dormit îngrozitor, pentru că mi-am tot făcut griji să n-o ratez.

— N-au venit seara trecută? doctorul Joshi pare ușor surprins.

— Eu... poate că i-am ratat.

— Probabil.

Dar nu cred că i-am ratat. Cred că sunt supărați pe mine, însă nu știu de ce. Din cauza accidentului sau e altceva la mijloc? Simt o senzație de gol în piept. Aceasta generează un alt fel de durere decât cea fizică. Mai rău, vinovăția mă mănâncă de vie. Chiar trebuie să știu ce face cealaltă persoană. Poate doctorul Joshi mă va ajuta, dacă îl întreb.

— Doamnăle doctor, zic pentru a-i atrage atenția.

— Hmmm?

E cufundat în fișa mea.

— Cum se simte cealaltă persoană? Pacientul în stare critică?

— Mmmm, nu prea am voie să spun, Hartley. Există reguli privind protecția vieții private și așa mai departe.

Scoate o lanternă și o îndreaptă înspre una dintre pupilele mele.

— Cum e memoria azi?

— Excelentă.

— Nu minți, bineînțeles.

— Nu.

Fredonează din nou în timp ce-mi inspectează și ce-lălalt ochi. Nu cred că mă crede.

— Pacientul în stare critică e tot în stare critică?

— Nu. Este stabil.

El. Corect. Mi s-a mai spus asta și înainte.

— Are vreun os rupt? Vreo pierdere de memorie? Unde a fost rănit mai exact?

Doctorul Joshi își îndreaptă spatele și flutură lanterna în direcția mea.

— Niciun os rupt, însă doar atât obții de la mine.

Își bagă lanterna în buzunar și notează ceva în fișă.

Îmi întind gâtul pentru a vedea dacă pot citi, însă scrisul lui seamănă mai mult cu niște zgârieturi de pisică. Pun o altă întrebare.

— O să se facă bine vreodată?

— Nu văd niciun motiv pentru care să n-o facă. Acum e timpul să te concentrezi pe însănătoșire a ta. Poți face asta?

Mă relaxez pe perne, dând voie încrederii doctorului Joshi să mă liniștească.

— Da.

— Cum te simți azi?

— Bine.

Mă împunge în piept. Tresar.

— Bine, mă doare câte ceva, rectific eu.

— Domnule doctor Joshi.

Vocea mamei mele provoacă un val de fericire în tot trupul.

— Mamă! exclam, încântată că ea chiar e aici.

*Bineînțeles că e aici*, mă asigură o voce mică. *Unde altundeva ar putea fi?* Corect. Și probabil că a venit și seara trecută, când mă odihneam. Probabil a vârat capul pe ușă și a crezut că dormeam și n-a voit să mă deranjeze...

— Hartley.

Tonul ei e sacadat.

Doctorul întoarce capul și o salută.

— Doamnă Wright, bună dimineața.

Zâmbetul de pe chipul meu pălește în momentul în care mama face un pas înainte. Ea nici măcar nu se uită la mine, ci numai la doctor. Ce se întâmplă? De ce nu vine să mă îmbrățișeze, să mă sărute pe obraz sau să mă mângâie pe braț? Orice.

— Bună dimineața. Am vorbit cu asistentele și mi-au spus că Hartley poate fi externată azi. Aș dori să se întoarcă mâine la școală. Se apropie examenele finale.

Mă holbez surprinsă la ea. Mă doare capul, îmi simt pieptul de parcă a trecut o betonieră peste el — de două ori — și tot n-am nicio amintire din ultimii trei ani. Oare n-am nevoie de câteva zile de pauză înainte de a mă întoarce la școală?

Doctorul se încruntă.

— Am discutat posibilitatea de a o externa, însă acum, că am văzut-o în această dimineață, cred că ar trebui să mai stea încă douăzeci și patru de ore. Mâine vom vedea cum evoluează.

— Mi se pare că azi e foarte bine.

Mama pare surprinzător de hotărâtă.

— Asistenta a zis că semnele sale vitale au fost stabile în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu mai are nevoie de perfuzie, deoarece poate lua analgezicele pe cale orală. Nu există niciun motiv pentru care să mai stea aici încă o zi.

Merge cu spatele până la ușă și-l trage pe tata în cameră.

Inima îmi tresare la vederea lui. La început cred că tresare de bucurie, însă... nu sunt sigură că e chiar așa. E nervozitate, îmi dau seama.

De ce aș fi emoționată la vederea tatei?

Acesta are telefonul lipit de ureche, însă îl lasă să alunec până la jumătatea obrazului pentru a îi se adresa.

— Care e problema?

— John, vor s-o mai țină pe Hartley aici încă o zi.

Mama e agitată. De ce oare ar fi o problemă dacă ar mai sta încă o zi la spital?

— Așa și? S-o țină.

Își duce telefonul din nou la ureche și se întoarce cu spatele.

— Bine atunci, zice doctorul și notează ceva.

Dincolo de spatele doctorului, o văd pe mama mergând la tata și trăgându-l de braț. El se uită urât la ea, însă ea nu se lasă descurajată. Urmează o conversație șoptită pe care n-o aud, însă o văd pe mama frecându-și degetele unele de altele. Privirea tatei se mută de la chipul mamei la spatele doctorului.

Își întrerupe convorbirea telefonică și merge înțepat până în dreptul doctorului.

— Chestia asta e tot pe cheltuiala lui Callum Royal, corect?

Pe cheltuiala lui Callum Royal? Fac ochii mari. De ce mi-ar plăti domnul Royal spitalizarea?

Doctorul ridică din sprâncene.

— N-am nici cea mai vagă idee. Va trebui să vorbiți la facturare despre asta.

— Cum de nu știți? întrebă tata. Așa vă câștigați banii.

N-am murit de la rănilor provocate de accidentul auto, însă rușinea e posibil să-mi vină de hac. Doctorul îmi remarcă stânjeneala. Îmi face cu ochiul și încearcă să destindă atmosfera.

— Eu sunt însărcinat să mă asigur că fiica dumneavoastră se însănătoșește. Încă o noapte ar trebui să fie de ajuns.

Mă prinde de degetul mare de la picior și îl scutură.

— Ți place aici la Bayview General, nu-i așa? Cearsăfuri curate în fiecare zi și atenție specială.

Dacă nu voi mai vedea niciodată o asistentă în viața mea, voi fi încântată.

— Și mâncarea e foarte bună, adaug pe un ton mucalit.

— Dorim să vă fim pe plac.

El agață fișa pe tăblia patului.

Face semn cu capul înspre părinții mei și iese. Mama abia așteaptă ca ușa să se închidă înainte de a se repezi la patul meu și de a trage de cearsăfuri.

— Hai să mergem.

— Hai să mergem, unde? întreb confuză.

— Plecăm. Nu mai petreci încă o noapte aici. Știi cât costă camera asta?

Îmi scoate dispozitivul de monitorizare de pe deget și-l aruncă într-o parte.

— Cât o mașină micuță. Atât costă o rezervă aici la Bayview.

Mă ridică în picioare și-mi înmânează o geantă mică de voiaj pe care nu-mi dădusem seama că o are cu ea.

— John, mergi și vorbește cu asistenta și află cum poate fi externată. O vom lua oricum.

— Sun la biroul de facturare, se lamentează tata.

— N-are sens. Am primit telefon în dimineața asta că cei din familia Royal refuză să plătească serviciile medicale ale lui Hartley, pentru că ei cred că ea e de vină pentru accident.

Mama se întoarce furioasă către mine.

— Nu-mi vine să cred că ai băgat în spital un Royal! Știi ce o să ne facă chestia asta? Suntem ruinați. Ruinați! Ce faci? Îmbracă-te! se răstește ea, cu o expresie dezlănțuită în ochi.

Totuși nu mă pot mișca. Vestea pe care tocmai mi-a dat-o mama m-a înghețat pe loc. Domnul Stare Critică e unul dintre băieții Royal? Fratele lui Easton? Nu. Nu poate fi. De ce ar veni Easton în camera mea și m-ar ține de mână, dacă l-am băgat în spital pe fratele lui?

— Vrei să vii odată? țipă mama.

Sar din pat și aproape că vomit în momentul în care durerea mă copleșește. Mama mă înșfacă de mână și mă împinge către baie. Mă sprijin de chiuvetă și mă aplec peste vasul de toaletă pentru a vărsa cele cinci îmbucături de fulgi de ovăz pe care am reușit să le înghit la micul dejun.

Fără să țină cont de starea în care mă aflu, mama continuă să trăncănească.

— Mâine, când te duci la școală, ai grijă să fii drăguță cu toată lumea. Să nu faci niciun fel de probleme. Să nu intri în niciun fel de conflict. Dacă o faci, ne distrugi familia. Taică-tău își poate pierde slujba. Ne-am putea pierde casa. Soțul lui Parker ar putea-o părăsi. Pe tine și pe ea ar fi trebuit să vă trimitem acasă la bunică-ta, nu la internatul ăla șmecher din Nord.

Bunică-mea? Cotoroața aia? Bate copiii cu lingura. Deschid robinetul și ud un prosop de hârtie. Mama exagerează, hotărâsc în timp ce mă șterg pe față. Are tendința de a face asta. Dacă varsă cineva suc pe jos, chiar dacă e gresie, mama începe să țipe că n-o să poată niciodată să scoată pata și că podeaua e distrusă. Sau dacă curcanul e cam rumenit de Ziua Recunoștinței, toată

pasărea e necomestibilă. Mereu folosește amenințarea că ne trimite de acasă pentru a ne ține în frâu și nu se ține niciodată de cuvânt — mă opresc, ținându-mi prosopul lipit de buze în timp ce ajung să înțeleg ultimul lucru pe care l-a spus.

*Nu la internatul ăla șmecher din Nord.*

## Capitolul 8

---

### Hartley

Mama nu mă obligă să merg la școală a doua zi așa cum m-a amenințat. Doctorul Joshi m-a externat cu promisiunea că voi sta acasă timp de o săptămână. Nu mă așteptam ca părinții mei să-i urmeze indicațiile, însă l-au ascultat.

Ultimele șase zile n-au fost prea distractive. Rănile fizice se vindecă bine. Nu mă mai doare atunci când respir. Mă pot deplasa de colo colo. Însă, cu toate că starea mea e din ce în ce mai bună, simt că situația de la mine de acasă se înrăutățește. Nu înțeleg ce se întâmplă. Tata abia dacă se uită la mine. Mama mă critică tot timpul. Surioara mea Dylan abia dacă-mi vorbește. Iar sora mea mai mare, Parker, nici măcar n-a venit să mă vadă. Am fost în spital o săptămână, în convalescență, iar Parker nici măcar n-a catadicsit să mă viziteze?

Mâine mă întorc la școală și nici măcar nu vreau să știu ce reacții voi primi acolo, dacă e să mă iau după primirea nu foarte călduroasă din partea familiei mele.



E duminică seara și mi-o petrec umblând prin casă, care e și cunoscută, și străină în același timp. Camera mea miroase a stătut — de parcă ar fi stat închisă trei ani întregi cât am fost eu la internat. Așternuturile îmi par necunoscute, după cum pare și biroul laminat în alb din colț, împreună cu o colecție mică de uniforme, cămăși și pulovere din dulap.

Pereții de un alb imaculat sunt goi. Singurele pete de culoare sunt cuvertura în degrade mov cu albastru și perdelele în aceleași culori, care au rămas șifonate de când au fost împachetate și vârate în cutiile de carton.

Împing umerășele din dulap dintr-o parte într-alta. Am puține haine. Două jachete de lână neagră cu un petic cu roșu, alb și auriu cusut pe piept atârnă în mijloc. Într-unul din buzunarele din față ale uneia dintre jachete e un șervetel de hârtie mototolit. În stânga se află un șir de cămăși albe cu nasturi până jos: trei cu mânecă lungă și două cu mânecă scurtă. Un hanorac cu fermoar și un pulover bleumarin atârnă lângă acestea. Pe podea se află o pereche de adidași albi care arată — și miros — a nou și o pereche de mocasini negri și jerpeliți.

Pentru partea de jos am trei perechi de jeanși, două perechi de pantaloni de yoga și două fuste ecosez plisate, albastru cu verde. Acestea din urmă fac probabil parte din uniforma mea de școală. Mama m-a informat că frecventez școala privată Astor Park, cea mai exclusivistă — și scumpă — școală privată din acest stat. Astfel s-a rezolvat misterul în privința locului de unde îi cunosc pe Felicity și pe Easton și, presupun, pe Kyle, cu toate că nimic nu are în întregime sens pentru mine.

Mama nu mi-a oferit nicio explicație referitoare la motivul pentru care acum frecventez Astor Park sau de ce

am fost trei ani la internat în nordul statului New York. Nu m-a prevenit că dormitorul meu a fost transformat în cameră de depozitare cât timp am lipsit și că toate obiectele mele personale au fost date de pomană. Când am întrebat unde sunt geanta și telefonul meu, mi-a spus că ambele au fost distruse în accident. Informația asta a fost o lovitură atât de puternică în stomac, încât am încetat să mai pun alte întrebări. Sperasem că aş putea pune cap la cap părți din viața mea cu ajutorul telefonului — galeria mea foto, mesajele mele, conturile de pe rețelele de socializare —, însă această ocazie a fost distrusă în timpul accidentului.

Restul dulapului este gol. În comoda mică din fața patului găsesc lenjerie intimă, niște sutiene simple și vreo câteva hanorace drăguțe. Stilul meu este unul simplu, se pare. Mi-e greu să cred că acestea sunt toate hainele pe care le dețin. Îmi amintesc vag că acest dulap dădea pe afară de porcării cumpărate de la Forever 21 și Charlotte Russe. Erau ieftine, însă drăguțe și colorate.

Presupun că, atunci când am stat la internat, gusturile mele au evoluat înspre un stil la fel de insipid ca pâinea albă. Oare acesta e un progres? Nu-mi pot da seama. Scotocesc prin biroul meu, căutând indicii referitoare la trecut, însă nu-i nimic acolo. Nu există nicio felicitare, poze vechi sau măcar niște creioane folosite. Toate obiectele din sertare sunt noi. Chiar și caietele sunt imaculate, ca și cum mâine ar fi prima mea zi de școală, nu cea de-a treia lună a semestrului.

În primul caiet sunt vârâte un orar și o mică hartă a campusului. Scot orarul. Matematică, Gândire feministă, Muzică. Mă uit în jurul meu prin cameră, însă nu-mi văd vioara. Oare se află la școală?

Merg până la ușă și o strig pe mama.

— Ce este? întrebă ea, apărând la capătul scărilor cu o cârpă de vase în mâini.

— Unde mi-e vioara?

— Unde ți-e ce?

— Vioara mea. Cânt încă, nu? Iau lecții de muzică.

Ridic orarul.

— Aa, aia.

Pufnește disprețuitor din nas.

— Nu prea mai cânti la vioară, însă e obligatoriu să alegi un curs opțional, așa că te-am înscris la muzică. Cânti la una de la școală.

Și pleacă. Am un răspuns, însă acesta nu mi se pare complet. Îmi frec din nou încheietura mâinii. În timp ce mă-ntorc în dormitor, îmi atrag atenția imaginile de pe pereții holului. E ceva ciudat în legătură cu acestea. Mă îndrept încetisor înspre ele, studiindu-le pe fiecare. Sunt poze cu Parker, sora mea cea mai mare, de la naștere până la nuntă. Fotografiiile cu Dylan, sora mea mai mică, se sfârșesc după cea de-a noua, ceea ce înseamnă că acum este în clasa a opta.

La sfârșit este o poză de familie. Probabil e una recentă, pentru că eu nu sunt în ea. Sunt la cină într-un hotel sau cam așa ceva. Sunt tavane înalte și tablouri mari suflăte cu aur. Scaunele sunt tapițate cu catifea. Cu toții sunt îmbrăcați elegant — tata în costum negru, mama într-o rochie roșie cu paiete, Parker poartă o rochie simplă neagră cu un șirag de perle la gât, iar Dylan e într-un pulover și o fustă mov. Toți zâmbesc — chiar și Dylan, care a scos printre dinți un „Tu ești” când am sosit acasă, apoi a dispărut în camera ei și de atunci m-a evitat.

Poza de familie e răspunsul la întrebarea: ce este în neregulă cu aranjamentul din hol? Eu nu sunt în niciuna dintre poze.

Familia mea m-a șters la propriu din propriul cămin.

Ce anume am făcut acum trei ani? Am dat foc la casă? Am omorât animalul de companie al familiei? Caut în memorie, însă nu găsesc nimic. Nici măcar nu-mi amintesc că am fost alungată de acasă. Cea mai clară amintire pe care o am e referitoare la nunta surorii mele Parker. Asta s-a întâmplat acum patru ani. Îmi amintesc că eram supărată că n-am primit șampanie pentru toast și că am șutit totuși niște băutură împreună cu o fată scundă, cu păr castaniu, despre care memoria mea îmi spune că e verișoara mea Jeanette. Ni s-a făcut rău de la un pahar fiecare. Ar trebui s-o sun. Poate îmi umple ea golurile, pentru că nimeni din casa asta n-o va face.

Mă urnesc în josul scărilor în căutarea mamei. Ea spală vasele, are un șorț de culoarea denimului în jurul taliei și o ușoară grimasă pe buze.

— Ce este? întrebă ea, cu iritare în voce.

— Pot folosi telefonul tău?

— Pentru ce?

Iritarea se metamorfozează în suspiciune.

Îmi împreunez mâinile la spate și încerc să nu par vinovată, fiindcă ce poate fi în neregulă în privința faptului că vreau să vorbesc cu verișoara mea?

— Mă gândeam s-o sun pe Jeanette.

— Nu, este ocupată, răspunde mama pe un ton categoric.

— Este nouă seara, protestez eu.

— Este prea târziu pentru a mai sta la telefon.

— Mamă...

Soneria zbârnâie înainte ca eu să pot găsi un argument valid. Mama mormăie ceva care seamănă suspect de mult cu „Slavă Domnului“, apoi așază oala pe care o freca pe uscător și se grăbește la ușa de la intrare.

Îi ochesc poșeta. Telefonul ei se vede ieșind tentant în partea de sus. Dacă i-aș împrumuta telefonul pentru, să zicem, zece minute, oare și-ar da seama? Înaintez puțin în paralel cu blatul de la bucătărie. Dacă mă prinde, care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Nu-mi poate lua telefonul, gândesc, simțind cum mă cuprinde un ușor sentiment de isterie.

— A venit iubitul tău să te vadă, mă anunță mama. E un băiat de la Astor, șoptește ea în timp ce mă înșfacă de braț.

Sunt gata s-o întreb cum de știe în momentul în care-l văd — pe Kyle Hudson — stând lângă ușa de la intrare și privind curios în jurul său prin casă, de parcă n-ar fi pus niciodată piciorul înăuntru. Poartă niște jeanși strâmți care sunt prea mulați pentru constituția lui îndesată și o jachetă neagră de piele cu o emblemă în partea stângă deasupra pieptului, care se potrivește cu emblemele de pe cele două sacouri ale mele de sus.

— Eu, ăă, m-am oprit să văd ce mai faci, zice el, fără să se prea uite în ochii mei.

— Sunt bine.

E prima oară într-o săptămână când a trecut pe la mine să vadă cum mă mai simt.

Își freacă piciorul de gresie.

Mama mă ciupește într-o parte.

— Hartley vrea să spună că este foarte bucuroasă că ai trecut pe aici. Hartley e șocată că are un iubit atât de grijuliu. Ia loc.

Face semn înspre canapeaua din camera de zi.

— Să-ți aduc ceva?

Kyle scutură din cap.

— Mă gândeam s-o iau pe Hart-lay până la French Twist. Mă întâlnesc acolo cu niște puști de la Astor.

Strâng din dinți. Urăsc felul în care îmi spune numele.

— Bineînțeles, ciripește maică-mea. Stai să mă duc să aduc niște bani.

Dar nu se mișcă imediat, așteptând ca el s-o oprească. În schimb, el ridică din sprâncene așteptând.

— De fapt, sunt cam obosită.

Mă desprind din strânsoarea mamei.

— Nu mă simt în stare să ies.

— Nu mergem în club, Hart-lay. E o patiserie.

Mda, e foarte grijuliu.

— Ba o să meargă. De ce nu te duci să te schimbi, sugerează mama, apoi pleacă în grabă să aducă banii.

Privesc în jos la jeanșii mei negri prespălați și la honoracul bleumarin cu dungi albe la mâneci.

— Ce e în neregulă cu felul în care sunt îmbrăcată?

— Totul, răspunde Kyle.

Ridic bărbia.

— Nu mă schimb.

— Bine. E înmormântarea ta. Să nu mi te plângi când o să se facă mișto de tine.

— Să se facă mișto de mine? Ce, suntem în școala generală? De ce i-ar păsa cuiva cu ce sunt eu îmbrăcată? scutur enervată din cap. De asemenea, pot conduce singură până acolo, adaug, pentru că nu vreau să intru în cine știe capcană mortală condusă de el.

— Nu poți. N-avem carnetul tău, zice mama, întorcându-se cu portofelul. S-a pierdut împreună cu toată geanta, îmi amintește ea.

Complicația asta nici nu mi-a trecut prin minte.

— Dar, mamă...

— Nu mă lua cu *dar*, mamă pe mine. Uite douăzeci de dolari.

Îmi vâra o bancnotă în față.

— Ar trebui să-ți ajungă.

Kyle se strâmbă.

— Mdea, ajung, declar eu și bag în buzunar cei douăzeci de dolari.

— Excelent. Distracție plăcută!

Ea mă împinge efectiv afară pe ușă.

De îndată ce aceasta se închide în urma mea, mă întorc înspre Kyle.

— Nu cred că noi am ieșit vreodată împreună. Mă tratezi ca pe un gunoi și am zero sentimente față de tine. Dacă nu ne-am despărțit înainte, haide s-o facem acum.

— Ești amnezică. Ce știi tu? Hai să mergem.

Îndreaptă degetul mare înspre un SUV parcat strâmb pe aleea noastră.

— Felicity așteaptă.

— Nu vreau să merg. De câte ori trebuie să-ți spun asta?

Se uită fix la mine, apoi la cer, apoi din nou la mine. Enervarea i se citește pe față — în linia dreaptă a gurii, în ridurile adânci de pe frunte și în expresia întunecată din ochi.

— Încerc să-ți fac un serviciu aici. Tu nu-ți amintești nimic, corect?

Dau din cap pentru că n-are niciun sens să neg asta.

— Măine te întorci la școală, corect?

Mă simt de parcă aș fi în timpul unuia din interogațiile tatei, însă dau iar din cap.

— Atunci vrei niște răspunsuri în seara asta sau vrei să bâjbâi ca o fraieră mâine și tot restul zilelor tale la Astor?

Arunc o privire peste umăr, o văd pe mama cum îmi face cu mâna din ușa de la intrare, apoi îmi întorc privirea înspre Kyle. Momeala pe care mi-o flutură în față e prea dulce pentru a o refuza. Nu știu ce mă așteaptă la patiserie, însă are dreptate. Să mă întâlnesc în seara asta cu niște persoane într-un cadru obișnuit e mai bine decât să merg orbește mâine la școală.

— Vreau răspunsuri în seara asta, îngaim în cele din urmă.

— Atunci, hai să mergem.

Pornește înspre SUV-ul său fără să mă aștepte. Mă precipit să-l prind din urmă, înșfăcând mânerul ușii și așezându-mă pe locul pasagerului din dreapta.

— Tot ne despărțim, îi spun în timp ce-mi prind centura de siguranță.

— Mi-e indiferent.

Apasă pe butonul de pornire al motorului. O piesă de muzică country răsună strident în boxe.

Întind mâna și apăs butonul stației. Îmi azvârle o privire mortală, însă țin mâna apăsată pe buton. Am de gând să câștig această bătălie.

— Cât timp am ieșit împreună? întreb.

— Poftim?

— Cât timp am ieșit împreună? repet eu.

Dacă în seara asta trebuie să primesc niște răspunsuri, acestea ar putea la fel de bine să înceapă acum.

— Nu știu.

Felicity sugerase că a fost din momentul în care am început școala. Presupun că școala a început la sfârșitul





— Sper că nu, zic pe un ton evaziv.

El răspunde prin a călca accelerația până la podea.  
*labire, vreau să scap de tine la fel de repede cum vrei să scapi  
și tu de mine.*

## Capitolul 9

---

### Easton

Broasca de la ușa apartamentului lui Hartley e atât de șubredă, încât nici măcar nu trebuie să scot cheia pe care tocmai am obținut-o de la administratorul de la parter. Câteva răsuciri din încheietură și placa de lemn se deschide.

Apartamentul e gol, după cum a spus și el, însă sunt încă surprins și cam zdruncinat. Voiam să fie plin de Hartley — de lucrurile ei, de mirosul ei, *de ea*. În schimb, e o carcasă goală. Lipsește canapeaua veche de zece ani cu rupturi la brațe. Ușile dulapului stau deschise, dezvăluind rafturile goale. Până și masa șubredă, de care îmi era mereu teamă că se va prăbuși când Hartley așeza doar o farfurie de hârtie pe ea, a dispărut. *Ea* a dispărut. Sau cel puțin așa simt deja de aproape o săptămână. Părinții ei au luat-o de la spital și de atunci n-am mai văzut-o și nici n-am mai auzit de ea.

A fost o tortură. I-am dat mesaje. Am încercat s-o sun. Am condus prin dreptul casei ei ca un obsedat,

sperând s-o zăresc la una dintre ferestre. Însă n-am avut un asemenea noroc. Părinții ei o țin ascunsă, presupun.

Sper doar că se simte bine. Una dintre asistentele a recunoscut — după o oarecare presiune din partea mea — că e posibil s-o fi externat prea devreme și îngrijorarea îmi roade stomacul de când am auzit una ca asta.

De ce naiba nu mă sună?

Nevoia de a mă simți aproape de ea, într-un fel sau altul, e cea care m-a adus în seara aceasta la vechiul ei apartament.

Îmi azvârl rucsacul pe blatul de bucătărie și arunc o otheadă prin frigider, unde găsesc trei doze de Coca-Cola dietetică. Deschid una și studiez sumbru spațiul acela mic. Speram că, dacă o voi aduce aici, îi voi reîmprospăta memoria, însă părinții ei au golit acest spațiu.

Nu arată de parcă ar fi locuit cineva aici. A dispărut până și covorul soios, fiind înlocuit cu un linoleum ieftin de culoarea teracotei. Neputința mă îneacă, blocându-mi căile respiratorii. Camera se învârte și sticla din rucsac mă strigă.

Îmi încleștez și-mi descleștez maxilarul. Inima îmi bate cu putere. Gura îmi e la fel de uscată ca un deșert. Un cântec de sirenă se îmi răsună în urechi. Băutura și medicamentele au fost întotdeauna lucrurile la care am apelat pentru a-mi rezolva problemele. Se sinucide mama, ia o pastilă. Ceartă cu familia, înghite o sticlă de Jack Daniel's. Neînțelegeri cu iubita, fă-le pe amândouă și uită de toate până dimineață.

Cutia de metal din mâna mea scrâșnește în timp ce marginile cedează.

*Nu faci decât să distrugi totul.*

Hotărât, pun cutia strivită în chiuvetă și scot telefonul, mergând la aplicația de notițe unde am scris o listă cu locurile unde am fost:

- Plajă
- Ponton
- Apartament
- Școală
- Sală de repetiții
- Acasă la mine

În mod ironic pentru un tip al cărui scop principal în viață a fost să se culce cu toate fetele disponibile de-a lungul coastei, n-am dus-o nici măcar o singură dată pe Hartley în dormitorul meu. Nu știu dacă ar trebui să mă mândresc cu faptul că am fost răbdător sau să-mi dau un șut în fund pentru că n-am invitat-o mai adânc în viața mea. Îmi doresc ca ea să-și fi pus amprenta pe toată existența mea, astfel încât, oriunde am fi mers, să vadă toate lucrurile pe care le făcuserăm împreună.

*Nu faci altceva decât să distrugi lucrurile.*

Nu pot lăsa ca acea amintire să fie singura ei amintire. Trebuie s-o fac să vadă ce am avut amândoi înainte ca Felicity să-și vâre coada, înainte ca amenințările tatălui ei s-o sperie, înainte ca bețivul de mine să dea cu bâta-n baltă.

Eram prieteni. La naiba, a fost prima prietenă pe care am avut-o vreodată în afara Ellei. Ne făcea plăcere să fim unul în compania celuilalt. O făceam să râdă. Ea mă făcea să... ei bine, mă făcea să-mi doresc să fiu o persoană mai bună.

N-o pot pierde. Nu vreau s-o pierd.

Hartley e din nou acasă la ea. Nevoită să aibă de-a face cu surorile ei, cu mama ei. Tatăl ei, ticălosul care... Îngrijorarea mă face să tresar. Mă ridic și trimit un alt mesaj.

*Sunt aici pentru tine. Orice s-ar întâmpla.*

Mă holbez la telefon, dorindu-mi ca ea să-mi răspundă. N-o face, bineînțeles. Îmi reamintesc că e bolnavă și, probabil, puternic sedată. De aceea nu răspunde. La naiba. Urăsc chestia asta. Dacă mă tot gândesc la asta, o să ajung la nebuni. Înainte să fie trimisă la internat, taică-său i-a rupt încheietura după ce ea a descoperit că el lua mită. Ea mi-a spus că și-a rupt încheietura într-un accident și trebuie s-o cred. În plus, numai un dement și-ar bate fiica deja rănită.

Deschid altă aplicație și încep să fac o listă a tuturor lucrurilor de care voi avea nevoie. În primul rând, o altă canapea albastru-închis. Aaug două scaune pliante și o măsuță de lemn. Scaunele erau din plastic, iar masa era... ușoară. Un fel de lemn de culoare deschisă. Pin, poate?

Avea niște prosoape drăguțe de mâini. Închid ochii și încerc să-mi amintesc culoarea. Erau gri? Sau roz? Sau mov? La naiba, nu-mi amintesc. O să cumpăr trei din fiecare culoare și o să le păstrez pe cele care-i plac ei cel mai mult. Avea și o pătură drăguță. Era albă cu flori.

Simțindu-mă mai bine acum, că am un plan, încep să despachetez. Sticla de votcă Ciroc este prima. Mă gândesc s-o vărs, însă aleg să n-o fac. E posibil ca Hart să aibă nevoie de așa ceva, așa că o pun în dulapul de lângă frigider.

Așez poza cu noi doi la ponton pe blatul de bucătărie. Am nevoie de o ramă sau de un magnet. Ramă, hotărâsc. O s-o agăț pe perete. De fapt, cred c-o voi mări, pentru ca

atunci când va veni acasă să vadă această poză imensă cu noi doi sărutându-ne ca niște artiști ce suntem. Mormăi aprobator la ideea mea genială și adaug și asta la sfârșitul listei mele de priorități.

Un schimb de haine și două sticle de votcă ieftină sunt toate lucrurile care rămân în rucsac. Intenționasem să dorm aici, însă în timp ce privesc fix podeaua goală mă întreb dacă e o idee bună. Verific baia. Dușul funcționează încă și presiunea apei e bună. Proprietarul a zis că locul a fost zugrăvit și pardoseala e nouă.

Îmi arunc pantalonii de trening și hanoracul pe podea și mă întind, așezându-mi capul pe rucsac și împreunându-mi mâinile pe piept. Mâine o voi întreba pe Ella de unde să cumpăr toate prostiile de care am nevoie.

E posibil ca aici să nu mai fie nimic care s-o ajute pe Hartley să-și recapete amintirile, însă eu le am încă pe ale mele. Și ne putem crea altele noi, unele mai fericite — unele cu sora ei, altele cu frații mei.

Mă agăț de speranța că mâine o să fie mai bine. Ella mi-a spus asta odată. Că, dacă azi ai o zi de căcat, ar trebui să mă bucur. Pentru că, dacă și mâine e o altă experiență infernală, știi cu siguranță c-o vei scoate la capăt.

Sticla de Ciroc e încă sigilată. Voiam să beau, însă m-am abținut. E un câștig pentru mine.

Mâine o să fie mai bine.

## Capitolul 10

---

### Easton

Un mesaj de la Pash pâlpâie pe telefonul meu la zece fără un sfert. Mă ridic în șezut și mă întind. Podeaua asta îmi nenorocește spatele. Primul lucru pe care o să-l fac mâine e să trimit aici un pat.

*Kyle Hudson. Îl știi?*

*N-am auzit niciodată de el. E de la școală?*

*Astor.*

*Habar n-am.*

O imagine apare împreună cu alt mesaj:

*E cu iubita ta și Frank la FT*

Măresc imaginea. Ambii elevi stau cu spatele la mine. Chiar dacă nu-l pot distinge pe tipul solid și fără gât, aș recunoaște oriunde cascada aia de păr negru-albăstrui al fetei de lângă el.



Sar în picioare. Ce naiba face Hartley cu tipul ăsta? Vizavi de ei e scorpia aia, Felicity. Pash o numește Frankenstein pentru că e o nenorocită sinistră, mai mult monstru decât ființă omenească. La naiba, s-o numești Frank e probabil o insultă la adresa bătrânului Frankenstein.

Îmi arunc jacheta pe unul dintre brațe și în același timp încerc să-i dau mesaj lui Pash.

*Du-te acolo și asigură-te că nu pățește nimic.*

*Sunt chiar în spatele lor cu Davey. Davey zice că Kyle și Hartley sunt un cuplu?*

*Sunt pe dracu'.*

Ce minciuni îi servește Felicity lui Hartley? Chestia asta e nasoală. Foarte nasoală.

Îl sun pe Pash în loc să-i trimit mesaj.

— Prietene, du-te acolo și deranjează-i, îi ordon înainte ca prietenul meu să poată îngăima un salut. Doctorul ei a zis că, dacă-i spunem chestii înainte să și le amintească ea singură, o putem da grav peste cap.

— Și ce ar trebui să spun? strigă el.

— Habar n-am. Spune-i o poveste despre cât de extraordinar e castelul tău din Kolkata.

Pash provine dintr-o familie veche și foarte înstărită din India. Acum câțiva ani, bunicul lui s-a hotărât să construiască un nou domeniu și, din toate imaginile de pe pagina de Instagram a lui Pash, maghernița pare suficient de mare să găzduiască Astor Park și pe

toți elevii săi. Ar putea pierde o oră doar parcurgând primul etaj.

— Davey e cu ochii pe mine. Dacă mă ridic, o să mă omoare.

— Dacă nu te ridici, o să te omor *eu*, îl ameninț.

— Mda, însă cu tine nu fac sex. Scuze, trebuie să închid.

Nemernic molâu. Mă arunc în dubiță și calc accelerația. E o distanță de douăzeci de minute din partea asta de oraș până la French Twist. E foarte rău că Ella nu mai lucrează acolo, altfel aș fi pus-o pe ea să intervină. Spre deosebire de Pash, ea știe sensul cuvântului *loialitate*.

Reușesc să ajung în douăsprezece minute, asudând ca un porc de teama de a nu fi tras pe dreapta de vreun polițist și de a nu pierde astfel și mai mult timp. Deschid larg ușa și scanez din privire mica brutărie în căutarea lui Hartley, însă îi văd doar pe Pash și pe noua lui iubită stând de vorbă la o cafea.

El sare în picioare și-mi face semn să vin la el.

— Unde sunt? urlu eu.

— Au plecat cam la cinci minute după ce te-am sunat.

— La naiba!

Mă întorc înspre Davey, care clipește la mine cu ochii ei căprui de căprioară.

— Ce ai auzit? Cuvânt cu cuvânt. Vreau fiecă detaliu. Nu omite nimic.

— N-am auzit prea multe, recunoaște Davey. Vorbeau încet. Singurul lucru pe care l-am auzit foarte clar a fost faptul că Hartley îi spunea lui Kyle că s-au despărțit.

— Nu știam că a ieșit și cu altcineva în afară de tine, intervine Pash.

— N-a ieșit, spun plin de frustrare.

Oare s-a șters cumva memoria tuturor? Oare au venit aici Bărbații în negru<sup>5</sup> și le-au luat tuturor amintirile? Hartley n-a ieșit cu nimeni. Ea nu-și pierde timpul cu puștii de la Astor. În timpul liber lucra la un bufet non-stop în partea de est a orașului, lipsind uneori de la ore pentru a munci. Când nu servea mâncare și băutură, dormea. Viața era o chestie dificilă pentru Hartley.

Mă întorc spre Davey.

— Cine a vorbit? întreb.

— Felicity, în cea mai mare parte.

— Cine-i puștiul ăsta, Kyle?

— Nu știu. Nu-și petrece timpul cu noi.

— De ce era Felicity aici?

— Nu știu, strigă Davey, aruncându-și mâinile în sus de parcă ar vrea să se apere de ploaia mea de întrebări.

Pash se ridică pe jumătate din scaunul său.

— Haide, omule. Las-o mai moale. Davey încearcă să fie de ajutor.

— Chiar încerc.

Davey se bosumflă.

Pash se duce repede la ea și pune un braț consolator în jurul iubitei pe care și-a făcut-o acum zece zile.

— Ai terminat? mă întrebă pe un ton înghețat.

Îmi trec o mână peste față. Amploarea daunelor pe care Kyle și Felicity i le-ar putea cauza lui Hartley îmi face rău la stomac, însă dacă țip la Pash și la delicata lui iubită nu va voi obține nimic, în afara faptului că prietenul meu se va supăra pe mine.

---

<sup>5</sup> Referire la filmul *Bărbații în negru* (în engleză, *Men in Black*) (1997); un film SF regizat de Barry Sonnenfeld, cu Tommy Lee Jones, Will Smith, Linda Fiorentino, Vincent D'Onofrio, Rip Torn și Tony Shalhoub în rolurile principale.

— Mda, am terminat. Sună-mă dacă auzi ceva.

— Da, da.

Pash se lasă să alunece înapoi pe scaunul său.

— Vrei un alt ceai cu perle de tapioca, iubito? gângurește el. Sau poate ar trebui să-ți cumpăr brățara aia de la Chanel. Asta te-ar face să te simți mai bine, nu?

Les valvârtej din patiserie înainte de a izbi, enervat, cu piciorul una dintre vitrine. Mă opresc pe trotuar și-mi analizez opțiunile. Doar una îmi face cu ochiul. Știu că nu voi fi bine primit la ea acasă, însă trebuie să văd dacă e în regulă.

Sunt gata să cobor de pe trotuar în momentul în care aud pe cineva strigându-mă, pe un ton bâlbâit.

— E-Easton?

Mă răsucesc pe călcâie.

— Hartley?

O caut cu privirea în fața magazinului fără s-o observ. Poate mi s-a năzărit. Poate am petrecut atât de multe ore gândindu-mă la ea, încât am luat-o razna. Curând voi sta de vorbă cu o Hartley din închipuirea mea, închizând ochii și...

— Sunt aici.

Privirea îmi cade asupra unei siluete care stă pe vine pe trotuar la câțiva metri depărtare. Silueta se ridică și se metamorfozează în Hartley Wright.

— Ce s-a întâmplat? întreb, traversând spațiul dintre noi în aproximativ două secunde.

O prind de umeri, o trag la lumină și o studiez din cap până-n picioare.

— Ești bine?

E frumoasă în lumina felinarelor, părul ei negru și lung asemănător unei perdele de mătase îi încadrează

minunat chipul. E îmbrăcată într-unul din enormele ei hanorace și are picioare extrem de sexy, expuse într-o pereche neagră de jeans. Ochii ei cenușii par aproape negri în timp ce mă privește cu gravitate.

— Cred că da.

— Ce faci aici, afară?

— Așteptam autobuzul.

Arată înspre indicatorul de deasupra capului ei.

— Nu mai vine la ora asta. Transportul în comun merge până la ora zece.

Știu asta pentru că tata a aranjat ca și aici să existe o stație pe când Ella era angajată. În ciuda faptului că are mașina ei, ea preferă să nu șofeze, chiar dacă asta înseamnă să călătorească laolaltă cu alți treizeci de necunoscuți.

— Ah.

Își freacă brațele și tremură.

— Nu mi-au spus asta.

Îmi dau jos haina și i-o așez peste umeri. Presupun că se referă la Kyle și Felicity.

— Ce căutai cu ăia doi?

Se uită la mine cu ochii tulburi timp de o secundă, înainte de a-și muta privirea înspre parcare slab luminată și înspre trotuarul întunecat.

— Îmi spuneau niște lucruri, recunoaște ea în cele din urmă.

În ciuda faptului că i-am dat haina mea, tremură din nou. Teama îmi paralizează stomacul. Ce naiba i-ar fi putut spune ăia? De fapt, puzderia de minciuni pe care ei ar fi putut să i-o spună mă sperie de moarte, începând cu aceea în care ea e iubita lui Kyle Hudson. Oare dementul

— Încercă să-o păcălească să se culce cu el? Simt cum gustul amar de bilă îmi urcă în esofag.

— Cum ar fi? zic cu o voce răgușită.

— Diverse...

— Își trece limba peste buze.

— Lucruri rele.

— Despre tine? Nu e nimic rău în legătură cu tine. Ei nici măcar nu te cunosc.

— Nu. Despre tine, zice ea încetisor.

Mă trag înapoi. La asta nu mă așteptam. Știu că Felicity mă urăște. Mă urăște din cauza unei nopți de beție în care i-am promis c-o să mă prefac că sunt iubitul ei, astfel încât să apară într-un pictorial. Când m-am trezit din beție, i-am spus că promisiunea era nulă și mi-am cerut scuze. Apoi am dus-o pe Hartley pe ponton și ea m-a sărutat prima oară.

Felicity a hotărât că deveniserăm dușmani de moarte, a făcut ca Hartley să fie suspendată pentru că a copiat și mi-a spus că acesta era doar începutul.

— Uite ce e, indiferent ce ți-a spus, e o minciună grosolană.

— A zis că te-ai culcat cu iubitele celor doi frați mai mari ai tăi.

Protestele mele mor în balta acidă din gâtlej.

— Erau foste iubite.

Cu excepția lui Savannah. Ea și fratele meu cel mai mare, Gideon, au avut ani de-a rândul o relație de dragoste împletită cu ură. Într-una din despărțirile lor, am convins-o că ne-am putea consola unul pe celălalt — fără haine pe noi.

Vina mi se strecoară în măruntaie.

O ușoară expresie de dezgust îi traversează chipul lui Hartley. Dintre toate lucrurile pe care și le-ar putea aminti despre mine, acesta va fi singurul.

— Asta a fost înainte de tine, protestez eu.

Maxilarul i se încleștează.

— Kyle a zis că te-ai culcat cu iubita lui în timp ce erau împreună.

— Nici măcar nu știu cine e Kyle, zic printre dinți.

Oare asta a simțit și Scrooge<sup>6</sup> când Fantoma Crăciunului Trecut i-a aruncat în față toate păcatele? Când o să pot și eu să răsufli?

— A zis că așa vei spune. Din cauză că el nu e destul de bogat sau destul de popular pentru ca tu să-l remarci, însă avea o iubită drăguță și, într-o noapte, la o petrecere acasă la Jordan Carrington, ai făcut sex cu iubita lui în piscină în timp ce Kyle vă privea.

Mi se strânge stomacul. La naiba, nu e exclus. Cu siguranță am făcut sex în piscina lui Carrington. Am făcut sex într-o grămadă de piscine cu multe fete și câteva femei adulte. Oare le-am tras-o cu bună-știință în timp ce erau cuplate cu altcineva? Nu. N-aș face asta. Însă la o petrecere, când ești beat și excitat, nu e ca și cum aș fi scos un chestionar și le-aș fi întrebat despre statutul relației lor. Am presupus că, dacă aveau chef să mă călărească, erau libere s-o facă.

Însă cum să-i explic asta lui Hartley, o fată care aș vrea să mă ia în serios, o fată pentru care am niște sentimente puternice, o fată care aș vrea să mă placă? E o sarcină imposibilă.

Îmi trec agitat o mână prin păr.

---

<sup>6</sup> Ebenezer Scrooge, personaj principal al nuvelei „Colind de Crăciun” (în engl., *A Christmas Carol*) de Charles Dickens.

— Am fost la multe petreceri. Am făcut sex cu multe fete, însă după ce te-am cunoscut pe tine nu m-am atins de nimeni altcineva. La naiba, nici măcar n-am făcut primul pas cu...

*Asta înseamnă că-i ascunzi adevărul, gândesc. Taci din gură!*

— Tu m-ai sărutat pe mine.

Ea dă încetișor din cap.

— Da, presupun că e posibil, însă se pare că întrebarea este, *ar fi trebuit s-o fac?*

— Hart.

Ea nu răspunde. Sângele îmi pompează tare în urechi. Aerul devine gros — o povară mlăștinoasă și vâscoasă care apasă totul. Mă lupt cu asta și cobor de pe trotuar pentru a mă posta într-un loc în care nu-și poate feri privirea de mine.

— Hart, zic încetișor. Am făcut lucruri de căcat în trecut. N-o să mint, însă acum m-am schimbat.

Când, în cele din urmă, ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai mei, aceștia sunt plini de suferință.

— Au zis că-ți plac fetele pe care nu le poți avea. Cum ar fi sora ta vitregă, Ella. Și atunci când n-ai putut-o avea, ți-ai îndreptat atenția asupra mea. C-o să fiu cel mai apetisant fruct interzis care ți-a fost fluturat vreodată prin față din cauză că l-am rănit grav pe fratele tău și familia ta mă urăște. Vrei să-mi spui că toate astea nu sunt adevărate?

*A fost târfa aia. Târfa aia! Sper să moară dracului.*

Aș putea să-i spun adevărul, însă suferă atât de mult. În plus, de îndată ce Seb se trezește — și o va face — Sawyer nu va mai fi supărat. Faza cu Ella și cu mine s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât abia



dacă-mi amintesc de ce am sărutat-o doar o dată, atunci, în club, în afară de faptul că eram singur și ea era singură și mi-a plăcut să-l scot din sărite pe fratele meu Reed, care ne privea în tot acest timp.

Adevărul nu va face decât s-o rănească pe Hartley și mai mult.

— Felicity și Kyle nu spun lucruri care să te ajute.

— Știu asta. Vreau ca o singură persoană să fie sinceră cu mine. Tu ești aceea?

Replica îmi rămâne blocată în gât.

— Nu-mi pune întrebări și n-o să-ți spun minciuni, corect?

Ea expiră cu zgomot, citindu-mă atât de bine.

— Presupun că, din moment ce nu mai e niciun autobuz, tu mă duci acasă.

Își strânge jacheta mea în jurul umerilor.

Mai degrabă ar merge pe jos douăzeci de kilometri decât să se urce în dubița mea, gândesc, totuși se urcă în mașină. Nu prea are de unde alege. Dintre două rele, eu sunt opțiunea mai puțin nasoală, așa că câștig în mod automat.

Tace în timpul călătoriei și, pentru că mi-e teamă să mai răspund la alte întrebări de-ale ei, îmi țin gura închisă. Când ajungem acasă la ea, prefer să n-o conduc până la ușă. Dacă mă vede taică-su, se va dezlănțui iadul și ea n-are nevoie de așa ceva.

La jumătatea drumului către ușă, se întoarce.

— Mulțumesc că m-ai condus acasă.

— Măine, așteaptă-mă în față dimineață. O să merg eu cu tine. Astor nu e un loc unde se navighează foarte ușor.

Elevilor de acolo le place să-i vâneze pe cei slabi. Iar în acest moment Hartley e cât se poate de fragilă.

Zâmbește trist.

— Ciudat. Și Kyle a zis același lucru. Presupun că n-a mințit chiar în toate privințele.

Și, cu această ultimă afirmație tulburătoare, închide ușa cu zgomot și intră repede în casă.

Tata mă cheamă în birou a doua zi dimineată. Intru agale, cu un castron cald cu fulgi de ovăz în mână și o coadă de lingură ieșindu-mi din colțul gurii.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Mă bucur că te-ai trezit devreme.

Cotrobăie prin cabinetul său, aruncând niște hârtii în geanta de voiaj.

M-am trezit devreme pentru că n-am dormit deloc. Azi-noapte m-am tot gândit la scena cu Hart, Kyle și Felicity. Mi-l amintesc vag pe Kyle. Rectific — nu mi-l amintesc deloc. În mod evident, suntem la aceeași școală, însă nu mă pot gândi la nicio singură clipă în care să fi schimbat măcar un *salut*. Însă are un cui împotriva mea și, dacă chiar i-am tras-o iubitei lui, în mod clar n-a trecut peste asta. Altfel, de ce ar risca furia unui Royal încurcându-se cu o fată care aparține unuia dintre noi?

Nu că Hart mi-ar aparține.

*Ba da, îmi aparține.*

La naiba. Bine. În regulă, o consider a mea. Și nu vreau ca Kyle Hudson și gâtul lui nonexistent să se afle deloc în apropierea ei.

Motivele lui Felicity sunt la fel de ușor de presupus. Mă urăște și gata. Caută răzbunare. Și, cu toate că n-am niciun interes să mă împac cu târfa aia, îmi dau seama cu disperare că e posibil să se ajungă la asta. N-o pot lăsa

pe Frankenstein și pe Fără-Gât să se joace cu mintea lui Hartley. E și așa destul de confuză.

Tata vată în grabă un dosar-plic în geanta sa, întrerupându-mi șirul gândurilor.

— Pleci undeva? spun printre îmbucături.

— Trebuie să merg azi în Dubai. Ben El-Raz m-a contactat în legătură cu o comandă de zece avioane noi. Trebuie să închei personal această afacere.

— Și cu Seb cum rămâne?

— E în stare stabilă. Dacă se trezește, voi veni în doi timpi și trei mișcări. Acum, contez pe tine să te ocupi de restul puștilor cât timp sunt plecat. Ești cel mai mare și nu vreau ca Ella să-și facă griji în legătură cu gemenii. Are întâlnire cu procurorul referitor la depozitia ei.

— La naiba.

Ella trebuie să depună mărturie împotriva tatălui ei, Steve O'Halloran, în procesul care va urma. Nu-mi dădusem seama că se apropia ziua cu pricina, însă presupun că data procesului din februarie nu e prea îndepărtată.

— Exact.

Îmi înmânează o bucată de hârtie.

— Am obținut permisiunea să fii scutit de la școală tot restul săptămânii acesteia și probabil și săptămâna viitoare, în funcție de cât durează această tranzacție.

Închide fermoarul de la geanta de voiaj.

— Să lipsesc de la școală?

Trebuie să fiu la școală ca s-o protejez pe Hartley.

— Am lipsit deja destul în ultimele două săptămâni.

Tata își înclină capul.

— Cine ești tu și ce ai făcut cu fiul meu, Easton, cel care ura școala?

Mă foiesc incomod sub privirea părintelui meu. Nu-i pot spune de ce trebuie să merg la școală, pentru că are un cui împotriva lui Hartley, așa cum are și Sawyer.

— Nu urăsc școala. Prefer să nu merg în unele zile pentru că am lucruri mai bune de făcut.

— Iar în această săptămână ai lucruri mai bune de făcut.

Își pune mâna pe umărul meu.

— De regulă, n-aș crede că ești responsabil nici măcar un minut, darămite o săptămână întreagă, însă sunt frații tăi și știu că-i iubești.

Își înșfacă geanta și iese repejor în hol, unde îl așteaptă șoferul, Durand.

— Asigură-te că Sawyer mănâncă și se odihnește. Sună-mă dacă e vreo schimbare în starea lui Sebastian și fii alături de Ella, dacă are nevoie de un umăr pe care să plângă. Ne vedem peste câteva zile.

Mă salută și-și ia tălpășița.

*La naiba.*

Înșfac telefonul și-i dau un mesaj lui Hartley.

*Schimbare de planuri. Tata zboară azi în Dubai și eu trebuie să merg să văd ce fac frații mei. Dacă o vezi pe Ella, intră cu ea.*

Recitesc mesajul și-mi dau seama că e posibil ca Hart să nu știe cine naiba e Ella. Găsesc o poză de-a ei cu Reed stând unul lângă altul și i-o trimit.

Nu primesc vreun răspuns. Aștept trei secunde și trimit alt mesaj.

*Sau cu Val. E de încredere.*

Mă întorc la galeria foto, găsesc o poză cu Ella, Val, Reed și eu afară lângă piscină, vara trecută. Decupez imaginea lui Reed și a mea și îi trimit lui Hart imaginea editată.

*Ella e blonda. Val este cea cu tunsoare bob și aluniță.*

Tot nimic. Arunc o privire la ceas. Am timp să ajung cu mașina acasă la Hart, s-o iau și s-o las la școală. Da, dacă mă grăbesc.

Las castronul pe masa de marmură de la intrare și mă grăbesc la bucătărie, unde mi-am lăsat rucsacul. Ella e acolo și mănâncă iaurt și fructe.

— Unde te duci? întreabă ea.

— Acasă la Hartley, la Astor și apoi la spital.

— Hartley? E oare o idee bună, Easton? N-ar trebui să aștepti până vezi că se trezește Seb?

Mă răsucesc pe călcâie pentru a o înfrunța pe Ella.

— Despre ce vorbești? Accidentul n-a fost vina ei.

— Știu asta, însă Sawyer o urăște în acest moment. Nu cred că e bine pentru el să știe că-ți petreci timpul cu ea.

— Atunci, nu-i spune, zic, iritat de atitudinea Ellei.

— Dar...

Îi ignor protestele și alerg la ușă. Nu trebuie să aud chestia aia, mai ales după ce i-am spus lui Hartley să intre la Astor cu Ella și cu Val. Un motiv în plus de a o lua pe Hartley și a mă asigura că intră în siguranță în școală.

După asta... la naiba, nu știu ce să fac după asta. Poate o voi convinge pe Hartley să chiulească și să vină la spital cu mine. Însă unde s-o ascund? Sawyer va lua foc dacă o vede.

E o harababură nenorocită și n-am nicio soluție bună. O să mă lămuresc când ajung acasă la ea.

*Vin să te iau de-acasă*, trimit mesajul. Arunc telefonul pe scaunul pasagerului, pornesc camioneta și mă îndrept către casa lui Hartley. Verific telefonul să văd dacă am primit vreun răspuns când ajung la poarta de la capătul aleii, apoi din nou la semaforul aflat la un kilometru și jumătate mai încolo, apoi la intersecția de lângă casa ei, însă nu e niciun mesaj.

Când ajung acasă la ea, mă întreb dacă ar trebui sau nu să intru. Taică-său mă urăște de moarte. E o șansă din două ca el să fie la lucru. Am pariat pe cote și mai mici, hotărâsc. Sar afară din camionetă și merg repede pe alee. În ritmul ăsta, Hart o să întârzie la școală.

Urc scările din două sărituri și apăs butonul sone-riei. Câteva secunde mai târziu, văd o siluetă prin unul din ochiurile de sticlă. Ușa se deschide și apare doamna Wright. Rahat.

Rămâne cu gura căscată.

— Easton Royal?

Schițez cel mai luminos și mai victorios zâmbet al meu, care le face pe călugărițe să mă ciupească de obraji și pe mămică să vrea să mi-o tragă.

— Mda. Am venit s-o iau pe Hartley.

Ușa mi se trânteste în față.

— Pleacă și să nu-ți mai văd niciodată fața aici, aud prin ușa grea de lemn.

Nu mi-au plăcut niciodată ordinele. Bat tare în ușă.

— I-am spus lui Hart că vin s-o iau.

— E deja la școală. Orele au început acum zece minute. Acum pleacă sau chem poliția! strigă mama lui Hartley. Soțul meu e procuror-adjunct. Te bagă la închisoare!

Îmi înghit un oftat și îmi trec o mână prin păr. Ziua asta e un dezastru total și nu e nici măcar opt dimineața.

# Capitolul 11

---

## Hartley

Îmi vâr degetele mari sub curelele rucsacului, zâmbesc și salut pe toată lumea printr-o înclinare a capului. Mă simt de parcă am fost aruncată înapoi la grădiniță, împiedicându-mă când cobor din autobuz, fără să simt mâna mamei într-a mea și înaintând pe lângă profesori și alți elevi, în căutarea unei fețe prietenoase — oricare ar fi aceea. Easton a zis să-l aștept, însă am stat degeaba pe trotuar o veșnicie.

O coamă de păr blond-deschis îmi atrage privirea. Felicity e cam cu zece pași în fața mea. Alte trei fete blonde sunt adunate în jurul ei. O parte din mine vrea s-o ia la fugă și să se ascundă în acel grup de fete. Cealaltă parte din mine știe că Felicity m-ar decapita, apoi ar călca pe gâtul meu însângerat, în văzul lumii. Așa că rămân în urmă.

Nu știu de ce mă urăște, însă mă urăște cu siguranță. Sunt sigură că e în legătură cu Easton, probabil ceva ce are legătură cu Easton și cu mine. Oare erau împreună când m-am culcat cu el? Dintre toate lucrurile care mă

deranjează cel mai mult în legătură cu pierderea memoriei, partea cu sexul e cea mai rea. Nu-mi pot aminti cine m-a văzut goală. Cine și-a pus mâinile pe mine. Pe cine am atins la rândul meu. Nu-mi pot aminti nimic din toate astea. Însă ei își amintesc. Unii dintre băieții care trec pe lângă mine m-au văzut — mi-au văzut sânii goi, abdomenul, locul intim dintre picioare.

Și mi se face silă și mă simt violată, cu toate că astea trebuie să fi avut loc cu consimțământul meu. Deci, da, dintre toate lucrurile pe care le detest în legătură cu amnezia, acesta se află în fruntea listei. Mă ține trează noaptea, face să-mi fiarbă stomacul și să mă doară capul. Îi studiez pe băieții care trec pe lângă mine, chinându-mă să recunosc pe cineva, să remarc vreun chip familiar, însă nimic.

Privirea mi se întoarce spre Felicity. Nici măcar nu și-a putut ascunde satisfacția noaptea trecută, în timp ce ea și Kyle enumerau în detaliu pe rând păcatele lui Easton. Easton e un bețiv dependent de medicamente, care și-ar vârî sula în orice gaură disponibilă. Singurul motiv pentru care e popular, au jurat amândoi, e pentru că taică-său e stăpân pe acest oraș. Însă eu aș paria că e popular pentru că e extrem de atrăgător și are un zâmbet atât de intens încât poate să spulbere o statuie de pe soclul său de aramă.

În ceea ce mă privește, sunt o trădătoare și o mincinoasă. L-am înșelat pe Kyle. Am copiat la mate. Felicity a insinuat chiar că am mințit ca să intru la Astor. Chestia asta nu prea o înțeleg.

Nu sunt convinsă că tot ce mi-au spus ei este adevărat. Amândoi au un motiv ascuns, unul pe care, în acest moment, nu-l înțeleg pe deplin. Presupun, ținând cont de violența nu-foarte-bine-stăpânită din vocea lui Kyle,



că răfuiala lui cu Easton are de-a face cu o fostă iubită — aceea cu care Easton și-a tras-o în piscină. Motivul urii lui Felicity poate izvorî dintr-un incident legat tot de Easton, însă bucuria ei față de situația în care mă aflu mă face să cred că furia ei are cumva legătură cu mine.

Simt însă că trebuie să fie adevărat faptul că eu chiar m-am cuplat cu Easton, ceea ce pare cel mai improbabil lucru dintre toate lucrurile pe care mi le-a înșirat Felicity. Dumnezeu a creat un miliard de bărbați, a realizat chipul perfect și i l-a făcut cadou lui Easton Royal. E nedrept felul în care părul său negru îi cade ușor peste ochiul drept, făcând să-ți dorești să-l dai la o parte. Ochii lui albaștri sunt mortali. Băieții cu părul negru ar trebui să aibă ochi cumiști și anoști, nu unii albaștri pătrunzători, care te fac să te gândești la mări, oceane și văzduh în cele mai frumoase și mai însorite zile. Are umeri lați și brațe definite, însă nu umflate într-o manieră respingătoare. El reprezintă viziunea pe care o invocî noaptea în visele tale.

E greu de înțeles cum un exemplar de mascul atât de frumos ca Easton să fi fost vreodată interesat de una ca mine. Nu că așa arăta nasol, însă există altele mai aproape de standardele lui. Eu nu sunt de nasul niciunuia dintre băieții Royal. Băieții Royal ies cu fete de la colegiu, unele care conduc echipele de majorete sau sunt șefele vreunei frății. Băieții Royal ies cu fete cu bani, fete care se află în albumul Fiicelor Revoluției Americane<sup>7</sup>, fete care sunt regine ale frumuseții, personalități TV sau modele pe Instagram. Nu ies cu fete bondoace și rotunde la față

---

<sup>7</sup> *Daughters of the American Revolution* — este o asociație americană rezervată femeilor cu descendență directă dintr-o persoană implicată în eforturile Statelor Unite în vederea obținerii independenței.

care locuiesc cu surori care vorbesc urât, tați procurori și mame ariviste.

A fi cu Easton Royal e la fel de posibil ca a fi cuplată cu unul dintre membrii trupei BTS<sup>8</sup> — cu alte cuvinte, nu prea e deloc posibil.

Însă el a apărut noaptea trecută la French Twist. Mi-a dat jacheta lui când tremuram, nu din cauza frigului, ci din cauza anxietății. S-a uitat la mine într-un fel prea tandru și prea familiar pentru niște oameni care sunt doar simple cunoștințe. Frigul ce părea să mi se fi vârât în oase a început să se dezmoștească sub acea privire albastră intensă. Voiam să mă ascund în îmbrățișarea lui și să-l rog să mă țină acolo până când acest coșmar se va termina.

Însă când am vorbit de petreceri și de lucrurile despre care auzisem că fusese acuzat, cuvintele lui au sunat doar pe jumătate adevărate și părea că se eschiva puțin. Cred că mă mințea în legătură cu acele chestii. Și-mi ascunde unele chestii. Însă e cinstit în privința altora. Era atât de confuz. Cuvintele lui Felicity și ale lui Kyle m-au obsadat până când a început să mă doară capul și nu voiam decât să plec acasă și să mă ascund. Din moment ce nu-mi amintesc nimic, nu văd nicio cale prin care să le contracarez acuzațiile.

Iar el nu-i aici în această dimineață. Oare chiar mă așteptam să-și țină promisiunea? Îmi frec mâinile una de alta și-mi țin un mic discurs motivațional.

*Contează pe tine însăși. Poți face asta. E doar școală. Chestia asta nu va dura. Poți face asta.*

Poate că nu toată lumea se uită la mine, însă eu așa simt. E ca și cum aş sta pe o scenă și aş ține un discurs

---

<sup>8</sup> BTS, cunoscuți, de asemenea, și sub numele de Bangtan Boys, este o trupă sud-coreeană formată din șapte membri.

important fără haine pe mine și toată lumea din public arată cu degetul și râde.

*Ea e cea care și-a pierdut memoria? Ea e cea care l-a băgat pe Sebastian Royal în comă? Ea e? Ea e? Ea e?*

Da, vreau să strig. Eu sunt aceea. Eu sunt aceea care v-a făcut să vă împiedicați pe caldărâm, cea care v-a copiat notițele de la geografie, cea care v-a furat iubitul. *Eu sunt!* Vreau să țip, pentru că să fiu a naibii dacă știu ce-am făcut.

Epuizată mental, îmi bag bărbia în piept și-mi croiesc drum în sus, pe scările masivului complex de trei etaje care găzduiește Astor Park Prep. Niște anexe lungi se întind de-a lungul fiecăreia din părțile laterale ale clădirii principale. Aleea care duce la ușile principale e destul de lată pentru a adăposti două camioane. Clădirile sunt înconjurată de hectare întregi de gazon impecabil și cu grijă tăiat, care e încă verde, în ciuda frigului sfârșitului de noiembrie. Avantajele de a trăi în Sud, presupun.

Tânjesc după o alee mai îngustă, o intrare mai mică și niște holuri aglomerate unde aş putea fi doar unul din sutele de elevi care se grăbesc la ore. În schimb, parcă ar fi mai multe dulapuri decât elevi. Folosind harta școlii din caiet, mă îndrept către dulapul meu, apoi mă zgâiesc consternată la încuietoare. Nu-mi amintesc codul. Încerc data mea de naștere. Nu se întâmplă nimic.

Introduc codul poștal și anul. Încuietoarea rezistă. Strâng din ochi și mă chinui să-mi amintesc mai multe numere. Ziua de naștere a lui Dylan îmi apare în minte. Când și asta eşuează, o introduc pe a lui Parker. Un număr de telefon plutește la suprafață. Tot nimic. Îmi mușc

colțul gurii de supărare. De ce nu m-am gândit dinainte la asta? Nu-mi amintesc că am fost la Astor, uniforma asta idioată parcă e făcută pentru altcineva, nu pentru mine, așa că de ce aş şti codul încuietorii?

— Probleme, Hart-lay?

Arunc o privire în dreapta și-l văd pe Kyle rânjind la mine. Îmi doresc să plece. Sub nicio formă n-am ieșit cu tipul ăsta. Chiar dacă am fost o mincinoasă și o trădătoare, trebuie să fi avut *niște* standarde. Apropierea de el îmi face pielea de găină. Și, sincer, dacă noi chiar am ieșit împreună și am făcut sex, astea sunt lucruri pe care aş fi fericită să le uit.

— Nu.

— Ești gata pentru prima oră?

E o nuanță malițioasă în vorbele sale, însă m-am săturat de Kyle și de informațiile sale nu-prea-folositoare. În loc să răspund, mă răsucesc și plec.

— Hei, vorbeam cu tine, strigă el în spatele meu.

Continui să merg, ignorând chipurile întrebătoare și obraji care mi se îmbujorează de rușine.

— Târfă, strigă el.

Măcar nu se comportă ca și cum am mai ieși împreună.

Îmi țin capul plecat și încerc să atrag cât mai puțină atenție asupra mea. La prânz, atenția tuturor se îndreaptă spre un incident. O fată cu părul de culoarea mierii se repede la o alta, brunetă și creță. O aud pe una din ele strigând despre nu știu ce copaci și case și mă întreb ce fel de circ este cu adevărat Astor Park Prep.

Pe la sfârșitul zilei sunt epuizată — emoțional și fizic. Mă târăsc înspre ora de matematică, disciplina la care se pare că am copiat. Sala e aproape goală când sosesc.

Profesoara, o femeie foarte drăguță care pare abia ieșită de pe băncile colegiului, stă în fața clasei. Colțurile buzelor ei roșii se lasă în jos în momentul în care mă zărește. Memoria cuiva funcționează încă, chiar dacă a mea nu. În orar profesoara e notată drept C. Mann.

— Domnișoară Wright, mă bucur să vă văd înapoi la ore.

Dacă s-ar da premii pentru sarcasm, domnișoara Mann ar primi un trofeu important. Îmi las capul în jos și inspectez băncile. În care am stat oare? Puținii elevi care sunt deja la locurile lor îmi evită privirea. Nu vor să stau lângă ei. Optez pentru o bancă din fundul clasei. Am simțit destule priviri în spate cât să-mi ajungă un an întreg.

— Țsta nu-i locul tău, mă informează o brunetă creață în momentul în care încerc să mă strecur în banca aleasă.

Cu fundul pe jumătate așezat pe scaun, clipesc prosteste.

— Avem locuri repartizate? Unde-i al meu?

Asta n-a fost o problemă la niciuna din celelalte ore de astăzi.

— Nu, fraiero. Țla-i locul lui Landon. A stat acolo la toate orele.

Chestia asta e frustrantă.

— Bine, atunci unde ar trebui să stau?

În loc să-mi răspundă, bruneta ridică mâna.

— Domnișoară Mann, Hartley nu se poate întoarce să stea în vechiul ei loc. N-ar fi cinstit față de Royali.

Royali... la plural? Easton e în clasa asta? Poate că voia să-mi spună să-l aștept în clasă. E posibil să fi crezut că mi-aș aminti.

— Știu, nu-i așa? intervine un băiat. Au destule pe cap.

Mă răsucesc pentru a-l privi pe băiatul ale cărui brațe fusiforme par la fel de fragile precum creionul meu.

— Am avut un accident de mașină și am aterizat în cap. N-am rabie.

El se strâmbă.

— Stai aici.

Domnișoara Mann arată înspre o bancă în față în partea dreaptă, aproape de ușă.

— Bine.

Merg la banca respectivă și mă trântesc pe scaun. Fac mare tam-tam când deschid fermoarul rucsacului și trântesc caietul pe bancă, pentru că am obosit să încerc să mă ascund.

Sunt aici. Descurcați-vă cu mine. Îmi încrucișez brațele și mă uit urât la fiecare elev care intră. Unii sunt luați prin surprindere. Unii nu se uită la mine, iar alții mă săgetează la rândul lor cu privirea. Niciunul dintre ei nu e Easton. O blondă drăguță se oprește în momentul când intră, se uită la mine pe sub gene, apoi se așază după ce un alt elev vine din spatele ei și o împinge ușor.

Curioasă, o urmăresc până la banca ei. În timp ce elevii se strecoară în clasă, un zumzăit constant de conversație începe să se audă. Sunt multe discuții despre un banchet care a avut loc și cine a venit cu cine. E o discuție în legătură cu faptul dacă e sau nu misoginism instituțional acela care încurajează prezența publicului care urmărește îngrozitoarea echipă masculină de baschet comparativ cu spectatorii puțini la număr care urmăresc echipa într-adevăr valoroasă de fete. Și se vorbește despre o petrecere acasă la Felicity. Aduce o trupă — o trupă atât de mare, încât până și puștii aștia bogați sunt aproape înmărmuriți.

— Am auzit că a plătit jumătate de milion.

— Pentru ce?

— Pentru Revelion. Suntem în ultimul an, așa că e posibil ca și noi să cheltuim mult.

— Easton, tu vii? Ah, nu-i aici.

Eleva respectivă nu-și dăduse seama de asta. Continuă.

— Dar tu, Ella?

— Depinde de cum se simte Sebastian, zice blonda drăguță care m-a privit mai devreme.

Ella. Ea e sora adoptivă. Cea despre care Kyle și Felicity au zis că Easton a dorit-o, însă n-a putut-o avea. Nu-mi pot aminti de ce anume. Era ceva legat de unul din frații săi, însă poate o confund cu altă fată.

— Ah, sigur, bineînțeles, îmi pare rău, se bâlbâie eleva și schimbă repede subiectul. În fine, frate, e frig, nu-i așa? Sper că petrecerea e înăuntru.

Zumzetul șoaptelor nu se oprește când începe ora și domnișoara Mann nu încearcă să facă liniște. Scrie câteva notițe pe tablă în legătură cu limitele la infinit și ne cere să rezolvăm problemele din secțiunea 3.5. Sunt paisprezece la număr și întreaga clasă mormăie dezamăgită.

Ea le ignoră rugămințile de a reduce tema la jumătate și se așază la catedră, unde începe să se uite chiorăș la mine din cinci în cinci minute. Felicity a zis că am copiat, lucru care ar explica acele priviri incisive, însă nu mă simt deloc trișoare.

Domnișoara Mann începe să vorbească și-mi fixează privirea înainte, încercând să mă concentrez asupra subiectului cu pricina. Ecuatiile nu sunt ușoare, însă înțeleg principiile de bază și noile concepte ce decurg din acestea. Mă prind repede. Când ni se dă un răgaz ca să rezolvăm

un set de probleme, termin înaintea tuturor și fără greșeli. În timp ce aștept ca restul clasei să termine tema din clasă, mă întorc la secțiunile anterioare ale manualului, căutând capitolele unde aș fi putut întâmpina probleme.

Însă nu dau peste niciunul. Derivatele, valorile extreme, intervalele deschise și închise și numerele critice — toate au sens. Iau o problemă-tip în care se cere să se găsească extrema lui  $f(x) = 2 \sin x - \cos 2x$  și o rezolv, verificând răspunsul la sfârșitul manualului.

Nu există nicio secțiune de până acum care să mă încurce. De aceea mă frământ, întrebându-mă de ce aș fi trișat vreodată la această materie. *Cunosc foarte bine chestiile astea.*

Nedumerită, hotărâsc să investighez această chestiune. După încheierea orei, zăbovesc la locul meu, până ce în clasă rămânem doar eu și domnișoara Mann.

— Ce este? întrebă domnișoara Mann nerăbdătoare.

— Ați auzit probabil, însă mi-am pierdut memoria.

— Am auzit. Pare foarte convenabil.

Mă privește dezaprobatoare.

— Nu și pentru mine, rostesc în barbă.

Cu glas tare spun:

— Am auzit că am fost acuzată că am copiat la materia asta, însă simt că o înțeleg.

— Atunci nu mai copia data viitoare.

— Cum am copiat?

Ea scoate un sunet ciudat — jumătate râs, jumătate mormăit dezgustat.

— Îmi ceri un sfat legat de cum anume să copiezi?

— Nu. Încerc să completez spațiile lipsă...

— Mai bine ai pleca până nu încep să bănuiesc că ai copiat și la tema de azi. Cel mai bun sfat pe care-l am pentru



tine, domnișoară Wright, este să-ți ții capul la cutie și să faci cât mai puțin zgomot posibil. Acum, scuză-mă, am de pregătit lecția de mâine.

Cu alte cuvinte, *ieși și nu mai vorbi niciodată cu mine*. Puțin nedumerită, îmi iau creionul și caietul. Nu mă așteptam ca prima mea zi înapoi la școală să fie un picnic, însă nici nu credeam că va fi un coșmar. La ușă, mă întorc.

— Îmi pare rău. Pentru orice am făcut, îmi pare rău.

Nici măcar nu se uită în direcția mea.

După ce sună și ultimul clopoțel, mă grăbesc la stația de autobuz. Găsesc un mic grup de elevi în capătul bulevardului larg din fața Astor Park și mă alătur lor, stând în spatele unei fete încălțate cu ghete albe drăguțe și îmbrăcate în uniformă de la Astor Park. Băiatul din fața ei o împunge cu degetul în umăr. Ea se uită în spatele ei și-mi întâlnește privirea.

Zâmbesc. Ea se încruntă și o zbughește mai în față.

Nu e distractiv să fii o proscrisă, îmi dau seama. Mă întreb ce autobuz trebuie să iau spre casă. Știu că fata din fața mea nu vrea să vorbească, însă, dacă mă urc în autobuzul greșit, va fi mai rău decât să fiu pizduită aici pe trotuar unde sunt doar câteva persoane.

— Scuză-mă, îmi poți spune ce autobuz merge spre intersecția străzilor West și 86? întreb, referindu-mă la un loc din apropierea casei mele.

— Despre ce vorbești?

Mă repet.

— Nu știi sigur ce autobuz ar trebui să iau.

Fata dă ochii peste cap.

— Ești proastă sau cum? La Astor nu sunt autobuze.

— Nu e proastă; se preface că nu-și amintește că aproape l-a omorât pe Sebastian Royal, intervine prietenul ei.

— De ce oare i-au permis să se întoarcă aici? Dacă se urcă în altă mașină? Ar putea să ne omoare pe toți.

Fata se cutremură.

— De aia trebuie să ia transportul în comun. Polițiștii i-au luat carnetul.

Băiatul spune aceste minciuni fără ezitare. Rămân cu gura căscată la el.

— Slavă Domnului, zice fata. Hai să mergem. Nu mai vreau să stau aici. Poluarea îmi face rău.

Băiatul o prinde de mână și amândoi fug spre parcare. Rușinea, justificată sau nu, îmi pictează vârfurile urechilor în roșu. În ritmul ăsta, cineva o să-mi mănjească o literă stacojie de-a lungul pieptului și va trebui să răspund la numele de Hester. Lacrimile mă înțepă în colțurile ochilor.

Indiferent ce am făcut în trecut, cred că a fost groaznic dacă trebuie să îndur toate astea. Clipesc pentru a-mi alunga lacrimile în momentul în care o mașină claxonează, privesc în direcția ei și văd un chip atrăgător privind prin geamul șoferului.

— Hartley? Presupun că nu-ți amintești de mine, sunt Bran. Suntem prieteni. Te pot duce eu acasă.

În altă zi, probabil aș fi spus nu. Nu-l cunosc pe tipul ăsta. Am deja o reputație de rahat și a urca într-o mașină condusă de un băiat necunoscut nu mă va ajuta, însă am ajuns la capătul puterilor. Pun mâna pe mânerul ușii și urc în mașină.

## Capitolul 12

---

### Easton

Ajung la spital la puțin timp după ora opt, însă Seb nu e în salon. „E la analize“, e răspunsul grăbit pe care mi-l azvârle o asistentă. Geamănul său e prăbușit pe marginea patului, saliva curgându-i pe braț din gura deschisă. Ridic puștiul de nouăzeci de kilograme pe saltea și încerc să-i dau din nou mesaj lui Hartley.

*Orele decurg bine? Încă se discută despre egalitatea sexelor la Teorie feministă? Știi, e materia mea preferată.*

Probabil crede că e o glumă proastă.

*Dar algebra? Ceva nou și interesant?*

Îmi recitesc mesajele. Doamne, sunt idioate ca naiba. Vâr telefonul în buzunar și mă duc să mă întind pe canapeaua incomodă. Nu știu cât de mult a donat tata pentru construcția acestei aripi a spitalului, însă nu cred că s-au

cheltuit prea mulți bani pe mobilă. Canapeaua e tare ca piatra.

Scotocesc prin rucsac și scot revista *Sports Illustrated* pe care mi-am adus-o de acasă. Se presupune că ar trebui să-i citim lui Seb zilele astea. Se pare că, atunci când ești în comă, uneori poți fi conștient de ceea ce se întâmplă în jurul tău. Coma e ca acel pavor nocturn, când ești pe jumătate adormit, însă te simți treaz, și cineva stă la căpătâiul patului tău, însă tu nu te poți mișca. Îi pun muzică lui Seb, îi spun niște glume de rahat, citesc niște meme-uri de pe internet și citez din *Nașul*.

După o vreme, mă ridic în picioare și-mi iau ceva de mâncare. La jumătatea sendvișului, îmi zbârnâie telefonul. Telefonul aproape zboară până în capătul celălalt al camerei în graba de a-l scoate din buzunar. Însă nu-i Hartley. În schimb, e un filmuleț de la Pash în care apar două dintre prietenele noastre care participă la un concurs de păruială în centrul sălii de mese.

Are și un mic text: *Unde e groapa cu noroi când ai nevoie de ea cu adevărat?*

Mă uit mai atent, încercând s-o localizez pe Hartley, însă n-o zăresc. Îi trimit lui Pash un emoji cu un pumn strâns și întreb unde-i Hart.

*Unde-i Hart?*

*Nu știu.*

*Fă o poză cu sala de mese. Trimite-mi-o.*

*Nu mai sunt acolo. Acum e a cincea pauză.*

Nu obțin decât o poză cu picioarele lui și cu podeaua. Pash n-are ore comune cu Hartley, așa că nu mă ajută deloc. Îi mulțumesc oricum și-mi vâr telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor. Voi merge s-o văd în seara asta, când vine Ella să stea cu Sawyer.

Când mă întorc la recuperare, mă opresc la recepția asistentelor.

— S-a întors Seb?

Mă aplec peste ghișeu și mă uit să văd dacă fișa lui e pe acolo — nu că aş înțelege ce scrie în ea.

Asistenta de serviciu își pune mâinile peste datele confidentiale.

— Am terminat cu analizele acum douăzeci de minute.

— Ceva noutăți? întreb plin de speranță.

— Îmi pare rău, însă nu e nicio schimbare.

Treaba asta e nasoală. Îmi croiesc drum înspre rezerva lui Seb, însă, înainte să intru trag de câteva ori aer în piept spre a mă calma. E groaznic al naibii să-l văd pe Seb zăcând nemișcat pe un pat de spital. De fiecare dată când intru sunt sfâșiat între dorința de a-l zgâlțâi până deschide ochii și aceea de a arunca lucruri prin cameră până-mi dispare senzația de greață din măruntaie. Însă Sawyer e destul de supărat pentru întreaga familie. N-are nevoie să mă vadă pe mine pierzându-mi calmul. Sunt aici să ușurez puțin situația, altfel ne ducem cu toții de râpă.

Deschid maxilarul, îmi imprim un rânjet pe chip și deschid ușa.

— Am ratat o încăierare azi la școală. Pash mi-a trimis un filmuleț cu Margot Dunlop și cu Dian Foster certându-se în legătură cu Treehouse. Le-o trăgea amândurora în același timp și niciuna dintre ele nu știa despre cealaltă.

Sawyer nu ridică privirea de la patul de spital unde zace acum Seb. Îmi arunc rucsacul în colț și mă las pe unul dintre scaunele goale.

— Mergi și fă un duș, apoi mănâncă ceva, îi spun fratelui meu. Arăți de parcă ești la doi pași distanță de a face schimb de locuri cu Seb.

Sawyer tot nu se mișcă. Mă ridic din scaun și merg la el. Tot nu mă bagă în seamă. Pocnesc din degete în fața lui de vreo câteva ori până clipește.

— Ce e? întrebă el cu acreală.

— Miroși ca un cur.

— Așa și?

— Așa că mergi și fă un duș. Seb probabil e în comă pentru că, de fiecare dată când se trezește, aici pute ca într-o pubelă și își închipuie că mai degrabă ar fi în lumea sa perfectă de vis, unde totul e lumină și miroase a apă de trandafiri.

— Să te fut.

Sawyer își îndoiaie brațele de-a lungul pieptului și-și afundă și mai tare dosul în scaun.

— Eu nu sunt incestuos, puștiule.

— Ah, da, și eu sunt? explodează Sawyer. Asta spui? Că acesta e un fel de pedeapsă din cauza asta?

Îndreaptă un deget tremurător spre pat.

Mă retrag cu mâinile ridicate în aer. Despre ce naiba delirează?

— Nu. Era o glumă.

Sawyer și Seb ies cu aceeași fată de peste un an deja. Au fost mereu multe comentarii în legătură cu asta, pentru că, ei bine, e ciudat și diferit și, probabil, în ochii unora, greșit. Eu nu dau doi bani pe asta.

— A spus cineva ceva?

Mă uit în jurul meu după o țintă. Nu e treaba nimă-  
nui cu cine se culcă frații mei.

Mâna lui Sawyer îi cade în poală. Se apleacă în față,  
frecându-și chipul cu podul palmelor. Puștiul pare epui-  
zat. Are niște pungi enorme sub ochi. Pielea lui a căpătat  
o nuanță palidă și cenușie. Până și bicepșii săi par mai  
mici. Nu glumeam când am spus că arată de parcă ar  
trebui să se afle pe un pat de spital.

— Am fost și m-am spovedit, mormăie el în mâini.

— Poftim?

Sunt nedumerit.

— De ce? Noi nu suntem catolici.

Mama obișnuia să frecventeze Biserica Baptistă Unită  
din Bayview, însă tata n-a mai mers acolo de la moartea  
ei. El încă dă o grămadă de bani pentru că oamenii cum-  
secade de afaceri fac rahaturi dintr-astea. Oamenii de aici  
fac mare paradă de biserică, ca și cum dacă îți faci apariția  
într-o strană duminica poate spăla toate faptele rele pe  
care le-ai făcut în timpul săptămânii.

— Știu, însă am crezut că ar putea ajuta.

Sawyer e la capătul puterilor, dacă se duce la capelă  
pentru a-și înșira toate păcatele în speranța că o ființă  
superioară nouă o să ni-l aducă pe Seb înapoi. Mă las pe  
vine și-mi pun un braț peste spătarul scaunului lui.

— Deci ai fost la spovedanie, i-ai spus bărbatului cu  
guler de hârtie că făceai o chestie perversă și el ți-a spus  
că din acest motiv Seb zace pe patul de spital.

Sawyer stă nemișcat, apoi dă încetișor din cap, cu  
mâinile încă acoperindu-i chipul.

— Nu cred că Dumnezeu funcționează în felul ăsta.  
Sunt o grămadă de credincioși care mor tot timpul.

— Știu.

Își freacă ochii cu palmele, ascunzându-se în continuare de privirea mea. E evident că e supărat și din alte motive, nu doar din cauza celor spuse de preotul acela.

— Hei.

Îi ating umărul, însă el tot nu se uită. Ce se întâmplă? Bombăne ceva neinteligibil.

Mă dau mai aproape de el.

— Ce e?

Sawyer își ridică în cele urmă capul. Ochii săi sunt lipsiți de expresie, tonul său e și mai plat.

— Lauren s-a despărțit de mine... de noi, se corectează el cu jale în glas.

— La naiba.

Dar nu sunt surprins. Ea n-a trecut deloc pe-aici, din câte am văzut.

— Te-a sunat.

El pufnește.

— Mi-a dat mesaj. „Nu te mai pot vedea. Este prea greu.“

Foarte stilată, fata aia. Nu m-am dat niciodată în vânt după ea, însă am tratat-o mereu cu respect de dragul gemenilor. Cu voce tare, zic:

— Îmi pare rău, omule.

— Mda, păi, la început, îmi făceam griji cum o să-i spun lui Seb, însă acum nu știu dacă voi mai avea ocazia.

— O să se trezească, zic cu mai multă încredere decât simt. Apoi amândoi veți găsi o gagică și mai bună pe care s-o etalați în fața lui Lauren, iar ea o să se ia la palme singură pentru că a fost atât de proastă încât să vă dea papucii. Și știi ce? Faptul că pleci cinci minute ca să-ți faci un duș și să mănânci n-o să însemne nicio diferență între trezirea lui Seb acum și trezirea lui Seb într-o jumătate de



oră. Și, în afară de asta, știi că, dacă lucrurile ar sta invers, nici tu n-ai vrea ca el să stea aici toată ziua.

Îmi studiază chipul de parcă am vreun răspuns referitor la univers. Indiferent ce vede acolo, probabil îl mulțumește, pentru că dă ușor din cap și se ridică în picioare. Se clatină puțin — nesigur pe picioare ca Bambi. Am o amintire bruscă a momentului când gemenii aveau cinci ani și alergau pe plajă, împiedicându-se la fiecare metru, întrucât picioarele le erau prea mari pentru trupurile lor. Și nu-i puteai ajuta pentru că, chiar și atunci, ei doi voiau să se bazeze doar unul pe altul.

— Du-te.

Îi dau un brânci blând, însă ferm, în umăr.

— Mă descurc. Lasă-ți fratele mai mare să facă măcar o dată ceva folositor.

— Dacă se trezește...

— O să-l sufoc cu perna. Ce naiba? Bineînțeles că o să vin să te anunț.

Îl împing iar și iar, până se mișcă din proprie inițiativă.

Aștept până dispăre la baie, apoi mă așez. După aceea mă ridic imediat în picioare. Sawyer a stat atât timp în acest scaun, încât perna a căpătat definitiv forma fundului fratelui meu. Scutur din cap, iau alt scaun și-l trag lângă patul lui Seb.

— Ar trebui să te trezești. Îl faci pe fratele tău să se îngrijoreze. O să se îmbolnăvească stând toată ziua lângă patul tău.

Seb rămâne nemișcat.

— Ah, la naiba, poate e mai bine acolo unde ești.

Îmi trec o mână prin păr și mă las pe spate.

— Probabil conduci mașini rapide, te culci cu fete superbe, mănânci mâncare bună fără să te bată nimeni la cap. Ți amintești cum ne distram odinioară în familie?

Erau picnicuri pe plajă, excursii organizate dintr-un impuls de moment, mama venind acasă de la Paris cu mâinile pline de cutii portocalii și negre. Aveam o seară de cinema în camera media cu floricele de porumb și milkshake-uri făcute în casă. Mama gătea mult, așa că Sandy, menajera noastră, nu prea era prin preajmă. Mă străduiesc să re trăiesc acele amintiri, însă nu pot obține imagini solide — doar sentimente pasagere. Acum, singurul moment în care pot recrea acea atmosferă e după un pahar sau două de băutură.

Mă foiesc incomod în scaunul meu. Chiar am nevoie de ceva de băut. Arunc o privire la ceas. Sawyer e la duș de cinci minute. Apa curge încă. Oare pot să mă strecor afară, până la magazinul de suvenire, apoi să mă întorc fără ca el să observe?

Sunt pe jumătate ridicat în scaun în momentul în care dușul se oprește. La naiba. Mă așez la loc.

— Seb, de îndată ce pleacă Sawyer, mă duc să-mi iau ceva pileală. În felul ăsta, când te vei trezi, vom avea ceva cu care să sărbătorim.

Lovesc cu pumnul în pat, însă Seb nu se mișcă. Mă ridic și îmi iau rucsacul.

— Am adus niște chestii porno pentru tine azi.

Scot catalogul de zbor.

— Au băgat AAV 510 în producție. Motorul dublu merge cu 450 kilometri la oră și poate călători 8 500 de mile nautice înainte de a realimenta, ceea ce e destul pentru a ajunge de la New York la Tokyo fără oprire în

Anchorage. Interiorul e din piele Napa și mahon — mat, nu lucios, deoarece porcăria aia nu mai e la modă.

Sawyer iese din baie îmbrăcat cu o uniformă de spital și cu un prosop pe cap.

— Ce naiba îi citești?

— Pornografie aviatică.

Am pliantele cu specificațiile tehnice, deoarece noul avion de lux cu motor mic de la Atlantic Aviation este, în cele din urmă, în producție, după zece ani de proiectare și testare. Îmi doresc să ajung să pilotez această bijuterie. E cel mai puternic avion particular cu reacție, cu cel mai lung interval de alimentare dintre toate navele mici. O să revoluționeze zborul internațional pentru un anumit segment de populație — pentru cei care nu-și pot permite să dea un sfert de milion, cât costă să închiriezi un avion particular pentru a călători internațional, și care totuși nu vor să zboare cu o cursă comercială. Lista de așteptare se întinde deja pe o perioadă de cinci ani în acest moment. Aceasta e afacerea pe care tata e pe cale de a o încheia acum.

— Plictisitorrrrrrr.

Sawyer strâmbă dezgustat din nas. E singura pasiune pe care Seb o împărtășea cu mine, și nu cu geamănul său.

*N-o împărtășește*, îmi reamintesc repede. Nu-i mort, la naiba. Încă îi plac avioanele. Afurisitul de timp prezent.

— Îți stă bine în uniforma de spital.

Simt că mi l-aș imagina pe viitorul Sawyer aici. Un doctor în familia Royal? N-ar fi exclus.

— Ar trebui să-i aduci pornografie adevărată.

— Nu știu. Dacă i se scoală cumva în timp ce-i spun cum și-o trag Sarah și Sasha? Tipul nu-și poate face laba, iar eu n-am de gând s-o fac în locul lui.

Sawyer cugetă un minut înainte de a spune:

— Ce altceva ai de gând să-i citești?

Îi dau un ghiont fratelui meu mai mic.

— Ce ești? Elevul de serviciu?

— E fratele meu, zice Sawyer, încrucișându-și cu obstinație brațele.

Atitudinea îl face să pară cam cu zece ani mai mare, cu buza de jos ținută și cu sprâncenele încruntate.

— Și al meu, îi reamintesc.

— E fratele meu geamăn.

— Și nu ne lași niciodată să uităm asta. Du-te și mănâncă, altfel mă așez pe tine până ceri îndurare.

— Nu mai poți face asta.

— Faci pariu?

Îmi arcuiesc o sprânceană. În ultima vreme îmi petrec mai mult timp ridicând greutate și boxând decât oricare din frații mei.

— Te-ai cam jigărit aici. Te-aș putea doborî cu o mână legată la spate.

Sawyer probabil se simte vulnerabil, pentru că nu protestează. În schimb, îmi arată degetul mijlociu, apoi iese.

Îmi reiau locul.

— Trebuie să te trezești și să ne salvezi pe toți de Sawyer. Se transformă într-un bătrânel. Bine, unde rămăsesem? Ah, da. Mă uitam peste opțiuni. Deci frumusețea asta are locuri pentru douăzeci de persoane, cabină de duș și toaletă. Finisajele fac toți banii. De asemenea, l-am auzit pe tata vorbind despre un avion militar nedetectabil pe care îl testează. Zboară cu viteza Mach 6<sup>9</sup>. Evident, nu

<sup>9</sup> Numărul Mach, numit și Numărul lui Mach, desemnează viteza unei deplasări. Se notează cu simbolurile Ma sau și M, provenind de la fizicianul

e la fel de rapid ca North American X-15, dar măcar nu trebuie să fie cărat ca un bebeluș și lansat ca o bombă înainte de a putea zbura propriu-zis.

Dau pagina.

Nu observ nici măcar o pleoapă care să se miște.

— Ești la fel de rău ca Hartley. I-am dat zeci de mesaje și nici măcar nu le-a citit. Primești ultimele știri cu cea mai tare jucărie pe care a făcut-o tata vreodată și mă ignori. Poți măcar să mă strângi de deget?

Îl prind pe Seb de mână. *Măcar ea ar putea să-mi citească afurisitele de mesaje?*

Îmi las capul să-mi cadă în mâna liberă, în timp ce mă copleșește un val de neputință. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Foarte bine chiar. *Totul o să fie bine*, îmi spun. Trag cu putere aer în piept, îmi îndrept spatele și reîncep să citesc.

---

austriac Ernst Mach. Este raportul dintre viteza unui obiect care se deplasează în aer sau printr-un fluid oarecare și viteza sunetului în mediul respectiv.

## Capitolul 13

---

### Hartley

A doua mea zi la școală nu e cu mult mai bună decât prima.

— Felicity zice că nu-ți poți aminti nimic, îmi zice o fată în timp ce mă spăl pe mâini la baie, înainte de prânz.

— Ei haide, Bridgette. Știi foarte bine că se preface, replică o altă fată.

Își țuguie buzele și-și aplică un luciu roșu.

— Și eu m-aș preface că nu s-a întâmplat nimic, dacă aș fi aproape să-l omor pe Sebastian Royal.

— Ai auzit că Lauren nu l-a vizitat nici măcar o singură dată?

— Am auzit că s-au despărțit. M-am oprit pe la spital ieri după școală și Sawyer părea atât de deprimat.

O altă fată, aceasta cu păr negru și piele perfectă, ni se alătură la chiuvetă.

— Sper că băieții Royal vor apărea la petrecere, pentru că știu exact cum să-i binedispun.

— Cu limba? râde fata cu rujul.

— Exact.

Amândouă bat palma.

Mă simt înghesuită între patru fete — toate atât de drăguțe în uniformele lor modificate. Fustele lor sunt mai scurte decât a mea. Două dintre ele au cămăși negre, care stau deschise în față dezvăluind niște tricouri inscripționate. Bruneta poartă o cămașă albă, nebăgată în fustă și neîncheiată cu nasturi, pe sub care are un superb maiou din dantelă.

Mă uit la cămașa mea albă și simplă și la fusta plisată și lungă și mă întreb cum de mă simt atât de demodată dacă port, practic, același lucru.

— Nu te obosi să vii, Wright. Nu te vrea nimeni acolo, zice cea care-l dorește pe Sawyer.

— Nici nu-mi făceam planuri în legătură cu asta, bălmăjesc eu.

— De ce nu? Crezi că ești deasupra tuturor pentru că ți-a tras-o Easton Royal?

Își pune mâinile în șolduri.

— Te rog. Nu ești altceva decât o târfă de doi bani. Tac-tu ți-a cumpărat locul la școală și acum încerci să te strecuri în grupul nostru, însă nu așa merge treaba cu noi. Nu vrem deloc să avem de-a face cu tine.

Din câte știu, Bridgette are dreptate — m-am folosit de Easton ca să ajung în grupul de aici, de la Astor. Comportamentul ăsta pare caracteristic unei fete care înșală, șantajează și e alungată de acasă timp de trei ani, așa că, deși mi-aș dori să protestez, nu știu dacă am dreptul s-o fac. De un lucru sunt sigură: că Hartley cea de după accident nu mai vrea să se afle în preajma unor astfel de persoane toxice.

— Nu mă interesează să fac parte din grupul vostru.

Trag un șervetel de hârtie din suport și-mi șterg mâinile, în timp ce Bridgette și echipa ei se holbează fără să le vină să creadă.

Afară, pe hol, descopăr că-mi tremură mâinile. Strâng pumnii și mi-i vâr în buzunarele sacoului. Înainte de a mă îndepărta de perete, trei băieți trec pe lângă mine. Unul se oprește și începe să meargă cu spatele până ajunge în fața mea.

— Hartley, nu-i așa?

Băiatul e mai înalt decât mine cu vreo câțiva centimetri și lat în umeri. Are gât gros și buze mari.

— Da.

Caut pe chipul său un semn de recunoaștere, însă mintea mi-e goală.

Se întinde și îmi ridică tivul fusteii cu telefonul.

— Ce ai acolo, dedesubt?

Îmi trag fusta în jos și mă îndepărtez de el.

— Nu e treaba ta.

— Oo, trebuie să plătesc ca să pot privi?

Aruncă un rânjet peste umăr spre gașca ce-l așteaptă. Par cu toții foarte amuzați de bufoneriile acestui puțoi.

— Cât vrei ca să arunc o privire la păsărică? Cincizeci? O sută? Nu-ți face griji. Plătesc bine, nu-i așa, băieți?

Mi-e imposibil să nu mă înroșesc ca un rac, însă doar o parte mică din mine e stânjenită. În rest mă simt furioasă.

— Dacă ai fi atât de bun, atunci n-ar trebui să scoți bani deloc ca să ajungi în chiloții unei fete, nu-i așa?

Trec pe lângă el, cu inima bătându-mi atât de tare, încât simt în orice clipă c-o să-mi iasă prin cutia toracică.



Mă încordez, pregătită pentru momentul în care el mă va apuca de încheietură, însă doar mormăie că e „mai bun decât toți bărbații pe care i-ai avut tu“.

Toleranța mea în privința abuzului și măgăriilor a atins cota maximă, așa că evit sala de mese, optând pentru un baton de cereale de la tonomatul de lângă bibliotecă. Ziua de azi a fost îngrozitoare și nu s-a terminat decât pe jumătate. Inima îmi bate cu putere, coastele mă dor și mâinile încă îmi tremură de la întâlnirea de pe culoar cu băiatul acela. Mă întreb ce trebuie să fac pentru a fi exmatriculată de la Astor Park. Pentru copiat nu primești decât o suspendare. Ar trebui să știu asta, nu?

Mă scald în autocompătimitate, până când termin batonul de cereale. Arunc ambalajul la coș și deschid ușa bibliotecii. Am nevoie de răspunsuri.

Găsesc un calculator liber și deschid un document Word. Pe pagina albă încep să listez toate „aspectele“ pe care le-am detectat, dându-i fiecăruia un număr în funcție de o scară de credibilitate. Cinci înseamnă că sunt convinsă că acel lucru chiar s-a întâmplat. Unu înseamnă un blestemat de nu.

*Am ieșit cu Kyle — 1: El e singurul care susține asta.*

*M-am culcat cu diverși în stânga și-n dreapta — 2: Mai mult de o persoană a pomenit că sunt genul, mă rog, rea de muscă.*

*M-am cuplat cu Easton — 5: Bine, poate nu m-am cuplat, însă e ceva acolo. Un tip nu apare la o patiserie la zece noaptea, îți dă jacheta lui și te duce acasă cu mașina fără să aibă nicio treabă cu tine.*

*Și Bran te-a dus acasă, îmi reamintește vocea interioară. A zis că eram prieteni, nu știa dacă am ieșit cu Kyle, însă a confirmat că am fost suspendată.*

*Am copiat — 5.*

Mă uit la lista goală. Știu patru lucruri despre mine? Dar mâncarea care-mi place? Sau muzica pe care-mi place s-o ascult? De ce n-am prieteni? Mă uit la cursor, care clipește clipește clipește...

Îmi pică fisa. Suntem în secolul douăzeci și unu. Nu există persoană care să nu aibă un istoric digital. Probabil că mi-am făcut poze. Probabil am immortalizat ceea ce am mâncat, ținutele drăguțe pe care le-am purtat și locurile interesante pe unde am fost.

De-ndată ce-mi găsesc conturile, îmi pot pune cap la cap amintirile — indiferent cât ar fi ele de mizerabile.

Încep să deschid ferestrele de navigare, tastând adresa oricărei rețele de socializare de care-mi aduc aminte. Dau căutare după căutare, folosindu-mi numele, ziua de naștere, adresa.

Pe internet sunt multe Hartley Wright, însă niciuna dintre ele nu sunt eu. Există o Hartley Wright în Oregon, care e asistentă, și alta în Georgia, care croșetează. Există o Hartley Wright, care e mai mare cu trei ani decât mine, frecventează UCLA și care pare că-și trăiește viața din plin, împreună cu grupul ei de prieteni, are o garderobă vastă și un iubit supersexy (nici pe departe totuși la fel de sexy ca Easton Royal). Însă pentru mine nu există conturi.

Cum Dumnezeu e posibil acest lucru? E ca și cum cineva a șters tot ce e asociat cu mine.

O pot localiza pe verișoara mea, Jeanette, însă profilul ei este privat. Îmi fac la repezeală un cont de e-mail și îmi fac cont pe Facebook, pentru a-i putea trimite cerere de prietenie. Spre deosebire de mine, ea nu chiulește de la ore.

Bat cu degetele în birou. Lipsa de informații pare atât de ciudată. Poate că, pur și simplu, nu știu cum să dau o căutare online. Nu că m-aș fi căutat vreodată înainte și nu-mi amintesc nici să-i fi căutat pe alții. Cred... cred că am fost mereu o persoană rezervată și retrasă. E posibil să nu existe poze cu mine, deoarece n-am avut mulți prieteni în școala aia din Nord. Simt că nu sunt cineva care-și face multe selfie-uri, probabil din cauză că nu sunt prea încântată de fața mea rotundă.

Poate n-am prea ieșit în oraș și n-am prea mers la petreceri, preferând în schimb să stau în casă și să citesc cărți. Asta ar explica de ce frecventez niște cursuri avansate aici la Astor, cu toate că nu mă simt în mod special deșteaptă.

Oftez, închid toate ferestrele de căutare și mă gândesc la următorul demers. Tot am nevoie de un telefon. Va trebui să le cer unul părinților. Mă întreb dacă aveam o slujbă când eram la internat. Am niște bani strânși? În biroul meu nu era niciun portofel și geanta mi-a dispărut.

De vreme ce internetul nu-mi oferă niciun răspuns, presupun că indiciile sunt acasă și la familia mea. Îmi petrec restul după-amiezii creând noi conturi pe rețelele de socializare, în cazul în care cineva din trecutul meu vrea să mă contacteze.

Împotriva voinței mele, îl caut pe Easton Royal. Are un cont de Instagram, care are cam cincisprezece

poze — majoritatea cu avioane, camioneta și frații săi. Cu toate că nu e prea mare amator de selfie-uri, există multe poze ale lui Easton acolo. În ele, zâmbește aproape tot timpul, arătând imposibil de atrăgător și aproape mereu cu brațul în jurul unei fete. Sunt câteva poze în care sărută diverse fete. Găsesc vreo două cu Felicity. Îl privește de parcă a ales deja locația pentru nuntă.

În nicio poză nu arată rău. Nici măcar când e transpirat și răvășit după un antrenament de fotbal, nici când sosește la școală pe jumătate adormit, nici când stă pe ponton în fața caruselului — *ia stai o secundă*.

Asta e imaginea pe care mi-a vârat-o Felicity în față la spital. N-am apucat să mă uit mai îndeaproape la ea până acum. Imaginea de pe ecran e atât de frumoasă, încât pare trucată. Luminile de pe ponton sunt asemeni unor urme de pensulă pe o pânză neagră. În centrul acesteia e o strălucire eterică, evidențiind un băiat înalt aplecat asupra unei fete mai mărunte. Mâna lui e în părul ei. Ea îl ține de talie. Frumosul ei hanorac scurt e puțin ridicat, lăsând la iveală o fâșie de piele. Buzele lor sunt unite. Ritmul inimii începe să-mi crească și simt fluturi în stomac. Trasez conturul spinării sale, apoi îmi duc degetul mare la buze.

Oare cum a fost să fiu sărutată de *el* în felul *acesta*?

Cercetez hashtagul lui Easton Royal (pentru că, bineînțeles, are propriul hashtag). Mă opresc la o poză făcută acum un an. Este întunecată, însă pot distinge două persoane în imagine. Este Easton și sora lui vitregă/adoptată sau ce-o fi ea, Ella. Arată sexy într-o rochie neagră mulată cu decupaje. Mâinile lui sunt plasate în locurile unde e expusă pielea ei goală. Brațele ei sunt înfășurate în jurul gâtului lui. Buzele lor sunt lipite. Ochii lor sunt

închiși. Este un moment intim și tandru, frumos surprins și îmi vine să vomit.

*Easton și-o trage în dreapta și stânga — 5.*

*Lui Easton îi place de sora lui adoptivă — 5.*

*Felicity are dreptate în legătură cu multe porcării — 4.*

Din nefericire.

Sună clopoțelul. Mă forțez să închid calculatorul. Scaunul din capătul mesei se freacă de podea și scârțâie, atrăgându-mi atenția. Ridic privirea și întâlnesc ochii unei fete. Ea îmi aruncă o ocheadă rapidă, apoi își ia tălpășița fără vreun cuvânt.

Impulsul de a fugi după ea și de a-mi cere scuze e puternic, în ciuda faptului că n-o cunosc și nu știu de ce e supărată pe mine. E posibil să-i fi făcut ceva rău înainte și nu-mi pot aminti. Cine știe cu câți alți iubiți ai altor fete m-am culcat, la câte cursuri am copiat, de câte ori i-am rănit pe oameni?

Accidentul e palma pe care mi-a dat-o lumea peste față. Trezește-te. Trezește-te și fă lucruri mai bune. Îmi îndrept umerii. Nu știu cine am fost înainte, însă de acum înainte am de gând să fiu o persoană decentă.

Mă îndrept direct către stația de autobuz din fața patiseriei French Twist, care se află la doar la 500 de metri distanță de Astor. Ruta mă duce către centrul comercial și de acolo pot lua autobuzul cu numărul 3, care mă va lăsa aproape de casă. E complicat, însă se poate.

În timp ce înaintez pe trotuar, aud un claxon. Pentru a doua zi la rând, ridic privirea și-l văd pe Bran Mathis

făcându-mi cu mâna. Din câte am înțeles din conversația noastră de ieri, el e noul coordonator de joc al echipei de fotbal de la Astor Park, nu e putred de bogat ca toți ceilalți din școala asta și pare chiar un tip de treabă.

Trage pe dreapta și frânează.

— Aveam de gând să iau niște înghețată pentru mama.  
Vrei și tu?

## Capitolul 14

---

### Easton

— Vrei ceva? îl întreb pe Sawyer.

Lucrez de două ore la temele pentru cursurile pe care le-am ratat și vreau să iau o pauză.

Fratele meu arată mai bine. E mai rozaliu în obraji. Pungile de sub ochi i s-au micșorat considerabil. Între Ella, care l-a cicălit, și eu, care l-am amenințat, a mâncat două mese ieri și a avut parte de cel puțin șase ore de somn. Azi avem în vedere trei mese și zece ore de somn. Am luat deja micul dejun și prânzul, am jucat *Call of Duty* la PlayStation și am făcut tema asta.

Lucrul cu adevărat bun pentru Sawyer ar fi să iasă din spitalul ăsta. Ar fi și mai bine dacă s-ar întoarce la școală. Dacă tot vrea să supravegheze pe cineva, ar putea să stea cu ochii pe Hartley în locul meu.

Am întrebat-o pe Ella cum se descurcă Hartley. Răspunsul ei „Nu știu“ a fost tăios, însă l-am pus pe seama emoțiilor sale în privința întâlnirii de azi cu avocatul. Tot ce-i reamintește de tatăl ei biologic, Steve, o face să i se înece corăbiile.

Sawyer își împinge cât colo manualul de chimie și aruncă o privire vinovată înspre patul lui Seb, ca și cum nu-i este permis să se bucure de nimic cât timp geamănul lui e în comă.

Sar în picioare și îmi înșfac portofelul.

— Mă duc să iau un shake de ciocolată dublu de la IC.

Sawyer își linge buzele. E preferatul lui.

— Îi...

— Mda, o să-ți iau și ție unul mare, zic, fără să-i dau de ales.

Drumul până la IC e destul de scurt. E la jumătatea drumului dintre spital și școală. O grămadă de puști de la Astor Park își fac veacul pe-acolo și nu sunt surprins deloc să văd mica gelaterie plină când ajung acolo.

Dom, unul dintre colegii mei din echipa de fotbal, stă sprijinit de teigheaua aflată de-a lungul vitrinei îndopând-o pe iubita lui, Tamika, cu banana splitul pe care-l împart.

— Hei, Royal, strigă el. Care-i treaba? Ai renunțat la școală?

— Am fost la spital.

Chipul lui Dom se contorsionează într-o manieră comică în timp ce încearcă să găsească expresia potrivită. Iubita lui îl lovește tare în piept.

— Dom. Comportă-te și tu măcar o dată civilizată.

Nu că asta l-ar afecta câtuși de puțin. Dom e o namilă de 110 kilograme de mușchi tari ca piatra. Anul viitor va fi în Alabama, răspândind frica în sufletele atacanților de la colegiu.

— Mda, scuze, bombăne el și nu prea știu dacă scuza îmi e adresată mie sau iubitei lui.

— Îi pare rău, lămurește ea. Mămica lui ar fi atât de jenată.



— Nu-i spune, zice el, șocat. Făceam doar o glumă!

— E în regulă, îl liniștesc eu. E o zi aglomerată.

Arunc o privire înspre coadă, fără să remarc pe nimeni în mod special.

— Mda. Willoughby a dat o lucrare-fulger din prevederile constituționale ale guvernului.

Dom pare gata să plângă. Și mă prind. Maică-sa e bau-bau.

— Se pare că mi-am ales bine momentul să lipsesc de la școală.

Îl bat pe umăr.

— Ne vedem mai târziu. Trebuie să mă întorc la spital.

Mă întorc la coadă în momentul în care cineva de un metru șaizeci înălțime se izbește de mine, răsturnând un cornet de înghețată pe hanoracul meu BAPE.

— Oh, Doamne, îmi pare atât de rău.

Hartley își trece mâna peste pieptul meu, lăsând o dâră de înghețată de vanilie în urma ei.

Tamika o împinge pe Hart din drum și-mi trânteste niște șervețele în mână.

— Fato, tocmai ai distrus un hanorac de 1 500 de dolari cu neatenția ta.

— 1 500?

Rămâne cu gura căscată.

— E în regulă, le asigur pe amândouă.

Hart înalță capul și ochii i se măresc de uimire.

— S-a întâmplat ceva?

O nouă voce se alătură incidentului. Ridic privirea și-l văd pe Bran Mathis, un elev nou-transferat și coordonatorul de joc al echipei mele, privind peste umărul lui Hart.

— Mda, zic fetele în cor.

— Nu, spun în același timp.

Ochii lui se plimbă iute de la hanoracul meu la Hartley, apoi din nou la mine, zăbovind asupra maimuței stilizate de pe partea din față. Spre deosebire de Hart, el recunoaște marca. Nu contează totuși și le spun asta.

— Nu e mare scofală.

Îi zâmbesc lui Hartley.

— Arăți bine. Ai grijă de tine?

O privesc atent, ca să văd dacă dă semne că încă suferă — fizic — de pe urma accidentului sau, ferească Dumnezeu, dacă taică-său a abuzat-o din nou.

Nu văd nimic ieșit din comun. Nicio vânătaie, tăietură sau zgârietură. Nicio grimasă de durere sau rigiditate în felul în care se mișcă. O șuviță îi cade peste față, acoperindu-i ochii. Întind mâna pentru a o îndepărta, însă cineva îi așază o mână pe umăr și o dă la o parte din drum.

Dom trage cu putere aer în piept. Tamika scoate un chițait.

Clipesc nedumerit, urmărind mâna bărbătească de pe umărul iubitei mele până sus, înspre chipul lui Bran. La început nu-mi pică fisa — mâna lui Bran pe umărul lui Hartley. Mâna lui Bran acolo unde ar trebui să fie mâna mea.

Și Hart pare nedumerită, de parcă n-ar ști de ce o atinge Bran. Întind mâna și o îndepărtez pe a lui.

— Nu e frumos, omule.

— Serios? Îmi spui tu mie ce e frumos? Haide, Hartley. Îți dau cornetul meu.

Îi întinde lui Hartley cornetul — cel din care a mâncat deja.

Nu pricep ce anume se întâmplă aici. Bran Mathis e grămadă pe iubita mea — atingând-o și spunându-i să pună gura acolo unde a fost gura lui? Nu, la naiba.

— Mersi, însă îi cumpăr eu altul.

— Nu-mi trebuie... începe ea să spună.

— Noi, de fapt, plecăm, intervine Bran. Trebuie să ajung acasă.

Hart îl aprobă. Îl aprobă, în puii mei.

— În regulă. Îmi pare rău în legătură cu hanoracul. Ți-l pot curăța eu.

— Mi-l poți curăța? repet ca un idiot.

— Da, dacă vrei. Am și jacheta ta.

Încăperea se clatină și totul pare deformat. În timp ce eu îi dau non-stop mesaje, făcându-mi în fiecare noapte griji în privința ei, dormind pe podeaua apartamentului ei, încercând să-mi conving fratele mai mic să părăsească spitalul și să meargă la școală, astfel încât cineva s-o poată apăra pe Hartley cât timp eu n-o pot face, ea își face de cap cu afurisitul de Bran Mathis?

Furios, nedumerit și rănit, însă refuzând s-o arăt, îmi pun din nou masca — cea pe care o purtam întotdeauna înainte de apariția lui Hartley.

— Frate, când am zis că suntem în aceeași echipă, m-am referit la fotbal, nu la faptul că i-o tragem aceleiași gagici.

Hart spune ceva, însă valul de furie îmi bubuie zgomotos prea tare în cap pentru a o auzi. Nu merg la școală două zile și ea se cuplează cu coordonatorul de joc al echipei de fotbal de la Astor Park? E ca și cum eu aș fi cel care s-a lovit la cap acum o săptămână. Sufăr de halucinații și prezentul meu e o parodie grotescă a lucrurilor ce se întâmplă în partea normală a lumii.

— Ești hotărâtă să-ți bușești și mai tare capul, nu-i așa? îi spun lui Hartley.

Ea încruntă nedumerită din sprâncene.

— C-ce?

— Doctorul a zis că n-ar trebui să te bazezi pe amintirile altora.

Flutur o mână furioasă înspre Bran.

— N-ar trebui să asculți poveștile pe care ți le spun alții despre tine, despre trecutul tău...

Bran intervine.

— Hei, nu-i spun niciun fel de povești...

Îl reduc la tăcere cu o privire încruntată, apoi mă întorc către Hartley.

— Ceea ce faci tu e periculos, bombăn eu, apoi plec, pentru că, dacă mai stau o secundă măcar, toate scaunele aliniat în dreptul vitrinei vor zbura pe fereastră și vor ajunge tocmai pe trotuar.

Impulsul de a lovi ceva, de a izbi cu pumnul și de a auzi un zgomot asurzitor și distructiv în momentul impactului e prea puternic. Smucesc ușa camionetei, scoțând-o aproape din țâțâni.

— De ce-ți pasă ce crede ea?

Ținându-mă de marginea ușii, mă răsucesc pe călcâie și o văd pe Felicity la câțiva metri distanță. Și-a schimbat uniforma de Astor Park cu o ținută sport de calitate. Pantaloni de trening din mătase, marca Prada, și o jachetă tip aviator, din cașmir. E o ținută care ar prinde-o bine pe Hartley. I-aș putea-o cumpăra — îndepărtez acest gând.

— Nu e treaba ta.

— Nu merită să-ți pierzi timpul cu ea, continuă Felicity de parcă n-am zis niciun cuvânt. Ești mai bogat decât Bran. Arăți mai bine. Ai un statut social mai bun. E normal ca ei doi să se simtă atrași unul de altul. Se învârt în aceleași sfere inferioare.

Își flutură mâna dintr-o parte într-alta în jurul taliei.

— Tu și cu mine, Easton, locul nostru e aici sus.

Își mută mâna deasupra capului.

— Împreună.

— Mai degrabă îmi vâr sula în țeava de eșapament a camionetei mele decât în tine, replic eu și mă urc în camionetă.

Felicity nu se mișcă și urc pe bordură ca să n-o lovesc.

Fata asta gândește cu ultimele câteva celule ale creierului ei, dacă își închipuie că am de gând să fiu vreodată cu ea. Dacă ar fi ultima femeie de pe pământ și ar trebui să i-o trag pentru a supraviețui, m-aș arunca în cel mai apropiat vulcan.

Însă are dreptate în legătură cu un lucru. Eu chiar cred că sunt mai bun pentru Hartley. Nu pentru că am mai mulți bani decât Bran, cu toate că și asta e adevărat. Mă voi lupta pentru ea. Bran a arătat ceva interes față de Hartley din momentul când ea și-a făcut apariția prima oară la Astor Park, însă, după o discuție cu mine, a renunțat. El nu merită o a doua șansă. N-am terminat cu Hart. Niciodată — calc frâna, am ratat virajul către spital. Bag în marșarier și întorc în mijlocul șoselei, ignorând claxoanele și strigătele furioase ale șoferilor din apropiere.

Le arăt degetul mijlociu și mă reped pe aleea spitalului, lăsând camioneta în parcare. Arunc cheile valetului.

— Easton Royal, zic printre dinții încleștați și apoi trec valvârtej prin ușa de la intrare, fără să mai aștept.

Sunt încă furios când ajung în camera lui Seb.

— N-a durat mult, ciripește Sawyer în momentul în care dau buzna înăuntru.

Mă arunc pe canapeaua tare ca piatra și butonez televizorul.

— Mi-ai adus un shake?

— Ai zis că nu vrei, mârâi eu.

— Eu n-am zis nicio clipă nimic. Tu mi-ai spus că-mi aduci unul mare.

— Dacă vrei atât de tare un shake, du-te naibii și ia-ți singur.

Schimb canalele și mă uit în treacăt pe opțiuni — niciuna din ele nu e bună. ESPN? Cine vrea să se uite la bowling? USA? Iar dau *Baywatch*? Ce vârstă au idioții ăștia? MTV? Adolescente însărcinate? Mulțumesc, însă nu vreau să văd asta.

— Cine naiba te-a supărat atât de tare?

*Hart*, vreau să strig, însă n-o fac, pentru că nu sunt un țânc. Sunt bărbat și nu mă las răscolit de rahaturi de genul ăsta. Cu fete care se dau la alți tipi. Cu persoane la care ții și care-ți dau cu șutul. Emoțiile astea sunt pentru cei slabi și proști.

Am renunțat la toate astea, când s-a sinucis mama. Promisiunea ei de a mă iubi pentru totdeauna a durat doar până când am împlinit paisprezece ani. Iar *Hartley* nu mi-a spus niciodată aceste cuvinte. Nu e niciun jurământ încălcat, nicio minciună rostită. Nici măcar nu-și poate aminti de mine. Atât de neimportant sunt pentru ea.

— Camera asta nenorocită.

Azvârl telecomanda cât colo.

— N-avem nevoie de milkshake-uri, *Sawyer*. Nu avem zece ani. Avem nevoie de băutură. E singura modalitate prin care putem face față acestei porcării.

— Da?

Pare intrigat.

— Dar spitalul permite asta?

Spune șoptit ultima parte de parcă a vorbi despre acest lucru e la fel de ilegal cu băutul în sine.

— Cum ar putea să afle?

— De unde ai de gând să faci rost?

Îmi înșfac rucsacul și-l deschid. Înăuntru, la fund, sunt două sticle de Smirnoff care au rămas acolo clipocind de la ultimul meci de fotbal al sezonului. A rămas cam o treime. Desfac dopul și îi ofer sticla.

— Cari cu tine o sticlă de votcă? zice Sawyer surprins, luând băutura și ducând-o la gură.

Simt o urmă de vină, însă o alung. Oare e atât de anormal să cari cu tine puțină băătură? Nu m-am atins de alcool de săptămâni întregi — de la accident. Și nu intenționez să conduc în acest moment. Sunt aici până când va apărea Ella și atunci voi fi treaz. Câteva grame de Smirnoff n-o să mă dea gata. E posibil nici măcar să nu mă amețească.

— Nu e prea multă aici.

Sawyer își trece o mână peste gură.

— Mai am în camionetă, promit, din cauză că e adevărat — întotdeauna țin dosite câteva sticle în portbagaj, lângă cric.

Rânjesc la Sawyer, dau capul pe spate și-mi torn votca direct pe gât.

## Capitolul 15

---

### Hartley

Totul se întâmplă atât de brusc. Înghețata care cade din cornet. Mâna lui Bran așezată pe umărul meu. Easton dezlănțuindu-se. Toți ochii din local par ațintiți asupra mea. Nu cred că am fost vreodată în centrul atenției înainte de accident, căci nu mă simt deloc în largul meu. Privesc în jos pentru a vedea dacă am fermoarul închis și văd că sunt încă îmbrăcată cu fusta plisată de la uniforma Astor Park.

Sunt în ordine — cel puțin la exterior. Pe dinăuntru, sunt confuză și nesigură și vreau să mă înghită pământul. Însă de două zile, de când m-am întors la școală, am învățat repede că a-ți dezvălui slăbiciunile echivalează cu o invitație de a fi luată la ochi.

Îmi îndrept umerii, ridic bărbia și ies din local. Soarele după-amiezii mă izbește în față și mă orbește preț de câteva clipe. Mă împiedic de propriile picioare stângace și aproape aterizez cu fața în ciment. Mâhnită, mă furișez până la mașina lui Bran și-l aștept să mi se alăture.



Apare cinci minute mai târziu, aducându-mi un alt cornet.

— Uite. N-am vrut să mergi acasă cu mâna goală.

Mi-l întinde, însă nu-l iau, pentru că-mi fac griji că a accepta o înghețată înseamnă s-o apuc pe o cale pe care nu vreau să merg.

— Despre ce a fost vorba? întreb.

— Despre ce a fost vorba?

Clipește nevinovat, în timp ce mușcă din cornetul lui.

Nu-mi place că face pe prostul și-i arunc o privire care transmite exact acest lucru. Pentru că nu e complet ignorant, își mușcă buzele și se uită în altă parte.

— Credeam că ai spus că suntem prieteni, zic.

Are noroc că e frig afară, altfel înghețata aia i s-ar scurge printre degete.

— Eram. Suntem, zice el înspre parcometru.

— Atunci de ce te porți ca și cum ar fi ceva mai mult între noi?

Adică e posibil, însă mă îndoiesc. Nu sunt destul de îngâmfată să cred că am reușit să-i cuceresc și pe cel mai popular băiat, și pe jucătorul-vedetă al liceului. Toată această atenție — veninul din partea lui Felicity, felul în care sunt tratată la școală, acest băiat cu zâmbet luminos, care mă plimbă cu mașina prin oraș în ultimele două zile —, toate acestea izvorăsc din ceva care are doar vag legătură cu mine. Centrul furtunii e Easton Royal. Eu doar suport consecințele faptului că plutesc în curenții de aer pe care el îi lasă în urmă.

— Ce ai cu Easton?

Întrebarea mea îl surprinde pe Bran atât de tare, încât nu răspunde pe loc, găsindu-și refugiu în cornetul lui cu

înghețată. Aștept până îl termină, lucru care nu-i ia mult timp.

— Îmi place Easton, zice el. Era un mijlocăș de temut și mă bucur că n-a trebuit să-l înfrunt pe teren la vreun meci. E plăcut să fii în preajma lui, însă...

Întotdeauna există un *dar*. Încep să mă enervez în locul lui Easton.

— Dacă e un tip de treabă, atunci poate n-ar trebui să faci intenționat chestii care-l scot din sărite. Nu sunt un pion pe care să-l muți de colo colo ca să câștigi puncte în defavoarea altora.

Bran se încruntă.

— Nu fac asta.

— Atunci, explică.

— Bine.

Își încrucișează brațele peste piept.

— E un fustangiu, da? Nu vreau să văd că profită de tine în situația în care te afli.

Bran mă vede slabă și vulnerabilă. O domniță aflată la ananghie, care trebuie salvată. E posibil să nu fiu în cea mai bună formă în momentul de față, însă îmi pot purta singură bătăliile.

— Nu știu multe în legătură cu ce mi s-a întâmplat în ultimii ani, însă intenționez să-mi dau singură seama și, probabil, ar trebui s-o fac de una singură. Mulțumesc pentru tratație și pentru că m-ai condus.

Mă pregătesc să plec.

Mâna lui Bran se întinde și mă înșfacă de încheietură.

— Hartley, așteaptă. A fost o reacție reflexă. Sora mea a fost păcălită de un tip ca Easton și nu voiam să văd că ți se întâmplă asta și ție. Asta-i tot.

Încetișor, îi desprind degetele de pe încheietura mea.

— Te cred și-ți apreciez grija, însă vreau să iau autobuzul.

Îl las pe trotuar și mă îndrept către stație. Faptul că Bran m-a dus cu mașina nu mi s-a părut în regulă înainte, însă nu mi-am dat seama de ce. A fost drăguț și inofensiv. Nu s-a dat la mine. Mi-a răspuns la întrebări cât a putut de bine, chiar și la cele penibile în legătură cu copiatul meu. Însă nu m-am simțit nicio clipă în largul meu alături de el. Abia după ce am dat nas în nas cu Easton am priceput de ce anume.

Vinovăția m-a cuprins în momentul în care am privit în acei ochi albaștri ca marea. Am simțit ca și cum aș fi făcut ceva rău. Când Bran și-a pus mâna pe umărul meu, o umbră de șoc și de durere a traversat chipul lui Easton, înainte de a trage obloanele și de a încerca să scape din acea situație făcând mișto. M-am simțit de parcă Easton ar fi dat peste mine și peste Bran și ne-ar fi găsit în pielea goală.

Și Easton are perfectă dreptate. Am făcut exact ceea ce m-a sfătuit doctorul să nu fac. În fiecare seară mă străduiesc să-mi amintesc cine am fost în ultimii trei ani și în fiecare zi cineva îmi strecoară în cap cine știe ce versiune a adevărului său. Sau așa înțeleg eu. Oricum ar fi, totul e amestecat de parcă mintea mi-ar fi plină de bomboane M&M's și Skittles. Nu pot deosebi ciocolata de bomboane și, în momentul în care încerc s-o fac, mă trezesc cu un gust îngrozitor.

Deci poate nu mă uit înapoi. Faptul că-mi lipsesc acei trei ani e groaznic, însă nu e mai rău să încerci să-ți amintești și să nu reușești? Sau să încerci să-ți amintești și să descoperi niște lucruri cu adevărat rele? Poate asta a fost o binecuvântare? Câți oameni au parte de o șansă reală de a fugi de vina păcatelor trecute și de a merge nestingheriți mai departe?

De ce să nu profit de acest nou început și să-mi făuresc relații noi — cu părinții mei, sora mea, profesorii și colegii mei de clasă de la Astor Park. Ar trebui să mă simt binecuvântată. Nu toată lumea are parte de o diplomă de la Astor Park Prep. Voi putea să intru la aproape orice colegiu doresc pe baza diplomei de la liceul la care învăț. *Atât de prestigios e Astor Park.*

La ce bun să încerci să-ți construiești un trecut cu fragmente din amintirile altor persoane? Ele nu sunt nici măcar amintiri, doar povești — doar evenimente fictive. Dacă ar trebui să fac un film despre trecutul meu, aș fi eroina principală. Cineva care le-ar citi persoanelor singure și în vârstă din centrele destinate pensionarilor, care ar salva animale sau ar săpa șanțuri în sate. N-aș fi acea parvenită lipsită de caracter, care s-ar folosi de toată lumea din preajma sa pentru a avansa.

Chinul de a-mi aminti sau încercarea de a mă revanșa pentru lucrurile pe care le-am făcut în trecut îmi produc mai mult rău decât bine. De acum încolo, am de gând să-mi înfrâng pierderea memoriei. Dacă e cineva care nu mă place, nu voi întreba ce am făcut, ci-mi voi cere iertare. Am de gând să încetez să întrețin poveștile unor persoane precum Kyle și Felicity, pentru că, deși unele din lucrurile pe care mi le-au spus sunt adevărate, nu-mi sunt deloc de ajutor.

Ce dacă nu-mi amintesc momentul dulce și amețitor când m-a ținut pentru prima oară de mână un băiat sau o notă victorioasă la un proiect la care am trudit din greu? Sau căldura din timpul vacanțelor petrecute lângă bradul de Crăciun, cântând colinde și radiind de fericire în timp ce oamenii pe care-i iubesc deschid cadourile pe care le-am ales cu grijă pentru ei? Nu contează, îmi spun.

Îmi pot crea noi amintiri. Și acestea nu vor fi pătate de cine știe ce moralitate oribilă pe care-o aveam înainte de a mă lovi la cap.

Mă urc în autobuz, introduc moneda în aparatul de taxat și mă așez în spate.

Voi experimenta toate lucrurile din nou. Prima dragoste. Primul sărut. Prima oară. Îmi șterg lacrimile de pe chip. E un miracol, serios. Un pârâiaș sărat mi se prelinge în colțul gurii. Lacrimile curg mai repede decât le pot șterge eu.

O adevărată binecuvântare.

Îmi repet acest lucru în sinea mea tot drumul către casă, sperând că, atunci când voi păși în casă, îl voi crede cu adevărat.

## Capitolul 16

---

### Easton

— Miroase aici ca într-o distilerie, se aude vocea Ellei de undeva, de sus.

Sună de parcă ar vorbi printr-un tub lung.

Îi fac semn să vină mai aproape.

— Ce ai spus?

— Puți.

Ceva ud și greu îmi aterizează pe față.

— La dracu'!

— Vrei să încetezi să mai stâlcești cuvintele?

Nu le stâlcesc. Vorbesc perfect.

Probabil ea nu aude bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Îh. Sawyer. Sawyer! Of, la naiba. Și tu ești beat. Excelent. Îmi pare rău, Callum. Însă niciunul din fiii tăi nu poate veni acum la telefon. Au dat pe gât o sticlă întreagă de votcă.

Ridic degetele. Au fost trei. Ce insultă să creadă că am cedat după o sticlă pe jumătate goală!

— Să le vărs apă pe față? Am aruncat o cârpă udă pe Easton și de-abia dacă s-a mișcat. Mda, voi încerca din nou.

O cârpă udă! Asta era. Mi-o îndepărtez de pe față. Mă chinui până reușesc s-o desprind suficient de mult pentru a putea respira.

— Dă-mi telefo...

Fleoșc!

Un potop de apă îmi îneacă restul cuvintelor. Sar în picioare de pe canapea și clipesc furios înspre Ella prin lichidul care mi-a intrat în ochi.

— Ce dracu' faci?

— Chestia asta a funcționat, zice ea la telefon, de-a dreptul surprinsă.

Ascultă ce spune persoana care se află la celălalt capăt al firului — a zis Callum? — și-mi aruncă un prosop.

Îl prind și-mi șterg fața, fără să-mi iau ochii de la ea în cazul în care se hotărăște să-mi arunce alți patru litri de apă în cap. Creierul meu procesează cu viteza melcului. Ella vorbește cu tata.

— Habar n-am dacă e în stare să poarte o conversație. Strânge un prosop în pumn și probabil își închipuie că mă strânge pe mine de gât la fel de tare.

N-am de gând să fac asta, însă sunt furios. Eu și Ella am fost mereu apropiați. Nu credeam c-o să mă toarne tatei că am băut.

Mă îndepărtez de canapea și-i smulg telefonul din mâini.

— Cum e în Dubai?

Vezi, știu ce se întâmplă. Triumful meu personal durează doar o secundă, deoarece camera începe să se învârtă. Nu reușesc să aud ce spune tata, deoarece e greu să te concentrezi când ești preocupat să nu dai la boboci.

— Poți să repeți?

— Ți-am cerut să ai grijă de toată lumea cât timp sunt plecat. Ai promis că te descurci.

Face o pauză. Presupun că așteaptă răspunsul meu.

— Mă descurc.

— Îmbătându-l pe fratele tău minor într-o rezervă de spital unde fratele lui geamăn zace în comă?

De data asta senzația de fierbere din stomac n-are nimic de-a face cu alcoolul.

— Păi, când o spui așa, sună nașpa de tot, zic, făcând o glumă de prost-gust.

La celălalt capăt al firului e o tăcere prelungită în timp ce tata probabil își imaginează cum mă aruncă de la balconul camerei sale de hotel aflate la etajul o sută cincizeci.

— Aștept să te maturizezi, Easton. Ai optsprezece ani. Dumnezeu să-i ajute pe oamenii care locuiesc dincolo de Bayview, pentru că am de gând să te dau pe mâna lor.

Sună de parcă aș fi un dezastru ecologic... deși oare nu i-am spus odată Ellei că noi, cei din familia Royal, suntem ca un uragan de categoria a patra? Poate că tata nu e prea departe de adevăr. Totuși nu-i plăcut să-l auzi pe taică-tău descriindu-te în felul acesta. O altă dușcă de votcă ar putea face această predică mult mai suportabilă. Caut cu privirea prin încăpere, încercând să-mi localizez rucsacul. Am băut toată votca sau a mai rămas măcar o sticlă?

— Până îmi vei demonstra că ești un adult responsabil, te voi trata ca pe un copil. Asta înseamnă că, pe lângă faptul că nu vei pilota, nu vei mai avea nici mașină.

— Eu nu conduc o mașină. Conduc o camionetă.

— Jur pe Hristos, Easton Royal! explodează el. Nu-i de glumă. Viața nu e o glumă. Comportamentul tău e



foarte periculos. Îndreaptă-te sau îți vei petrece următorul semestru la Citadelă<sup>10</sup>. De acum înainte, ți-am tăiat mașina, ți-am tăiat și banii. Dacă vrei ceva, va trebui să obții permisiunea mea și voi dori ca solicitarea să fie în scris. Mă auzi?

— Cred că te aude tot etajul, răspund eu.

Îmi trec limba peste buzele uscate. Mă simt superdeshidratat. Unde e afurisita aia de sticlă?

— Pe mine mă interesează să audă o singură persoană, însă nu cred că funcționează. Mă întorc în douăzeci și patru de ore. Încearcă să n-o dai prea tare în bară până atunci, urlă el, apoi închide.

Mă uit la telefon.

— Mi-a închis.

Ella întinde mâna și-mi smulge telefonul din mână.

— Și te surprinde? Ai băut într-un spital, Easton. Fratele tău mai mic e leșinat — cel cu inima frântă din cauză că fratele geamăn și cel mai bun prieten al său e în comă. Faci glume în legătură cu asta pentru că, nu știu de ce, e prea greu pentru tine să-ți ceri scuze. Te iubesc, East, însă o iei razna.

O senzație meschină și răutăcioasă îmi crește în piept. Ea nici măcar nu face parte din familie. Numele ei de familie nu e Royal. Este O'Halloran. Ea nici măcar n-ar trebui să se afle aici. Singurul motiv pentru care locuiește cu noi în casă e pentru că tatei i-a fost milă de o orfană care făcea striptease într-o bombă mizerabilă. Își păstrează locul în această familie culcându-se cu fratele meu. Ea...

— Durand e aici ca să-i supravegheze pe gemeni. Te duc eu acasă cu mașina.

---

<sup>10</sup> Colegiu militar în statul Carolina de Sud.

Șoferul tatei intră în cameră cu o revistă făcută sul în pumnul său mare.

Îmi înghit cuvintele pline de furie.

— Super.

Merg țațoș până la rucsac și mi-l arunc peste umăr, prefăcându-mă că zăngănitul care se aude aparține unor sticle de suc care se freacă una de alta, și nu sticlelor goale de Smirnoff. Rușinea mă furnică și-mi vine greu să mă uit la Ella. Dacă ar ști ce gândesc, ar fi rănită.

Când am devenit atât de ticălos? Țsta-i rolul fratelui meu Reed. Eu am fost mereu cel care iubește viața. Tipul care știe cum să se distreze. Ella are dreptate? Oare o iau razna?

E din cauza spitalului. Între Hart care se etalează cu Bran și Seb care este încă în comă, simt că-mi pierd mințile. Îmi stăpânesc pornirile, reamintindu-mi că Ella e de partea mea, chiar dacă se poartă în felul ăsta, și ies în urma ei. Niciunul nu spune vreun cuvânt, nici când străbatem coridorul și nici când coborâm cu liftul până la parter. Tăcerea pare grea și stânjenitoare, de parcă Ella ar ști ce gândesc.

Încerc să sparg gheața.

— Spitalul e, de fapt, locul numărul unu în care poți să tragi o băută. Dacă ești în pericol, e mereu în preajmă o asistentă care să-ți pună o perfuzie.

Ea oftează.

— Și sunt sigură că ăsta a fost primul tău gând, atunci când i-ai tot umplut paharul fratelui tău minor, nu-i așa?

— Gemenii beau tot timpul, Ella. Crezi că e prima oară când Sawyer e beat mangă?

— Nu asta e ideea. El n-ar trebui să bea când e supărat din cauza lui Seb...

— Ai devenit șerif de când ne-am văzut ultima oară sau ce? mă răstesc eu.

Mă stăpânesc cu greu să nu dau drumul la artileria grea. Oare vrea să aduc în discuție trecutul său nenorocit?

— Îmi cer scuze că-mi pasă, mă împunge ea.

Presiunea din piept îmi crește din nou.

— Ascultă, Ella, am un părinte, așa că vezi-ți dracului de treaba ta, urlu eu.

— Bine.

Își ridică mâinile și calcă apăsat.

— Îmi fac griji în legătură cu tine, da? Te iubesc. Nu vreau să sfârșești într-un sicriu!

— Păi, acolo voi sfârși, dacă nu mă relaxez din când în când, strig la rândul meu.

— E vreo problemă?

Amândoi ne răsucim brusc și vedem un polițist, care ne privește îngrijorat. Tata o să facă atac de cord, dacă primește un telefon în Dubai că eu și Ella am fost duși la închisoarea din oraș pentru tulburarea liniștii și ordinii publice. Nu știu câte șocuri mai poate suporta familia mea.

— Nu, zic.

— Nu, mă îngână Ella în același timp. Noi tocmai plecam, adaugă ea și mă înșfacă de mână.

O las să mă târască, până ajungem la mașina ei.

Mă smulg din strânsoarea ei și mă urc în mașină, deplasând scaunul în spate cât pot de mult. Hotărând că e cel mai bine dacă îmi țin gura, închid ochii și mă prefac că mă odihnesc.

Din nefericire, Ella n-a terminat.

— Te-a văzut Val cu Felicity la IC. Ce vrea?

La naiba, sunt spioni peste tot.

— Să mi-o sugă.

Îmi ridic genunchiul, pentru că picioarele mele n-au loc în mașinuța Ellei. Cum încape oare Reed aici? Jur că bătrânul a cumpărat această cutie de chibrituri, astfel încât Ella și Reed să nu aibă loc să-și facă de cap în ea — nu că asta i-ar împiedica. Nu-și pot ține mâinile departe unul de altul, iar dormitoarele lor se află la o distanță de aproximativ trei metri unul de altul. Singurul lucru care-i reține să nu și-o tragă ca iepurii e absența lui Reed. În timpul săptămâinii e la State, așa că Ella își petrece singură majoritatea nopților.

Presupun că fac niște chestii perverse pe calculator, însă nu sunt foarte interesat de viața lor sexuală, în special de când sunt abstinent. Eu și Hartley n-am ajuns niciodată atât de departe — și asta nu pentru că eu nu m-aș fi străduit. Nu era pregătită, așa că a trebuit să mă abțin. N-a fost ușor. Să faci laba nu e la fel de plăcut ca atunci când ți-o tragi pe bune cu o fată.

— De ce oftezi? întrebă Ella. Din cauza lui Felicity?

— Nu, la naiba. Mă gândeam de câte ori a trebuit s-o iau la labă din cauză că Hartley nu era pregătită să facă sex.

Ella oftează.

— Pe bune, East? Ai fi putut să păstrezi informația asta doar pentru tine.

— Iubire, ai întreat de ce oftam. Am răspuns. Dacă nu-ți plac răspunsurile, nu pune întrebări.

— Bine. Bine.

Se lasă în scaunul ei.

Refuz să mă simt ca un ticălos pentru că m-am răstit la ea. Sau pentru că am avut gânduri indecente în legătură cu ea. Dacă n-o interesează viața mea, atunci ar trebui să învețe să nu-și mai vâre nasul unde nu-i fierbe oala.

— Unde îți sunt cheile de rezervă? întreb.

— Pentru ce?

— Pentru ce crezi?

Mă încrunt când văd cât e de obtuză.

— Nu-ți pot împrumuta mașina, Easton. Callum a zis că n-avem voie să te ajutăm.

Pentru o fată care obișnuia să danseze dezbrăcată ca să-și câștige existența pentru a-și plăti facturile e destul de incoruptibilă.

— Ella, nu-i momentul să-ți amintești că trebuie să fii ascultătoare. Noi nu-i dăm socoteală lui Callum. Noi, puștii Royal, avem propriul teritoriu. Singurele persoane răspunzătoare de noi suntem noi înșine și, dacă rămânem uniți, atunci suntem puternici. Când am început să ne mâncăm între noi, ne-am dus de râpă.

— Asta crezi tu?

— Nu cred eu. E adevărul.

Oare și-a uitat propriul trecut? Când am fost alături de ea, am ajutat-o cu numele Royal și i-am servit drept scut? Încep să-mi pierd cumpătul.

— Nu știu, East. Îți amintești ce ai spus înainte? Despre faptul că tot ceea ce știi distruge lucrurile, nu le întărește? Simt că ne aflăm în pragul dezastrului. Ca și cum am sta pe Culmile Nebuniei și o singură decizie greșită va face ca acea stâncă să se prăbușească.

Încerc să glumesc, pentru că, dacă n-o fac, e posibil să-i smulg capul.

— Gândești în felul ăsta pentru că n-ai parte de suficient sex. Mi-aș oferi serviciile, însă nu cred că i-ar plăcea lui Hartley.

Asta dacă își amintește măcar că ieșim împreună.

— Doamne, Easton, nu totul se reduce la sex, da? E vorba despre noi ca familie. Sebastian e în comă. Sawyer

se prăbușește cu fiecare minut în care Seb nu se trezește. Gideon e total prins cu Savannah și nu vede mai departe de lungul nasului, în timp ce Reed e ocupat cu colegiul. Tu și cu mine — flutură un deget între noi —, trebuie să fim adulții din familie.

— Asta-i problema cu tine, Ella. Nu pricepi ce înseamnă să fii cu adevărat un membru al familiei Royal. Comportamentul de adult e pentru persoanele care nu au fonduri fiduciare sau alocații săptămânale cu sume formate din cinci cifre. Pentru ca minunata noastră economie să funcționeze, noi doi trebuie să cheltuim acei bani — asta înseamnă să ieșim în oraș și să căutăm distracția în toate formele sale glorioase.

— Și cum propui să facem asta cât timp Seb e în comă? Callum a pus toți banii la bătaie pentru asta, iar Seb tot nu s-a trezit. Te-ai uitat la celălalt frate al tău? E ca un zombi. E într-o comă ambulantă.

Expir prelung, iritat.

— Tu chiar strici toată distracția.

Bătrânul mi-a rechiziționat permisul de zbor anul trecut, după o perioadă în care beam la greu. M-am gândit să-l las în pace și să nu-l bat la cap cu asta. În cele din urmă o să cedeze. Așa a făcut mereu până acum. Totuși nu și de data asta. Lucrurile s-au înrăutățit.

— Nu-mi vine să cred că tata mi-a luat camioneta.

Adică, mda, dacă n-aș fi fost beat, nu m-aș fi luat de tatăl lui Hart, ea n-ar fi plecat supărată cu mașina și nici Seb n-ar fi făcut exces de viteză. Totuși una e să mă simt vinovat și alta e ca taică-meu să dea toată vina pe mine.

Ella îmi aruncă o privire tristă.

— Și motocicletă. Ești pe deplin consemnat acum, și s-a interzis să pilotezi nu numai avioane, ci orice vehicul cu

motor. A zis că Durand te va duce cu mașina de acum încolo.

— Nici măcar nu am fost implicat în accident. Seb a fost.

Însă n-o spun cu prea multă convingere, din cauză că mă simt al naibii de vinovat.

— Și plătește pentru asta, nu-i așa? Callum nu mai vrea să piardă încă un fiu.

— Ei, haide, Ella. Știi că e o prostie. Îmi voi cumpăra pur și simplu altă mașină. Pot să fac asta în doi timpi și trei mișcări cu banii din contul propriu.

Am mai multe conturi. Am un cont curent, un cont de economii, un cont de cumpărături, un cont de investiții și, evident, fondul meu fiduciar. Deci tata mi-a tăiat alocația. Mare scofală.

Privirea ei se mută pentru a privi pe geam. Reacția ei de eschivă îmi dă de bănuț, așa că scot telefonul și intru pe aplicația bancară. Bineînțeles, e la zero. Deschid aplicația capitalului meu, însă nici măcar n-am acces la ea. Parola a fost schimbată. Verific alte aplicații, însă și acelea sunt blocate.

— Nenorocitul!

Izbesc cu telefonul în bord. Se aude un trosnet oribil în timp ce acesta cade pe jos. Îl ridic și-mi trec degetul peste ecranul spart.

— Cum ai aflat chestia asta? întreb, cu o furie abia stăpânită.

Tot nu mă poate privi în ochi.

— Callum mi-a dat mesaj și m-a rugat să te duc cu mașina acasă. Te-a sunat de zeci de ori. Era îngrijorat.

— Ticălosul ăla mă lasă să beau tot timpul când sunt acasă.

— Acasă fiind cuvântul-cheie, strigă ea. Când ești acasă, te poate monitoriza. Însă, East, uneori mergi prea departe. Sawyer n-ar trebui să bea acum, în starea psihică în care se află. E și așa destul de dat peste cap.

— Da? Și de ce, mă rog, nu poate avea un moment de relaxare după toate chestiile prin care a trecut? strig la rândul meu. Asta-i tot ce vrem! Vrem ca vocile din capetele noastre să tacă dracului din gură!

— Reed zice...

Furia mea explodează.

— Nu vreau să aud ce are de zis dobitocul de Reed.

Fratele meu și cea mai bună prietenă a mea conspiră împotriva mea. Iar eu am fost mereu puștiul ciudat. Reed și Gid sunt cei mai mari. Ei au fost superdistruși, însă au rămas uniți, păstrând secretele care aproape au omorât-o pe Ella, iar pe Reed l-au băgat la închisoare. Gemenii au fost aproape o singură ființă. Vorbeau propriul lor limbaj mut, urmau aceleași cursuri la școală, își împrumutau hainele, practicau aceleași sporturi, se culcau cu aceeași fată.

Mama îmi acorda o atenție suplimentară din acest motiv. De aceea plătesc acum. Reed e gelos pentru că și-a dorit mereu mai multă atenție din partea mamei și n-a obținut-o. Acum o întoarce pe Ella împotriva mea.

— Nu fi supărat, zice ea.

Aproape că-mi mușc limba străduindu-mă să nu-i răspund. În clipa în care frânează în fața casei, ies glonț din mașină. Strigă ceva în urma mea, însă nu-mi pasă suficient de mult încât să descifrez ce anume. Dacă vor să mă excludă din familie, atunci se descurcă al naibii de bine.



Îmi mișc fundul la etaj, până la șifonierul din camera mea. Apăs un buton de sub raftul central și aștept zece secunde ca panoul fals din spate să se ridice. De îndată ce seiful apare la suprafață, introduc codul și înșfac banii. Nu sunt mulți — doar cinci mii de dolari —, însă va trebui să găsesc un joc de poker în oraș ca să-i înmulțesc. Îmi îndes în troller niște lenjerie de corp, un rând de haine, uniforma mea idioată de la Astor Park și niște cosmetice.

După ce termin de făcut bagajul, îl sun pe Pash, una dintre puținele persoane de treabă pe care le cunosc. Zi sau noapte, tipul ăsta răspunde mereu la telefon. În mod previzibil, răspunde după al doilea apel.

— Ce faci, frate? Am puțină treabă.

Pare tensionat.

— Am nevoie să mă duci cu mașina.

— Ce s-a întâmplat cu camioneta ta?

— E în service.

— Și n-aveți un întreg parc auto acolo? Oh, Doamne — acolo e perfect, iubito.

Îmi dau ochii peste cap. Bineînțeles, Pash răspunde la telefon până și în toiul unei partide de sex.

— Bătrânul e căcat pe el de frică ca nu cumva alt copil de-al său să mai ajungă la spital. Niciunul din noi n-avem voie să conducem, cu excepția Ellei.

De data asta, geamătul lui Pash nu e de natură sexuală. Reputația Ellei de a nu conduce cu o viteză mai mare de cincizeci de kilometri la oră e un fenomen bine cunoscut la Astor Park.

— Frate, îmi pare atât de rău. Mă poți aștepta... Stai puțin, iubire.

Se oprește, încercând din câte se pare să calculeze cât timp îi ia ca să termine.

— Nu contează.

Nu sunt atât de disperat încât să întrerup momentul de extaz al unui prieten.

— O să chem un taxi.

— Slavă Domnului, zice el ușurat. Te sun mai târziu.

— Nu-ți face griji.

— Nu. N-o să dureze mult. Au. La naiba. Nu, pun botu' la savarină. Ți-am zis c-o s-o fac. Rahat, zice el la telefon. Trebuie să închid.

Îmi înăbuș un hohot de râs, simțindu-mă puțin mai normal. Lumea mea e dată peste cap, însă toți ceilalți merg înainte ca până acum.

Ies din casă pentru a nu mă mai călca pe bătăături cu Ella. Merg pe aleea lungă până la poartă. În timp ce aștept taxiul, verific mesajele date lui Hart. Tot nu le-a citit. Asta mă enervează, mă întristează și mă frustrează. De ce naiba iese cu Bran? Își amintește de el, dar de mine, nu? Gândul ăsta mă face să vreau să-mi izbesc de asfalt telefonul deja spart, până nu mai rămâne nimic din el, în afara unei grămezi de bucățele metalice. Bineînțeles, dacă-mi distrug telefonul și Hart încearcă să-mi dea un mesaj, o să-l ratez.

Ce face Bran? Se joacă oare cu mintea ei, așa cum face Felicity? Încearcă să i-o tragă acum, fiindcă e vulnerabilă? Ce comportament dubios și ticălos mai e și ăsta? Derulez prin contactele mele. Îl am aici. Sunt sigur de asta.

— Te-am găsit, zic în momentul în care dau de numele lui.

Îi trimit un mesaj.

*Nu-ți bate joc de iubita mea.*

El răspunde imediat.

*Am grijă de ea.*

*Eu: Asta nu-i treaba ta.*

*Bran: Tu nu ești în preajmă.*

*Ba sunt, ce naiba, tastez, însă, înainte de a trimite, acuratețea acuzației lui mi se fixează în minte. Are dreptate, nenorocitul. Nu sunt la școală. El e. Cât timp sunt câinele de pază al lui Seb la spital, Hartley e singură, acolo, la Astor Park.*

*Îmi vâr telefonul înapoi în buzunar, fără să-i răspund lui Bran. O las moartă pentru moment, întrucât, deși sunt ofticat că-mi încalcă teritoriul, Mathis e un tip de treabă. El va — îmi încleștez dinții și pumnii —, el va avea grijă de ea la școală. Hartley are nevoie de asta.*

*Însă sper să nu se atingă dracului de ea.*

*— Mergi în partea de est? Nu-i așa? întrebă șoferul zece minute mai târziu, după ce mă trântesc pe bancheta din spate.*

*E un tip slab, cu un nas prea mare pentru fața lui. Bate ușor cu degetul în ecran ca și cum e sigur că nu funcționează cum trebuie.*

*— Mda.*

*— Lucrezi aici? întrebă el, smucindu-și capul în direcția casei.*

*— Ceva de genul ăsta.*

*Îmi strecor o pereche de căști în urechi, iar șoferul pricepe aluzia și tace. Locul unde merg e total opus celui pe care-l părăsesc, însă doar acolo îmi doresc să ajung.*

*Ea nu-i acolo, însă e casa ei. Și, în acest moment, și a mea.*

## Capitolul 17

---

### Hartley

Nu știu sigur dacă am fost trimisă de acasă sau am fugit singură, mă gândesc mai târziu, în acea seară. Casa Wright e un adevărat coșmar. Tatăl meu stă lipit de telefon douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Surioara mea, despre care îmi amintesc că e foarte capricioasă, s-a transformat într-o sămânță a răului în toată regula, care e posibil să mă omoare într-o noapte, în timp ce dorm. Sora mea mai mare n-a mai dat pe aici de când m-am întors acasă. Mama vorbește non-stop despre ce face o anumită doamnă Carrington. Săptămâna asta, doamna Carrington face o detoxificare cu supă.

— Ar trebui s-o încercăm și noi, îi sugerează tatei în timp ce acesta își devorează friptura înăbușită și garnitura de cartofi dulci.

El nu-și ridică privirea din telefon.

— E foarte hrănitoare. Am putea face niște ciorbe de zarzavaturi sau de oase. Doamna Carrington ne-a citit un articol despre o companie din Los Angeles, care vinde un program ce durează o lună. E foarte convenabil, însă

dacă tu crezi că n-ar trebui să dăm banii pe așa ceva, sunt sigură că pot veni eu cu niște rețete proprii.

— Îți vine să crezi porcăria asta? răspunde tata, agi-tându-și telefonul înspre noi. Callum Royal e nominalizat la alt premiu filantropic. Oare nimeni din Bayview nu vede dincolo de aberațiile lui oportuniste? Nu face altceva decât să cumpere pe toată lumea și nimeni nu vede ce ticălos corupt este.

— Familia lui Callum Royal e aici de cinci generații, cirepește mama. Nu l-aș numi oportunist.

Tata izbește cu mâna în masă. Tresărim cu toții.

— Tu i-ai lua apărarea și lui Jack Spintecătorul, dacă ar avea suficienți bani.

Mama pălește și Dylan arată de parcă vrea să dispară sub masă.

— Dar nu e adevărat, John. Știi că nici mie nu-mi plac cei din familia Royal.

Ea îmi trânteste platoul cu cartofi în mână și face un gest cu bărbia să-i servesc tatei altă porție. A mâncat deja două porții. Poate își imaginează că tata va intra în comă provocată de excesul de carbohidrați și astfel nu va mai fi supărat pe ea.

În scurtul răstimp de când am venit de la spital, am învățat că trebuie să ne ținem departe de tata. E temperamental și are o limbă ascuțită, care, presupun, îl ajută în instanță. Îi sună telefonul și el răspunde acolo, la masă.

Nu e nimeni surprins, așa că mă prefac și eu că e ceva normal, deși mi se pare ciudat. De ce nu se ridică de la masă și nu se duce în biroul său? De ce nu așteaptă până terminăm de mâncat?

— Cum a fost azi la școală? întreabă mama pentru a-mi distrage atenția.

Funcționează. Îl las pe tata în plata Domnului.

— A fost bine, mint.

Sau poate nu e o minciună, ci mai degrabă o speranță. Acesta e viitorul pe care mi-l doresc.

Vizavi de mine, Dylan fornăie pe nas. N-a fost în toane bune de când am revenit de la spital.

Pun lingura jos și încerc să nu-mi pierd cumpătul.

— Ce mai e acum? întreb. Mănânc greșit din nou?

Seara trecută, surioara mea mi-a spus că felul în care îmi mestec mâncarea o face să vomite. A scos tot felul de icnete la masă până când a țipat tata la ea să plece în camera ei.

— Totul în legătură cu tine e greșit. N-ar trebui să fii aici.

— Știu. Mi-ai spus asta de un milion de ori de când m-am întors de la *spital*.

Subliniez ultimul cuvânt, însă nemernicei ășteaia mici nu-i pasă. De fapt, dacă ar putea scăpa basma curată, cred că m-ar trimite din nou acolo.

— Ești dezgustătoare.

— Mulțumesc, însă nu ți-am cerut părerea.

— Îmi doresc să fi rămas la New York.

— Te-am auzit și în primele zece dăți.

— Ești dezgustătoare.

— Și asta ai mai spus.

— Dar tu ești încă aici, expunându-mă nesimțirii tale.

Dylan se întoarce spre mama.

— De ce s-a întors? Credeam că tata a spus că nu mai vrea s-o vadă niciodată.

— Ssst, o dojenește mama și-mi aruncă o privire vinovată.

Tata nu mai voia să mă vadă? Mă răsucesc să mă uit la el, însă e încă ocupat cu telefonul mobil.

— O să fie multă presă acolo, zice el.

Pare încântat de asta.

— Ai zis că avea de gând să distrugă totul și că trebuia pedepsită pentru asta, insistă sora mea.

— E cazul să-ți ții gura, Dylan. Acum, termină de mâncat. Buzele mamei se subțiază.

— Iar tu, Hartley, du-te și pune-ți uniforma în uscător, ca să miroasă frumos mâine.

— Da, să trăiți.

Mă ridic fără pic de grație și lovesc masa cu șoldurile, răsturnând paharul aproape plin al lui Dylan.

— Doamne, ce ticăloasă neîndemânatică ești, mârâie ea.

— Ajunge! rage tata.

Toate trei tresărim surprinse. Nu-mi dădusem seama că închisese telefonul. După chipul șocat al lui Dylan, nici ea nu observase, altminteri n-ar fi vorbit atât de urât.

— Destul, repetă el cu un rânjel. M-am săturat de gura ta mizerabilă. Îți iei medicamentele?

A strâns pumnul.

Mă trag înapoi. Vizavi de mine, o umbră de frică străbate chipul lui Dylan.

— D-d-da, se bâlbâie ea, însă minciuna e atât de evidentă, încât mă crispez, cuprinsă de compasiune.

— De ce nu-și ia medicamentele alea nenorocite? urlă tata la mama.

Ea răsuțește șervetul între degete.

— I le dau în fiecare dimineață.

— Dacă i le-ai da, nu s-ar comporta ca o mică ticăloasă, nu-i așa?

El se ridică brusc de la masă, făcând ca toate obiectele să se clatine.

Ochii lui Dylan se umplu de lacrimi.

— O să le iau, mormăie ea. Doar azi nu le-am luat.

Tata nu ascultă. E în bucătărie, deschizând un sertar și scoțând o sticlă de medicamente. Se întoarce și trânteste pe masă un recipient de culoare maronie.

— Ia-le! ordonă el.

Sora mea se uită la medicament de parcă ar fi otravă. Încet, brațul i se ridică din poală, însă nu se mișcă suficient de rapid pentru tata.

— M-am săturat de prostiile tale.

Îi smulge sticlă din mână, o deschide nervos și-și toarnă în palmă o grămadă de pastile.

— Ești un rahat irascibil cu ochi, care înjură de parcă ar avea doar gunoi în gură. Nu am de gând să tolerez așa ceva. Auzi ce-ți spun?

Îi forțează fălcile cu mâna până când Dylan deschide gura.

— Încetează! O să-l iau! strigă Dylan.

Lacrimile i se preling pe față.

— Tată, te rog, zic, întinzându-mă peste masă de parcă aş putea cumva opri asta.

E o nebunie. O bruschează. Pielea de pe maxilarul lui Dylan se albește acolo unde degetele tatei o strâng de față.

— Tu să stai jos. Ți-am spus că avea o influență proastă asupra lui Dylan. N-ar fi trebuit să i se permită să se întorcă în casa asta.

Îi vâra două pilule în gură lui Dylan, indiferent din câte se pare la lacrimile care i se scurg în mână.

— Înghite-le, copile. Mă auzi? Le înghiți chiar acum.

Îi închide gura, îi acoperă nasul și buzele cu mâna lui mare până ce ea le înghite.



Arunc o privire la mama pentru ajutor, însă ea nici măcar nu se uită la noi. Privirea ei e ațintită la peretele din spate de parcă, dacă se preface că nu poate vedea această nebunie, aceasta nu există.

— Ai terminat? întrebă el.

Dylan dă jalnic din cap, însă tata nu-i dă drumul. Îi redeschide cu forța maxilarul și-i vâără degetul în beregată până ce ea icnește. În cele din urmă, satisfăcut de rezultat, îi dă drumul și se așază, ștergându-și cu calm mâinile pe șervet, apoi ridică telefonul.

— Pot să mă ridic de la masă? zice Dylan cu rigiditate.

— Bineînțeles, dragă, răspunde mama ca și cum nu s-a întâmplat nimic neobișnuit.

Dylan fuge de la masă. Mă zgâiesc în urma ei.

— Eu...

Cum le spui părinților tăi că nu ești de acord cu felul în care își educă copiii? Că toate astea sunt niște aberații. Că n-ar trebui să-și trateze copiii în felul acesta.

— Văd că ești supărată, Hartley, adaugă mama, însă sora ta chiar are nevoie de această medicație și uneori, când nu o ia, își face rău. Tatăl tău încearcă doar s-o protejeze.

— Mie nu mi s-a părut așa.

Fără a mai adăuga ceva, părăsesc în grabă sufrageria, alergând către Dylan.

S-a încuiat în dormitor. Îi pot auzi plânsetele înăbușite. Mă doare și pe mine maxilarul, pentru că mi-e milă de ea.

— Hei, eu sunt.

— Pleacă, mârâie ea. Eram bine-mersi până să apari tu.

— Te rog, vreau doar să te ajut.

— Atunci, pleacă! țipă ea. Îmi doresc ca tu să fi murit în accidentul ăla. Pleacă și nu te mai întoarce niciodată.

Mă retrag. E supărată. Foarte supărată și cine n-ar fi? Dacă tata m-ar fi prins de față și mi-ar fi turnat pastilele-alea pe gât, și eu aș plânge în camera mea. Însă cuvintele lui Dylan par a conține ceva personal — ca și cum ar fi supărată pe ceva ce am făcut mai demult. Jurământul meu de a uita de trecut e o idiotețenie. Nu pot trece mai departe, atât timp cât reacțiile celorlalți față de mine se bazează pe amintirile lor. Mi-aș dori să-mi pot aminti asta. Dacă aș putea să-mi amintesc un singur lucru, atunci aș vrea să știu de ce relația mea cu Dylan e atât de dificilă.

Îmi lipesc fruntea de ușa ei.

— Îmi pare rău, îi spun. Îmi pare rău că te-am rănit. Nu-mi amintesc nimic, însă îmi pare rău.

Ea răspunde prin tăcere, care e de o mie de ori mai rea decât toate insultele ei.

— Îmi pare rău, spun iarăși. Îmi pare rău.

Mă las să alunec până când fundul meu atinge podeaua.

— Îmi pare rău.

Repet cuvintele la nesfârșit până mă doare gâtul și-mi amorțește fundul. Și tot nu aud niciun sunet în schimb.

— Hartley, pleacă de lângă ușa surorii tale, cere vocea mamei de undeva de deasupra.

Mă răsucesc și o văd urcând scările. Se oprește la jumătate și-mi face semn să vin la ea. Scutur din cap pentru că n-am energia necesară.

— Sora ta are probleme, nu-ți amintești?

Scutur din cap. Ultimele amintiri legate de Dylan sunt cu ea copil — unul capricios, însă tot copil. Această adolescentă de treisprezece ani cu fițe de douăzeci și cinci e ceva nou pentru mine.

— Are toanele astea din cauză că nu-și ia medicamentele.

Mama își răsucește degetele.

— Și atunci tatăl tău se supără.

Flutură agitată din mână.

— E un cerc vicios. N-o lua ca pe ceva personal.

Dau din cap, primind iertarea chiar dacă n-o merit.

— Acum, pleacă de acolo.

Îmi face semn s-o urmez.

Mă îndrept încet spre scară, lăsând să-mi alunece fundul pe fiecare treaptă așa cum făceam când eram mică.

Mama îmi îndeasă niște bani în mână.

— Ia mașina și du-te să te vezi cu prietenii tăi. Trebuie să existe un loc unde să pierzi puțin vremea. Doar până se mai calmează taică-tău.

Nu vreau să plec. Vreau să mă urc în pat și să-mi trag așternuturile peste cap și să dorm până când acest coșmar se va sfârși.

— Unde să mă duc? întreb cu vocea răgușită.

O umbră de enervare îi traversează chipul.

— Du-te și întâlnește-te cu prietenii tăi. E abia ora opt. Probabil că sunt în oraș și se distrează.

— Mă gândeam că...

— Nu te gândi la nimic. Du-te și gata.

Și nu știu cum mă pomenesc la volanul automobilului mamei, uitându-mă la semaforul din intersecția străzilor West și 86, fără să știu în ce direcție s-o apuc. Fără să știu care mi-e locul în această lume. Fără să știu dacă mai pot suporta încă o zi ca asta fără ca totul să se destrame în întregime.

## Capitolul 18

---

### Easton

— Pash, ești cel mai tare, îl laud eu în timp ce golesc conținutul pungii de hârtie pe care i-am smuls-o din mână cu cinci secunde în urmă. Iubita ta s-a supărat foarte tare?

— I-am promis că-i cumpăr o geantă Birkin, ca să mă lase să i-o trag și să-mi țină locul cald. Chestia asta e... interesantă, comentează el, privind în jurul său în apartament. Faci un fel de experiment social pentru Etică, la fel cum a făcut Barnaby Pome anul trecut?

— Ce? Nu.

Sărut cele două sticle de Ciroc și le aliniez pe blatul de bucătărie, alături de cele două pahare și de punga cu gheață pe care am descoperit-o la magazinul de cartier din colțul străzii. Cine știa că gheața vine la pachet?

— Pome e un idiot. N-a făcut viermi sau ceva nasol de genu' ăsta? Eu nici măcar nu particip la cursul de Etică.

Etica Existenței e un curs tembel de la Astor Park. E posibil ca acest curs să fi fost conceput cu intenții bune,

Însă noi, puștii de la Astor, știm să stricăm totul. Unul aproape a dat foc la școală încercând să fumeze hainele de cânepă ale colegului de clasă. O altă fată a ajuns la spital după ce a încercat să stea într-un copac timp de o lună. Cel mai rău a fost Barnaby Pome, care a decis să mănânce numai fructe. Pe măsură ce semestrul avansa, a zis c-o să mănânce doar fructe care creșteau din propriile lor rădăcini, lucru care pare foarte dificil în zilele noastre, când fructele sunt cultivate biologic. S-a apucat să caute pe plaja din Bayview și prin pădurile pe unde se afla terenul de golf. N-a durat mult și s-a îmbolnăvit. Se zvonește că i-au găsit o tenie de treizeci de centimetri în stomac de la ceva ce mâncase din pădure.

— Atunci ce înseamnă toate astea?

Ridic nasul din sortarea bunătăților pe care mi le-a adus Pash și îl văd stând în mijlocul apartamentului și învârtindu-se ușor în cerc.

— E un apartament.

— Știi asta, idiotule, dar ce faci aici?

— E apartamentul lui Hart, spun eu pur și simplu.

Chestia asta ar trebui să explice totul.

Însă Pash nu pricepe, deoarece continuă să pună întrebări.

— Atunci unde e Hartley?

— Acasă la părinții ei.

— Nu e nimic aici.

— O stea de aur pentru tine, Istețilă.

Mă uit la rezerva strategică pe care am pus-o la punct. O țigară electronică, lichid pentru țigara electronică, vreo două pungi de chipsuri, o punguță de iarbă și niște hârtii. Unde sunt chestiile de calitate?

— Dormi pe podeaua acestei cocioabe în speranța că Hartley își va aminti unde făceați sex și va veni aici într-un suflet?

Mă încordez și-l săgetez pe Pash cu privirea.

— În primul rând, tu nu vorbești despre Hart în felul ăsta. Niciodată.

Îl privesc fix până ce coboară ochii în podea.

— În al doilea rând, nu e nimic în neregulă cu locul ăsta. E confortabil.

— În regulă, însă îți dai seama că arăți ca un mocofan așteptând ca țicnita aia să-și amintească că e îndrăgostită de tine.

Curajul lui Pash izvorăște dintr-o prietenie foarte veche, însă l-am prevenit o dată. Traversez distanța dintre noi în doi pași și-l apuc de guler în următoarea secundă, lipindu-l cu spatele de perete.

— Ți-am spus să nu vorbești așa despre ea.

Ochii i se măresc de spaimă.

— S-s-scuze, frate, se bâlbâie, înfigându-și unghiile în pumnul meu.

— N-o să se mai întâmple, da?

Asta nu prea e o întrebare.

Pash pricepe. Dă furios din cap.

— Nicicând. Niciodată, jură el.

Îl eliberez din strânsoare și mă reîntorc la rezerva de bunătați de pe blatul de bucătărie.

— Frate, asta a fost o Prada ediție limitată, se plânge Pash. Tocmai am primit-o acum două zile de la Milano.

— Îmi pare rău pentru tine. Unde-i cocaina de care ți-am spus să faci rost? Sau pastilele de ecstasy?

Își drege glasul. Îl privesc cu suspiciune.

— Mda, faza e că-mi fac griji în privința ta, Easton. Te comporti foarte ciudat de la accident.

— Pentru că nu vreau să te aud spunând porcării despre iubita mea?

— Nu. Pentru că-ți ignori prietenii, aproape că era să dai cu mașina peste un puști ieri-dimineață în zona școlii și arăți de parcă ai fost deja la o băută care a durat o zi întreagă. Îmi pasă de tine și de aia nu ți-am adus droguri de mare risc. Dacă le vrei, fă-ți rost naibii singur.

Pash își îndreaptă gulerul și pornește spre ușă. Bucata fragilă de lemn aproape iese din țâțâni în momentul în care o trânteste în urma lui.

Ecoul pașilor săi e singurul sunet pe care-l aud o bună perioadă. Până și vocile din capul meu — cele pe care încerc să le înec cu pilule, băutura și certuri, cele care sunt mereu acolo — sunt reduse acum la tăcere. În liniște, o simt. Singurătatea intensă pe care încerc s-o țin departe de mine. Gaura căscată din inima mea pe care am încercat s-o umplu cu fete, fete și tot mai multe fete devine o prăpastie abisală, fără sfârșit. Nu mă mai aflu pe margine, privind în abis. Sunt chiar în mijlocul lui. Sunt în cădere liberă în acest întuneric infinit.

Înșfac prima sticlă și o deschid, uitând de pahar și de gheață și dând-o direct pe gât. Dacă mi-aș putea injecta alcool în vene, asta aș face.

Merg cu sticla acolo unde mi-am lăsat bagajul și mă așez pe podea. Când închid ochii, văd un alt întuneric. Unul în care norii sunt mai aproape de cer. Noaptea neagră e întreruptă de fâșii de roșu, verde și alb. Mâna lui Hartley e într-a mea. Ea râde. Chipul ei e destul de aproape pentru a-mi face tensiunea să se ridice — printre altele.

Au trecut mai bine de două săptămâni. Parfumul ei încă persistă în camioneta mea. Pot încă să-i simt părul negru și mătăsos între degetele mele. Luciul ei de buze cu aromă de mentă îmi gâdilă limba. Mă prefac că e aici și silueta ei ușoară mă împinge pe linoleumul lipicios. Că degetele ei îmi desfac nasturii și fermoarul și că degetele mele trag de hainele ei și-i dezgolesc trupul delicios. Îmi las mâna să alunece în jos în pantaloni, însă senzația mâinii mele pe propriul penis nu face decât să-mi accentueze singurătatea.

De ce nu ne putem întoarce în acel moment de acum două săptămâni, când fratele meu era conștient și Hartley își amintea de mine? Dau pe gât o altă dușcă, apoi încă una, până când contururile ascuțite ale zilei se diminuează și întunericul devine un vârtej de culori.



# Capitolul 19

---

## Hartley

Mă hotărâsc să merg la bibliotecă. E aglomerat în ciuda orei târzii.

— Închidem în zece minute, zice înțepat un adolescent deșirat.

Dau din cap și-mi strâng jacheta mai bine în jurul umerilor.

De fapt, nu e jacheta mea. Este a lui Easton Royal. El mi-a dat-o seara trecută, după ce Felicity și Kyle mi-au întins o cursă la French Twist. Nu i-am înapoiat-o. N-am telefon, însă suntem în Bayview. Toată lumea îi cunoaște pe cei din familia Royal și ar fi destul de ușor să aflu unde locuiește. M-aș putea duce acolo chiar în acest moment. Să-i las jacheta pe verandă.

Îmi trec degetul de-a lungul fermoarului și adulmec gulerul pentru a suta oară. Parfumul e din ce în ce mai vag de fiecare dată când mă îmbrac cu ea, însă nu mă pot abține să n-o port. I-o voi înapoia. Dar nu în seara asta.

Trag jacheta de piele mai aproape de bărbie și tastez denumirea medicamentului pe care Dylan a fost obligată

să-l ia. Rezultatele căutării spun că e pentru tratarea tulburării bipolare și a migrenelor și că, dacă ia prea multe pastile, poate muri. Încerc să nu mă îngrijorez, din cauză că pe internet orice simptom conduce, în cele din urmă, la moarte. Site-urile medicale sunt schema decizională a Doamnei cu Coasa. Ai luat o pastilă? Vei muri. N-ai luat o pastilă? Vei muri.

Cu toate astea, sunt îngrijorată, așa că sap mai adânc, încercând să asimilez cât pot de mult în scurtul răstimp pe care-l am la dispoziție. Simt ochii ostili ai angajatului bibliotecii zăbovind pe umerii mei.

Pe măsură ce citesc descrierea tulburării bipolare, multe din acțiunile lui Dylan încep să capete sens pentru mine. Probabil că ea chiar are nevoie de medicație și, dacă n-a luat niciuna azi, atunci numărul de pilule pe care le-a înghițit nu e periculos. Cu toate astea, tata m-a speriat de moarte. Cred că soluția ar fi să ne asigurăm că Dylan își ia medicația. În felul acesta, tata nu-și va mai pierde cumpătul, iar Dylan nu va mai suferi de schimbări de dispoziție intense și istovitoare.

Informațiile astea mă fac să mă simt ceva mai bine.

— Închidem în cinci minute, se aude anunțul în difuzor.

Bat fără încetare cu degetele în tastatură. Să verific aplicația messenger să văd dacă mi-a răspuns verișoara Jeanette? Mă întreb... Nu, m-am hotărât să nu mă mai întreb. În afară de asta, nu vreau să-l enervez pe bibliotecar. Mă înfășor în această scuză de parcă ar fi jacheta de piele a lui Easton și fug la mașină.

Când pornesc motorul, îmi dau seama că gândul de a mă întoarce acasă mă înfioară. Însă nimic din Bayview nu mi se pare familiar. Poate că asta e în parte din cauza

pierderii de memorie sau poate are de-a face cu faptul că n-am mai locuit aici în ultimii trei ani. Nu există niciun loc în care să prind rădăcini, niciun loc care să aibă amprenta mea, niciun loc unde să mă ascund, să mă descarc sau să sărbătoresc.

Imaginea pontonului îmi pâlpâie în minte, însă nu e o frântură din trecutul meu, ci doar o amintire a imaginii pe care am văzut-o. Cu Easton, care mă ține cu atâta tandrețe — statura lui masivă aplecată deasupra mea ca și cum ar putea să mă protejeze de necazurile cu care mă asaltează viața. Îmi trec limba peste buze întrebându-mă cum e să fii sărutată de Easton Royal, să ai mâna lui pe ceafă, în timp ce te țintuiește locul și-și lipește buzele de ale tale. Oare acesta a fost primul nostru sărut sau ultimul?

Simt o durere stranie și pustie în piept și, în ciuda suferinței care invadează spațiile goale ale minții mele, o las să mă copleșească. *E ceva.*

Pornesc mașina, îmi dezactivez creierul și pur și simplu conduc. Merg pe Shoreview, șoseaua principală paralelă cu țărmul. Nesfârșite garduri albe și magnolii se intercalează cu câte o poartă sau o alee lungă. Niciun lucru nu mă impresionează în mod special. Continui să conduc până când străzile se îngustează și peluzele se micșorează, până nu mai rămân decât beton, pământ și pietriș.

În partea de est a orașului, clădirile sunt mai scunde. Unele ferestre sunt acoperite cu scânduri. Mașinile parcate în stradă sunt vechi și mirosul proaspăt de ocean e înlocuit cu un iz amestecat de benzină, ulei prăjit și gunoi.

Ajung în fața unei căsuțe pe două niveluri, cu o scară exterioară, care arată de parcă e gata să se prăbușească.

Locul e luminat de sus în jos. Mirosul de la aleea de lângă casă e destul de puternic ca să-mi pătrundă prin geamurile mașinii. Un bărbat chel stă pe verandă îmbrăcat cu pufoaică și cizme de cauciuc și fumează o țigară. Nu știu de ce, însă cobor din mașină.

— Salut, fetițo, mă salută bărbatul printre fumuri. Credeam că nu te mai întorci.

Durează o secundă până procesez cuvintele sale, însă în momentul în care o fac, aproape mă împiedic încercând să ajung la el.

— Am avut un accident, îi spun. Am fost implicată într-un accident și... mă opresc înainte de a-i mărturisi că mi-am pierdut memoria.

Și dacă e periculos? De ce l-aș cunoaște? El e oare...? Nici măcar nu mă pot gândi la substantivul corect pe care să-l pun la sfârșitul propoziției.

— Mda, știu totul despre asta, fetițo.

Trage din nou lung din țigară, apoi suflă fumul sub forma unui nor.

— Am primit banii, mai știi?

Mă încrunt.

— Banii?

El ridică o sprânceană.

— Pentru că mi-ai distrus mașina? Iubitul tău mi-a adus plicul gros pe care l-ai rugat tu să-l livreze. Nu știu de unde ai făcut rost de atâția bani și nici n-am de gând să întreb.

Face cu ochiul.

— Volvo-ul ăla nu valora nici jumătate din cât mi-ai dat pentru el. Și dacă ai venit aici să te întâlnești cu el, urcă. E acasă.

I-am distrus mașina? Un plic plin de bani pe care l-am rugat pe „prietenul“ meu să-l aducă? Sunt aici să

văd pe cine? Cine e aici? Nivelul meu de confuzie atinge cote maxime.

— Îi...

Trag aer în piept.

— Da, sunt aici să mă întâlnesc cu el, mint și privirea îmi alunecă spre apartamentul de la etaj. Locuiește aici, sus?

— Stă aici din când în când, din câte îmi dau seama. Când părinții tăi au golit apartamentul, i l-am închiriat lui.

Aruncă țigara pe podea și stinge chiștocul cu călcâiul cizmei.

— Dar, dacă intenționezi să te muți înapoi, te descurci singură, din moment ce vă cunoașteți. Nu prea îmi pasă cine stă acolo sus. Voi considera că ați plătit chiria până în februarie.

Și cu asta, intră în casă, lăsându-mă în stare de șoc.

Îmi amintesc să respir și încep să procesez toate lucrurile pe care mi le-a povestit. Am locuit în acest loc. Am avut acces la bani pentru că am plătit o chirie aici — probabil una lunară. Având în vedere că e sfârșitul lui noiembrie, am plătit până în decembrie. Părinții mei nu numai că au știut de acest apartament, însă au venit și mi-au luat toate *lucrurile personale* de aici. Unde sunt lucrurile mele? Toate obiectele din dormitorul meu sunt noi, cu excepția câtorva articole de îmbrăcăminte. Le-au aruncat? Le țin ascunse? Care ar fi scopul?

Toate promisiunile pe care mi le-am făcut de a nu scotoci în memorie sunt uitate cu aceste mici crâmpie din trecutul meu. Urc scările în fugă, savurând ideea că sus e o ființă care trăiește, respiră și mă cunoaște. Ni-meni de la Astor n-ar locui aici. Copiii de acolo conduc

mașini care costă mai mult decât toată casa asta. Persoana aceasta e cineva care nu mă cunoaște de la Astor și nici din familie și, prin urmare, e cineva care poate fi sincer cu mine.

La ultimul etaj, mă arunc în ușă, bătând cu înverșunare până aud niște pași apropiindu-se. Cu mâinile împreunate, îmi țin respirația în timp ce ușa se deschide cu o smucitură.

— Ce mama dracului cauți aici?

— Easton? rostesc cu respirația întretăiată.

Dacă aș fi forțată sub amenințarea armei să fac o listă cu persoanele care ar putea locui în acest apartament, Easton Royal ar fi fost ultimul de pe listă. Cu picioarele goale, jeanși și un maiou atât de subțire încât îi pot distinge fiecare cută a abdomenului bine definit, tot pare prea bogat pentru acest loc sărăcăcios.

— Drăguță jachetă, rostește el tărăgănat, întinzând mâna pentru a da un bobârnac peste rever.

Trag cu sfială de tivul jachetei. Uitasem c-o port. Mă agăț de ea cu hotărâre.

— Îi, intenționez să ți-o înapoiez, însă n-am știut cum să iau legătura cu tine.

— Un telefon ar fi funcționat. Chiar și un mesaj.

Își sprijină silueta înaltă de pragul ușii, blocându-mi efectiv raza vizuală.

— Bărbatul acela de jos...

Ezit.

— Este proprietarul?

— Jose?

Easton dă din cap.

— Mda, el e proprietarul acestui loc. Un tip de treabă.

— A zis ceva despre faptul că i-am distrus mașina.

Îmi frec tâmpilele.

— Că am plătit pentru ea și că prietenul meu a adus banii și...

Începe să mă doară din nou capul.

Ochii albaștri ai lui Easton capătă un licăr grav.

— I-ai împrumutat mașina în noaptea accidentului.

— Ah.

O tresărire oribilă de vinovăție mă face să simt usturimea lacrimilor.

— Apoi am făcut accident cu ea? gem eu. E îngrozitor. Probabil mă urăște.

Easton ridică din umeri și zâmbește vag.

— Nt, m-am ocupat eu de asta. I-am dat mai mult decât i-ar fi dat vreodată cei de la asigurări. Crede-mă, e încântat.

Mă zgâiesc la el.

— Te-ai ocupat tu de asta? De ce?

El ridică din umeri, fără să răspundă la întrebare.

— Vrei să intri?

— Da.

Nu am răbdare să se dea într-o parte. Nu aștept altă invitație. Mă năpustesc înăuntru, apoi mă opresc brusc în mijlocul camerei goale. Pentru că nu e în totalitate goală. În mijlocul camerei se află un rucsac negru. Zăresc și un sacou Astor Park șifonat, o pereche de teniși și două prosoape. O sticlă de votcă, o punguță cu o chestie verde și uscată și o navetă de bere zac pe blatul de la bucătărie.

Fac ochii mari la vederea ierbii și a băuturii. Aceasta e o casă pe care o pun la dispoziție celor de la Astor Park să vină să bea, să se drogheze și unde mă pun la dispoziție și pe... mine? Așa plăteam eu pentru locul ăsta? Nevoia

de a voma pune stăpânire pe mine. Câștigam bani vânzându-mi trupul băieților de la Astor Park? De aceea s-au descotorosit părinții mei de toate lucrurile mele? De ce sunt atât de secretoși? Poate de aceea am fost trimisă de acasă.

Insultele pe care Kyle mi le-a aruncat în față despre faptul că sunt o ușuratică îmi răsună în urechi. Voiam să-l consider un măgar care a inventat lucruri pentru a mă face să mă simt prost. Însă, pe măsură ce mă învârt încet în cerc, nevăzând altceva în cameră în afară de câteva chestii personale care presupun că-i aparțin lui Easton, nu mă pot abține să nu mă întreb acest lucru.

— Acesta e... Noi am... Ce e locul ăsta?

Easton închide ușa încet și merge până la blatul de bucătărie. Desface dopul sticlei de votcă, toarnă în două pahare și-mi întinde unul dintre ele.

— Vechiul tău apartament. Ce credeai că e?

Iau paharul și-l răsucesc între palmele transpirate. Să-i spun că mă tem că sunt o prostituată adolescentă și că el e unul dintre clienții mei sau *chestia* pe care mintea mea a detectat-o drept o deviere de comportament ar trebui ținută ascunsă? Adică m-aș putea mulțumi cu răspunsul că sunt surprinsă că nu locuiam cu părinții mei într-o zonă din Bayview pe care nicio fată respectabilă n-o frecventează. La fel de autentică e îngrijorarea mea referitoare la faptul că mă prostituez.

Deschid gura pentru a pune întrebări despre părinții mei, însă sfârșesc prin a trânti cu totul altceva:

— Am făcut sex aici?

Easton aproape că se îneacă cu o înghițitură de votcă.

— Asta îți amintești tu?



Tușește.

Știu că sunt roșie ca focul, însă acum, că am pornit-o pe calea asta, aș face bine să mă lămuresc. Mă pot arunca oricând de pe marginea prăpastiei când ajung la capătul drumului.

— Nu, însă aici nu-i nimic cu excepția chestiilor ăloră...

Îmi smucesc degetul peste umăr la rucsac și haine...

— Și a ăloră.

Îmi îndrept arătătorul înspre iarbă și băutură.

— Ești destul de bună la calcule, Hart, însă cunoștințele tale simple de matematică sunt îndoielnice. Nu poți aduna un bagaj de weekend cu o cantitate infimă de iarbă ca să obții un cuibușor de nebunii.

Își termină paharul și și-l reumple.

— Atunci, ce anume trebuie să aduni?

Și câte pahare de votcă are de gând să bea? Mă foiesc stânjenită și piciorul mi se izbește de ceva. Privesc în jos și văd aproape de degetele de la picioare o sticlă goală de votcă.

Easton se duce și o ridică, comportându-se de parcă e ceva cât se poate de normal. Însă, în timp ce se apleacă să arunce sticla în găleata de gunoi, văd că i se înroșesc vârful urechilor.

— Când locuiai aici, dormeai pe o canapea. Mă gândeam că tot acolo o să dorm și eu când am închiriat apartamentul. Nu știam că era gol.

Se îndreaptă și-și înclină capul, studiindu-mă îndelung. Ajunge la o concluzie — una pe care n-o împărtășește imediat — și-mi ia paharul încă plin din mână. Varsă conținutul ambelor pahare în chiuvetă, își ia portofelul și-și aruncă sacoul peste umăr.

— Haide. Dacă avem de gând să bem, hai să luăm ceva de mâncare. Trebuie să bagi ceva în stomac.

Acestea sunt niște cuvinte oarecum rău-prevestitoare, însă, în timp ce mâna caldă a lui Easton mă prinde de cot, îmi dau seama că, dintre toți, în el am cea mai mare încredere.

## Capitolul 20

---

### Easton

Am băut prea mult. Acesta a fost primul gând în momentul în care am deschis ușa și am văzut-o pe Hartley stând pe palierul șubred, îmbrăcată cu jacheta mea Saint-Laurent pe care i-am dat-o în seara acelei întâlniri îngrozitoare cu Kyle cum naiba îl cheamă și cu Felicity Worthington.

Când a intrat în apartamentul gol, în care nu exista nici măcar un obiect personal care să-i reîmprospăteze memoria, cu toate corăbiile înecate, am simțit că nu băusem suficient.

Vreau s-o înfășor în haina mea și s-o duc într-un loc unde amintirile n-au niciun sens — un loc unde doar prezentul este important. Unde privirea pierdută și confuză care-i zăbovește în ochi face loc uimirii și bucuriei. Problema e că nu știu unde s-ar afla acel loc.

Voiam s-o duc să schieze în Alpii elvețieni sau să înoate în Mediterană, în schimb, o duc până la magazinul de la colțul străzii, care vinde bere, pungi cu gheață

și chipsuri cu gust ranced. Cine știe, poate ceva de aici îi va reîmprospăta memoria.

— De ce ți-e poftă? întreb.

Ea se oprește în fața grătarului unde se prăjesc crenvurști.

— Nu prea știu. E ciudat, pentru că nici măcar nu știu dacă-mi place așa ceva, zice ea, studiind mașinăria care învârte crenvurștii deasupra câtorva spirale încinse.

Își înclină capul spre mine.

— Tu știi dacă-mi plac crenvurștii?

— Ai mâncat cârnați în foitaj și scovergi pe ponton și nu mi-ai dat impresia că ai fi nefericită.

Își freacă buzele una de alta în timp ce depozitează acest mic indiciu în fanta din mintea ei lipsită de amintiri. Mă întreb cum o fi să nu știi nimic despre trecutul tău. Dacă m-ai fi întrebat acum două săptămâni, aș fi spus că amnezia e o binecuvântare. N-ai avea sentimente de suferință, durere și nici de gelozie. Te-ai trezi și viața ar fi precum o minunată coală albă. După ce am văzut chinul lui Hart, știu că nu e cazul. De când și-a recăpătat cunoștința după căzătură, n-a avut nicio clipă de liniște.

Poți vedea asta în felul în care se uită mereu în jurul său, în ochii ei care se plimbă de la o persoană la alta și de la un obiect la altul, căutând acel *detaliu* care-i va reîmprospăta memoria și va rupe barierele care o împiedică să vadă în trecut.

Doar dacă tot ceea ce a sugerat doctorul ei e adevărat și sunt amintiri pe care nu le va mai recupera niciodată — fiindcă acestea au fost șterse definitiv.

Mă simt vinovat pentru că m-am enervat că i-am văzut pe ea și pe Bran împreună la gelaterie. Hartley nu știe că trebuie să fie lângă mine. Gândul îmi trimite o

săgeată de durere în corp, care-mi răspunde la dilema de mai devreme. N-am băut suficient, fiindcă, dacă aş fi făcut-o, carapacea de plumb a alcoolului ar fi împiedicat acea schijă să-mi străpungă pielea.

— Tu vrei un crenvurst?

— Sigur, răspund, cu toate că nu vreau.

Aş prefera naveta aia de bere care se zgâieşte la mine din spatele vitrinei.

— Cu ceva pe ei?

— Cu muştar.

Ea aplică cu grijă un zigzag din condimentul respectiv, împătoreşte atent crenvurstul de parcă ar fi făcut asta de un milion de ori înainte şi mi-l întinde.

— Chestia asta îmi pare cunoscută. Am lucrat în locul ăsta?

— Nu ştiu. Serveai la mese într-un restaurant. E posibil să fi avut şi crenvurşti acolo, însă nu-mi amintesc.

Am fost mai atent să trag cu urechea la conversaţia frenetică şi tulburătoare dintre Hartley şi sora ei mai mare decât la meniu.

— Am lucrat într-un restaurant?

Ochii i se măresc şi vocea i se piţigăie.

— La care?

Are aceeaşi privire panicată pe care o avea mai devreme, când s-a uitat în jurul ei prin apartament. Habar n-am la ce se gândeşte.

— La Hungry Spoon. E la vreo doi, trei kilometri în direcţia aia.

Smucesc degetul mare peste umăr.

— Habar n-aveam.

Se freacă cu îngrijorare în cap, ca şi cum tot acest calvar e epuizant pentru ea. Îi văd din nou cicatricea,

reamintindu-mi că locuiește cu un bărbat care i-a rupt încheietura.

Ea a spus întotdeauna că fractura respectivă a fost un accident și, din moment ce nu părea să-și facă griji în privința asta, am încercat să nu-mi fac nici eu. Presupun că nu mi-a mai rămas nimic în minte în afara îngrijorării copleșitoare în legătură cu rănilor ei și ale lui Seb. Acum sunt cu Hart, iar lovitura de la cap nu mai e preocuparea mea principală, o parte din anxietate s-a estompat și încep să-mi amintesc detalii în legătură cu trecutul său. Încep să pricep în ce fel șocul te poate face să uiți unele chestii. Eu nu m-am lovit la cap și încep deja să mi-l pierd de teamă.

— Te simți bine? Ești rănită pe undeva? întreb fără să vreau.

Clipește la mine, dezorientată din nou.

— Mda, mă simt bine. Încă mă dor puțin coastele, însă, una peste alta, sunt bine. Fizic, cel puțin.

— Bine, răsuflu eu ușurat.

Pare în întregime sinceră.

— Hai să ne luăm lucrurile și să mergem acasă.

*Acasă.* Cuvântul îmi scapă, înainte să-mi dau seama ce am spus. Îi arunc o privire ca să văd dacă și-a dat seama, însă e preocupată să-și asezoneze crenvurstul cu toate condimentele cunoscute vreodată de cineva. N-are sens să-i adaug pe umeri o povară mai mare decât cea dinainte. Poate taică-său s-a schimbat. Vreau să cred asta.

Mă forțez să schițez un zâmbet.

— Asta-i infracțiune, îi spun.

— Care anume?

Înalță capul, smucindu-l în dreapta și-n stânga ca și cum ar vrea să vadă dacă e vreun polițist prin preajmă gata s-o aresteze pentru utilizare abuzivă de condimente.

— N-ar trebui să pui ketchup pe crenvurst, în plus există o anumită ordine în care se aplică condimentele.

Zâmbește ușor.

— Poliția crenvurștilor n-a apărut încă, așa c-o să-mi asum acest risc. La urma urmelor, nu e vina magazinului? Ei au pus ketchupul la dispoziție. Chestia asta e în mod clar o capcană.

— Te așteaptă afară. Nu vor să facă o scenă aici. În plus, dacă văd și alții că te arestează, va merge vorba că locul ăsta e o capcană, o informez cu un zâmbet.

N-am mai văzut-o zâmbind de atât de mult timp, încât am uitat cum arată când zâmbește.

— Dacă sunt arestată, toată lumea va afla de asta, glumește ea.

După ce ambii crenvurști sunt împachetați, merge cu aceștia la teighea. Strigă peste umăr:

— Îmi iei și mie o Coca-Cola dietetică?

Merg la frigider și scot o doză de suc acidulat. Ochii mi se îndreaptă înspre băuturile alcoolice. Conversația care urmează n-o să fie una prea amuzantă. Ar fi mult mai ușor dacă aş avea ceva tărie în stomac. Și pentru ea la fel.

— Vii, East?

Faptul că folosește diminutivul îmi distrage atenția de la băutura. Doamne, sunt sub papuc rău de tot. Înșfac încă o doză de Coca-Cola dietetică și mă îndrept agale spre ea.

Stă aplecată deasupra teighelei ținând în mână un telefon cu cartelă.

— Pot cumpăra telefonul cu șaiszeci de dolari, însă cât mă costă cartela pe lună?

— Încă treizeci.

Hart scoate o bancnotă de o sută de dolari.

— Ți-ai pierdut telefonul?

Dă din cap.

— Mda. Mama a zis că e posibil să fi fost distrus în accident. Asta sau, probabil, l-au pierdut cei de la compania de tractare.

Așa se explică faptul că nu mi-a răspuns la niciunul dintre mesaje. Mă simt mult mai bine acum. O dau ușor deoparte și așez băuturile și câteva bancnote pentru mâncare și telefon. Se poate descurca cu ăsta până îi cumpăr altul.

— Stai, am bani, protestează ea.

O ignor, la fel și vânzătorul.

În timp ce așteptăm să primim restul, ea bate ritmul cu degetele în tejghea, analizând în mod evident ceva anume.

În cele din urmă, se oprește și întreabă:

— Vă amintiți de mine?

Vânzătorul ridică privirea din casa de marcat.

— Îi, nu, ar trebui?

— Nu m-am mai oprit pe aici și înainte?

— Habar n-am.

Tipul se uită la mine, căutând ajutor din priviri.

— Suferă de amnezie.

— Uau, ce chestie tare!

— Mda, mare scofală, replică Hart. Probabil nu m-am oprit des pe aici, nu?

— Cred că nu. Mâncai la restaurantul unde lucrei din când în când. Uneori mă lăsai pe mine să te hrănesc.

— Ah.

Umerii i se pleoștesc.

— O să te duc la restaurant, dacă vrei. Îi poți întreba pe cei de-acolo diverse chestii.



— Care ar fi rostul?

Pare atât de descumpănită.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, cîripește vânzătorul, o să-mi amintesc de tine acum.

— Nu. Asta nu mă face să mă simt mai bine, replică ea, înșfăcând telefonul și ieșind în grabă din magazin.

— Eh, scuze, prietene. Eu sunt de vină, zice vânzătorul.

— E în regulă.

Iau restul chestiilor și mă alătur lui Hart, care așteaptă afară.

— Scuze, zice ea.

— Pentru ce? Pentru că ești supărată? De ce trebuie să-ți ceri scuze pentru asta?

— Pentru că am fost nepoliticoasă înăuntru.

— Nu ai fost nepoliticoasă. El a făcut o glumă proastă.

Îmi așez un braț în jurul umerilor ei și o conduc către apartament.

— Ești sigură că nu vrei să te duc la restaurant? Putem merge acolo chiar acum. E deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Nu știu. Dacă m-ai fi întrebat acum câteva zile, aș fi spus imediat da, însă acum... mi-e teamă.

— De ce?

Încetinesc pentru a ajunge lângă ea.

— De ce ar putea spune. Dacă am fost cumva o colegă îngrozitoare și mă urau? Cred că nu mai pot suporta să mi se spună că sunt groaznică.

— Tu n-ai fost niciodată groaznică. Făceai turele în locul altora, atunci când puteai. Nu știu cât de mult ai lucrat efectiv acolo. Mi-ai spus odată că nu-ți ofereau câte ore ți-ai fi dorit.

Rămâne tăcută, gândindu-se la ce i-am spus.

— Pari să știi o grămadă de lucruri despre mine. Ce altceva mai știi? întrebă ea încet, cuibărindu-se în jacheta mea de parcă pielea acesteia ar putea atenua loviturile pe care își închipuie că le va primi.

— Nu suficient, replic eu. Însă îți voi spune tot ce vrei să știi.

Ezit atunci, nu din cauza propriului instinct de conservare, ci pentru că nu vreau să-i provoc mai mult rău decât până acum. Am muștrat-o mai devreme pentru că a avut încredere în poveștile altora, iar acum mă ofer să fac același lucru și mă simt puțin ipocrit. Însă e clar că e disperată după răspunsuri și n-am putut niciodată să-i refuz nimic acestei fete. Totuși îi spun altceva:

— Doctorul tău a spus că ar trebui să te lăsăm să-ți amintești singură anumite lucruri. N-a trecut prea mult timp, Hart. Ești sigură că nu vrei să mai aștepti?

Trage cu putere aer în piept. Sub brațul meu, umerii i se ridică și se lasă odată cu inspirația și expirația.

— Azi, puțin mai devreme, după ce te-am văzut la gelaterie, planul meu era să merg mai departe. Aveam de gând să uit de trecut și să-mi făuresc niște amintiri noi.

— Însă s-a întâmplat ceva care a schimbat asta? presupun eu.

Ea oftează.

— Poate.

— Îmi poți spune orice. N-am de gând să te judec.

Trecutul meu e unul urât și mi-e teamă să-i spun despre asta, însă am ajuns la concluzia că, dacă nu sunt absolut sincer cu ea, nu va mai avea niciodată încredere în mine. Mi-a spus în acea seară, în fața localului French Twist, că avea nevoie de cineva care să fie sincer cu ea. Acea persoană trebuie să fiu eu, ceea ce înseamnă că

trebuie să-i mărturisesc toate porcăriile pe care le-am făcut până acum. Însă chestia asta mai poate aștepta, pentru că, dacă nu o fac să mănânce acel crenvurst înainte de discuție, pariez că o să-și piardă pofta de mâncare. O împing cu genunchiul în fund.

— Urcă. Ni se răcește mâncarea și ni se încălzește Coca-Cola.

Urcă în fugă scările fără să protesteze. Arunc punga pe podea, iau două pahare și arunc niște gheață în ele. Ochesc sticla de votcă și-mi dau seama că e posibil ca Hart să aibă nevoie de o băutură tare.

Ea își scoate pantofii și jacheta, așezând-o cu grijă pe podea. Se refugiază în mijlocul încăperii și începe să despacheteze gustările cumpărate de la magazin. După ce termină, își inspectează telefonul cu cartelă. Nu e grozav, însă cel puțin acum o pot contacta.

— Hai, dă-ncoace chestia aia, îi cer eu.

Ea face acest lucru fără ezitare. Introduc numărul meu în telefon și-l adaug la favorite.

— Gata. Acum, de câte ori vrei un crenvurst, îmi poți da un mesaj.

Îi întind telefonul și-i împing rucsacul în spate pentru a avea de ce să se sprijine.

— Să nu te obișnuiești prea tare cu acest tratament preferențial, o tachinez, încercând să mai destind atmosfera.

Chipul ei este tensionat.

— Eu nu cumpăr crenvurști din benzinării pentru oricine.

— Sper că nu. E ca și cum le-ai cere să fie iubitele tale.

— Neah, chestia asta implică căsătoria.

Mușc jumătate din crenvurst.

— Cum ai dedus chestia asta?

— Chestia cu iubita e planificată din cauză că încerci să impresionezi pe cineva. Faza cu căsătoria înseamnă lucrurile relaxate care-ți fac plăcere și te simți suficient de confortabil cu persoana respectivă încât nu mai e nevoie s-o impresionezi.

Se gândește la ce am spus preț de câteva clipe, în timp ce mestecă.

— Noi am făcut ceva planificat înainte să-mi pierd memoria?

— Îți amintești că ieșeam împreună?

Ea zâmbește cu jumătate de gură.

— Nu. E mai degrabă o dorință ascunsă. Nu știu ce s-a întâmplat între mine și tine.

Lasă capul în jos.

— De fapt, când am intrat prima oară, îmi făceam griji că eram o prostituată adolescentă, care accepta bani în schimbul favorurilor sexuale.

Mă înec cu mâncarea. Mă înec atât de rău, încât Hartley sare în picioare și începe să mă bată pe spate. Îmi dau lacrimile și gesticulez înspre suc, pe care ea se grăbește să mi-l aducă. Golesc jumătate de sticlă până îmi eliberez căile respiratorii și reușesc în cele din urmă să spun:

— Credeai că erai prostituată?

— Cred că expresia preferabilă este damă de companie, replică ea pe un ton afectat.

Are mâinile împreunate în poală și picioarele ei îmbrăcate cu jeanși sunt îndoite în poziția lotusului. Cu părul ei lung și negru dat după urechile ei mici ca niște cochilii e greu să ți-o închipui drept „damă de companie”, așa cum se exprimă ea.

— Ei bine, nu ai fost.

Palma mea dreaptă are bătăături care să dovedească acest lucru.

— De unde știi tu?

Se încruntă într-o manieră adorabilă.

— Când am ajuns la pubertate, unchiul Steve ne-a dus pe fiecare dintre noi, băieții, la un bordel din Reno ca să ne pierdem virginitatea cu o profesionistă, spun pe un ton ferm.

— Ah.

— Da, ah.

Nu știu de ce i-am spus asta. Poate pentru că e cea mai puțin deranjantă parte din trecutul meu și pentru că încerc să-i servesc părțile nasoale în porții mici, astfel încât ea să nu fugă urlând din apartament.

— Tu chiar nu-ți amintești nimic, nu-i așa?

În străfundurile minții mele aveam un sâmbure de îndoială în legătură cu amnezia ei, însă e ceva real care o torturează. Vreau s-o iau în brațe și să-i spun că totul o să fie în regulă. Dacă ar exista o cale de a o proteja, asta aș vrea să fac. De aceea nu mai pot bea. Așez departe de mine paharul cu băutură pe jumătate gol. Trebuie să fiu *aici*, mental și fizic, pentru ea.

— Doctorul tău a zis să nu-ți umplu capul cu aiureli, însă sunt dispus să-ți spun tot ce știu și tu ești pregătită să mă asculți. Vrei să-ți mai umplu paharul?

Fac semn cu capul înspre votca din mâna ei. Eu n-ar trebui s-o beau, însă e posibil ca ea să aibă nevoie.

— Nu. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede. Povestește-mi.

— Ce vrei să auzi?

— Totul. Nu știu niciun lucru despre trecutul meu. Telefonul, geanta și toate conturile mele de pe rețelele de

socializare au dispărut — asta dacă le-am avut vreodată. Chestiile din camera mea sunt atât de noi, încât draperiile au încă pliurile de la cutiile de carton în care au stat. Însă, uite care e chestia cea mai ciudată, Easton. Îmi pot aminti niște magazine și locuri și câteva evenimente care s-au întâmplat când eram mai mică. De exemplu, faptul că, atunci când a intrat prima oară Felicity în salonul meu, am crezut că era Kayleen O'Grady. Ne-am cunoscut la grădiniță. Îmi amintesc că aveam un profesor de muzică pe nume Dennis Hayes. Felicity mi-a spus că Kayleen s-a mutat acum trei ani, iar domnul Hayes a fost gonit din oraș la un an după, din cauză că s-a dovedit că era pedofil.

Mă încordez.

— Vrei să spui că tu crezi că ai fost una din victimele domnului Hayes?

— Nu.

Ea își flutură o mână.

— Am căutat chestia asta pe net la bibliotecă. A avut o aventură cu o elevă de șaptesprezece ani, ceea ce e un lucru rău, în mod evident.

Mă relaxez auzind vestea asta și pun altă întrebare.

— Îți amintești de familia ta?

Ea își trece un deget de-a lungul cicatricei de pe partea interioară a încheieturii.

— Puțin. Îmi amintesc că am mers la nunta lui Parker. Îmi amintesc făcând niște lucruri mărunte împreună cu Dylan, cum ar fi să-i împletesc părul sau să ne jucăm cu seturile ei de Lego. Îi citeam uneori...

Lasă fraza neterminată, masându-și încă cicatricea.

— Uneori ne certam. Nu-mi pot aminti de ce ne certam, însă îmi amintesc că țipam una la alta.

Hart mi-a spus că sora ei avea schimbări extreme de dispoziție, lucru care-mi amintea puțin de mine. Eu am fost diagnosticat cu ADHD și o vreme mama m-a obligat să iau medicamente, însă apoi vocile din mintea ei i-au ocupat prea mult din timpul și atenția sa. Foloseam băutură și alte medicamente pentru a compensa. Presupun că asta fac și acum.

— Însă nimic din ultimii trei ani, presupun eu.

— Cu siguranță nimic din ultimii trei ani. Nici măcar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat aici.

Ridică încheietura.

— Eu îmi amintesc.

Ochii mei se îndreaptă către votcă. Ce mi-ar plăcea să dau pe gât jumătate de sticlă, să leșin și să nu fiu nevoit să-i spun lui Hart că taică-său e cel care a rănit-o. Însă asta e un act de lașitate și, în ciuda tuturor greșelilor mele, îmi place să cred că n-am fost niciodată un laș.

— Am văzut o poză de-a ta pe Instagram, zice ea.

Faptul că schimbă subiectul mă surprinde, însă îmi revin destul de repede.

— M-ai căutat, nu-i așa?

Ea nu se sinchisește să nege.

— Da. Pe tine. Pe mine. Pe Felicity. Pe verișoara mea Jeanette. I-am dat mesaj și ea mi-a răspuns, însă am hotărât să nu citesc ce mi-a scris.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că, după ce m-am întâlnit cu tine azi, am hotărât că nu vreau să-mi amintesc. Creierul meu a hotărât că ar trebui să uit anumite lucruri și asta aveam de gând să fac.

— Aveai de gând?

— Da, aveam de gând. Pentru că a uita trecutul funcționează doar dacă avem cu toții aceeași pierdere de memorie. Tu îți amintești niște lucruri. Sora mea își amintește niște lucruri. Părinții mei își amintesc niște lucruri și toate amintirile voastre afectează felul în care reacționați față de mine în prezent. Până și Felicity și Kyle sunt motivați de ceva ce le-am făcut înainte.

Chestia asta are un sens trist pentru mine.

— Da și nu. Nu știu care e treaba cu Kyle. Dacă ar fi să pariez, e pentru că primește ceva de la Felicity. Tu și Kyle nu vă cunoașteți. Nu aveți niciun curs împreună și nu ați ieșit niciodată împreună. Tu erai o persoană ocupată. Când nu erai la școală, munceai pe rupte. La naiba, uneori lipseai de la școală ca să mergi la muncă.

— Serios?

— Serios.

Mi se strânge stomacul. Minciunile pe care le-am spus înainte, păcatele pe care am încercat să le ascund, trebuie să iasă la iveală acum.

— Vino aici.

Îi fac semn cu degetul arătător să vină la mine.

— De ce? întreabă ea, însă vine destul de aproape, astfel încât picioarele ni se ating.

— Va trebui să te țin de mână pentru a trece cu bine peste chestia asta.

Nici măcar nu glumesc, însă zâmbesc cât pot de mult, ca să nu se sperie de moarte.

Întind mâinile cu palmele în sus și aștept. Ea se uită la mâinile mele, apoi mă privește drept în față gândindu-se la ceea ce intenționez să-i împărtășesc. Când își lasă palmele să alunece peste ale mele, simt un ușor tremur în ele. Îmi



încolăcesc degetele peste ale ei, dorindu-mi să-i cuprind tot trupul.

— Eu nu sunt o persoană foarte bună, încep, încercând să-mi păstrez privirea neclintită, să-mi țin ochii într-ai ei și să nu privesc în altă parte, ca un fătălău lipsit de coloană vertebrală.

E greu, mai ales din cauză că în acest moment ochii ei sunt blânzi, frumoși și calzi și că în orice minut pot deveni reci și plini de dezgust.

— Nu sunt o persoană foarte bună, repet eu.

Măinile încep să-mi transpire. Să-i cuprind mâinile a fost o idee tâmpită. De ce-mi pasă atât de mult? De ce contează ce crede ea despre mine? Dau drumul mâinilor ei, însă ea mă prinde și mă trage în față.

— Nu face asta.

— De ce nu? spun cu o voce răgușită.

— Pentru că va trebui să te țin de mână pentru a putea trece peste asta.

Surâde vag. Vine mai aproape, până ce picioarele noastre se ating de la genunchi până la glezne și mâinile noastre împreunate ajung în poala ei.

— Nu vreau să știu despre trecut, dacă acesta îți face rău. Nu-mi spune, dacă-ți face rău. Cred că am suferit amândoi destul cât să ne ajungă pentru toată viața.

Mi-ar plăcea ca acest lucru să fie adevărat, însă nu avansăm deloc dacă nu sunt sincer cu ea. Îmi adun curajul și încep să vorbesc. Despre cât de jegos m-am purtat cu Felicity, consimțind să fiu iubitul ei, apoi, a doua zi, am tratat-o ca pe un gunoi. Despre cum m-am culcat cu iubitele fraților mei pentru că erau fructul oprit. Despre faptul că o plăcusem pe Ella pentru că-mi amintea atât de mult de maică-mea și că, atunci când ea m-a sărutat

la club, voia să-l facă gelos pe Reed, iar eu am intrat în joc pentru că mi se părea distractiv să-i fac pe alții să sufere. Despre sinuciderea mamei și despre faptul că era vina mea.

Mă doare gâtul și am ochii roșii când, în cele din urmă, amuțesc. Mâinile nu-mi mai sunt într-ale lui Hart. În schimb, stau întins, folosind genunchiul ei pe post de pernă. Nu știu cum am ajuns în poziția asta, știu doar că nu vreau să plec de acolo — niciodată. Ea continuă să-și treacă un deget de-a lungul frunții mele și acest lucru ar trebui să fie liniștitor. În schimb penisul meu se trezește la viață și-mi amintește că noi n-am avut parte de genul acesta de atingeri de al naibii de mult timp.

De aceea, când se apleacă și părul îi cade asemeni unei perdele peste fața mea, blocând orice contact cu lumea exterioară, eu nu mă îndepărtez. De aceea, când buzele ei le ating pe ale mele, nu o dau imediat deoparte. De aceea îi răspund și eu la sărut. De aceea îi cuprind capul și o răsucesc până ce ajunge sub mine. De aceea prind cu mâna acea lungă revărsare de păr și o trag ușor până ce gura ei se deschide.

Când își vără mâinile în părul meu și îmi atinge cu limba cerul gurii, un șuvoi de căldură trasează o linie din limbă până în penis. E ca și cum am fi iarăși în vârful caruselului, doar că de data asta nu ne învârtim în cerc. Cabina în care stăm plutește în noaptea întunecată, iluminat de beculețele carnavalului.

Însă sărutul nu e de-ajuns pentru mine. Ea s-a simțit singură? Eu la fel, ce mama dracului. M-am simțit singur de când a murit mama. Sufăr de când familia mea s-a împărțit în diverse triburi care nu mă includ și pe mine. Mor pe dinăuntru în timp ce încerc să-mi mențin

zâmbetul pe față pentru că mi-e teamă că, dacă las acel întuneric rece să se întindă dincolo de cutia în care încerc să-l țin, voi sfârși prin a face același lucru pe care l-a făcut și mama.

Mă răsucesc pe spate, apuc genunchiul lui Hart și-l trag în jos lângă soldul meu. Ea face restul, re pozițio- nându-se până ce e complet deasupra mea — cu câte un picior de-o parte și de alta a soldurilor mele. Buzele ei au un gust dulce-sărat și gura ei e atât de moale și umedă. Sângele îmi zvâcnește în cap și penisul meu urlă după un contact mai apropiat, mai moale, mai bun. Degetele mele îi cuprind fundul apetisant și o împing mai în față până când ne contopim.

Căldura trupului ei absoarbe muchiile neclare cre- ate de alcoolul consumat, până când toate contururile din cameră devin limpezi și clare. Are pe gene lacrimi neșterse, care arată ca o dantelă cusută cu cristale de obrazul ei moale. Cusăturile jeanșilor ei se freacă de buri- cele degetelor mele. Când trag aer în piept, plămâni mi se umplu cu parfumul ei — miere caldă condimentată cu citrice. Și când se mișcă, frecându-și pelvisul de al meu, pot auzi fâșâitul hainelor ei care se ating de ale mele.

Geme lipită de gura mea și aproape că ejaculez în jeanși doar auzind acest sunet. Mie, Easton Royal, care le-a tras-o mai multor fete — și femei — decât un star porno de cincizeci de ani, mi se scoală și sunt aproape de a ajunge la orgasm numai de la un sărut și puțină frecare.

Mi s-au aprins călcâiele. Mi s-au aprins călcâiele după ea și nici măcar nu i-am spus încă partea cea mai nasoală.

## Capitolul 21

---

### Hartley

N-am nevoie de niciun fel de amintire ca să știu că acesta e cel mai mișto sărut de care am avut vreodată parte. Sunt norocoasă dacă-mi voi aminti de el ca fiind primul meu sărut. Trupul lui Easton e tare ca o stâncă, însă buzele lui sunt senzațional de tandre. Felul în care mă strânge la pieptul său, ca și cum n-ar mai vrea să-mi mai dea drumul niciodată, îmi umple inima de bucurie.

De aceea am venit înapoi cu mașina. Nu căutam un loc, căutam o persoană. Veneam acasă.

Nu știu cum s-a întâmplat, însă el mi-a rămas întipărit în ADN. Oare poate fi explicat așa ceva vreodată? Sau, pur și simplu, există și gata? Felicity avusese dreptate în legătură cu un lucru. Mă îndrăgostisem imediat de cineva. Inima mea știa. Așa cum inima mea voia să ajungă la Dylan, la fel tânjea și după Easton.

El gâfâie lipit de gura mea. Felul în care se mișcă la unison cu mine mă face să devin mai îndrăzneță.

Măinile îmi alunecă în jos și-i ating pielea fierbinte ca focul pe sub tricou.

— Hart, șoptește el lipit de buzele mele.

Nu știu dacă mă roagă să încetez sau să continui, așa că-mi împing mâinile mai sus, urmărind fiecare pătrățel al abdomenului său și șanțul dintre acestea. Simt pielea fierbinte și netedă, pectoralii tari și lați, umerii masivi și robuști. Soldurile lui se mișcă sub mine, dornice și imperioase.

Nu știu cât de mult am fi continuat așa. Câte articole de îmbrăcăminte ar fi fost scoase, câte părți ale trupului i le-aș fi atins, cât de mult m-ar fi sărutat, pentru că se îndepărtează de gura mea și-și îngroapă capul în grumazul meu.

Cu părere de rău îl țin acolo, știind foarte bine că în acest moment sexul ar fi un lucru greșit. Amândoi suntem zdruncinați din punct de vedere emoțional. Enumerarea greșelilor sale din trecut m-a făcut să lăcrimez, nu pentru că am fost oripilată de ce a făcut, ci din cauza urii de sine pe care am simțit-o în acestea. Bănuiesc că sunt mai multe povești pe care Easton le depozitează și care mă vor zdruncina. Însă sângele care-mi pulsează în urechi mă îndeamnă să mă strecor mai jos și să descopăr cum ar fi să țin în mâini chestia aia întărită care mă apasă în abdomen.

De parcă mi-ar fi simțit dilema, el mă dă ușor la o parte de pe el și se îndepărtează puțin de parcă, dacă ar fi mai aproape, n-ar fi în stare să se abțină.

— Prima ta experiență sexuală n-ar trebui să aibă loc pe o podea ieftină, zice el.

Mă străbate un val de ușurare.

— N-am mai făcut sex până acum?

El șovăie.

— Nu știu. N-am vorbit niciodată despre asta. Nu era un lucru important pentru mine. Adică eu nu sunt virgin. De ce m-aș aștepta ca tu să fii? Nu te-ai culcat cu nimeni de la Astor, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Chiar mă face să mă simt mai bine.

Gândul de a merge pe culoarele școlii alături de băieți care m-au văzut goală era mai îngrozitor decât aș putea descrie în cuvinte. Însă celălalt coșmar pe care-l trăiesc are de-a face cu fratele lui Easton. Înghit în sec și mă forțez să întreb:

— Accidentul a fost din vina mea?

— La naiba, nu, insistă el.

Răsucindu-se pe-o parte, își vârstă o mână sub cap și se încruntă.

— Ai crezut asta tot timpul?

— N-am știut ce să cred, recunosc. Nimeni nu mi-a spus nimic. I-am întrebat pe doctor și pe asistente, însă n-au dorit să-mi dea un răspuns clar.

Easton oftează și-și lasă bărbia în piept.

— Nu vreau să-ți spun, pentru că e posibil să te facă să mă urăști și asta-i ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Frica mă sugrumă, rostesc totuși niște cuvinte de încurajare.

— Nu cred că aș putea vreodată să te urăsc.

E adevărat. Toate lucrurile pe care le-a spus înainte au durut când le-am auzit, însă doar din cauză că au izvorât dintr-o suferință profundă.

El își înalță capul de parcă ar avea o nicovală prinsă de el. Îi caut privirea și rămân uitându-mă în ochii lui, încurajându-l în tăcere să continue.

— A fost vina mea. Eram beat și nervos. Părinții tăi amenințau s-o trimită pe sora ta la internat, cum ai fost

și tu, și am crezut, pentru că sunt un dobitoc, că aș putea rezolva acest lucru mergând să stau de vorbă cu tatăl tău. Ne-am certat.

O presiune nefirească crește în nervul din spatele ochiului meu stâng. Clipesc.

— Ne-am certat? zic cu o voce răgușită.

— Ne-am certat cu toții. Tu, eu, tatăl tău.

Privirea îi cade pe încheietura mea.

Ascund cicatricea, lipindu-mi mâna de coapsă, știind în mod instinctiv că adevărul din spatele cicatricei e secretul tuturor acestor lucruri.

— Eras supărată, continuă el.

Cuvintele lui sunt tărăgănite. Cuta de pe frunte i se adâncește și mai tare. Mușchii gâtului se mișcă în timp ce-și îngHITE vina și remușcarea.

— Ai plecat în mare viteză. Curba din apropiere de casa ta e un unghi mort și gemenii conduceau cu o viteză a naibii de mare. Odată, mai demult, erau aproape să se izbească de noi. Merseserăm acasă la tine, pentru că erai îngrijorată în legătură cu sora ta. Părinții tăi nu-ți dădeau voie s-o vezi. Se împotriveau reîntoarcerii tale în Bayview.

Îmi simt capul de parcă e gata-gata să se crape. Acidul îmi urcă în gâtlee. Îi pot simți gustul pe limbă. Vreau să tacă. Mă răsucesc pe spate și ridic palma în sus. Îmi e de ajuns.

— Nu trebuie să știu mai mult, îl anunț.

Însă tăcerea e mai rea decât cuvintele lui, pentru că trebuie să știu. Trebuie să știu ce am făcut, altminteri nu mă voi împăca vreodată cu mine însămi.

— Spune-mi, rostesc cu o voce înăbușită.

— Tatăl tău ți-a rupt încheietura mâinii.

Atunci cedez nervos. Un amestec de furie și tristețe mă năpădește. Îmi dau lacrimile. Voiam să ignor dovezile evidente și să mă prefac că ceea ce i-a făcut tata lui Dylan era un lucru aberant, însă știam, în adâncul sufletului meu, exact cum am știut să ajung aici, că era ceva în neregulă acasă la mine.

— Cum s-a întâmplat?

Îmi șterg lacrimile, însă acestea continuă să curgă.

— Eu nu eram acolo. Nu te cunoșteam pe atunci, însă mi-ai spus că aveai probleme cu somnul. Că te-ai dus la parter și l-ai văzut pe tatăl tău cu o femeie și că acea femeie i-a dat niște bani tatălui tău să aranjeze un proces intentat împotriva fiului său.

— Lua mită?

East dă din cap sumbru.

— L-am confruntat?

— Nu. Te-ai dus la sora ta Parker, care ți-a spus să mergi acasă și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic.

— Însă n-am făcut asta.

Inima îmi bate cu putere. O anumită certitudine pulsează în mine. Nu-mi pot aminti lucrurile pe care East mi le spune, însă le simt adevărate pe toate.

— Nu. L-ai prins luând altă mită. Ai încercat să fugi înapoi în casă și el te-a prins. Ai zis că era nervos, însă că încheietura ruptă a fost un accident. Ți-a făcut bagajele și te-a expediat la internat. Timp de trei săptămâni, nimeni nu s-a ocupat de încheietura ta. De aceea ai o cicatrice atât de urâtă. A trebuit să fie din nou ruptă, apoi repusă la loc.

Îmi acopăr ochii cu încheietura mâinii cu cicatrice și dau drumul la robinetul cu lacrimi. Nu le-aș putea opri nici dacă aș vrea. Acesta e lucrul despre care creierul meu credea că n-ar trebui să mi-l amintesc. Că tatăl meu m-a



rănit și că familia mea m-a abandonat. Mă doare pieptul mai rău acum decât atunci când m-am trezit în salonul de spital. E ca și cum ar fi intrat cineva în mine și mi-a rupt fiecare coastă în parte, apoi m-am înjunghiat în inimă cu unul din capetele acelea ascuțite de os.

— Îmi doresc să mă pot opri din plâns, suspin eu.

— Of, la naiba, iubire. Plângi cât vrei.

Se aude un foșnet, apoi un trup înalt și cald se lipește de mine. El îmi apasă fața udă de tricoul lui și mă mângâie pe spate.

— Plângi cât naibii vrei.

Hohotesc la pieptul său timp de ceea ce pare a fi o eternitate. Când fântâna de lacrimi aparent nesfârșită seacă în cele din urmă și bocetele mele se transformă în sughițuri, East întrebă:

— Ți e frică acasă?

— Nu. Nu pentru mine. Pentru Dylan. În seara asta a fost înfricoșător. Dylan trebuie să-și ia medicamentele și presupun că nu a făcut-o. Ne certam la masă în legătură cu faptul că Dylan e supărată că m-am întors acasă. Ea a înjurat și tata a luat foc. I-a înșfăcat medicamentele și a obligat-o să le înghită. A fost o chestie... urâtă.

Mă opresc, simțind că mă sufoc amintindu-mi acel episod.

— A ținut-o atât de strâns de față.

— Trebuie să pleci din acea casă. Amândouă trebuie să plecați.

Dau din cap, însă nu știu ce pot face. Se pare că Parker nu e de niciun ajutor. Nu m-a crezut înainte, așa că nu mă va crede nici acum. Mama? E posibil ca ea să fie jokerul, și totuși de ce am mers la Parker în loc să mă duc la mama înainte de toate?

— Putem locui aici. Sau pot găsi un loc mai mare.

Clipesc.

— Noi?

— Nu te las să treci singură prin asta.

Indignarea sa mă face să schițez un zâmbet reticent.

— Scuze. Nu m-am gândit.

— În mod evident, n-ai făcut-o.

Momentul meu de amuzament nu durează mult timp. Dylan e într-o casă cu un monstru și eu am bâjbâit făcându-mi griji în legătură cu școala, reputația mea și toate chestiile stupide, când ar fi trebuit să mă concentrez asupra ei.

— Sora mea mă urăște. A fost atât de răutăcioasă cu mine de când m-am întors de la spital, iar în seara asta am încercat s-o consolez, însă a refuzat să mă lase să intru în dormitorul ei. Probabil e supărată pentru că am lăsat-o singură acasă pentru a fi chinuită de tata.

— Nu, n-ai lăsat-o. Aveai paisprezece ani când ai fost trimisă de acasă, adică aproape aceeași vârstă pe care o are Dylan acum. Te aștepti ca ea să-l înfrunte pe tatăl tău? Nu. Te-ai întors s-o salvezi.

— Nu mă descurc prea bine.

— Tatăl tău e avocat. Nu cred că poți fugi, pur și simplu, cu sora ta. Și, din câte se pare, ar trebui s-o răpești, pentru că acasă se comportă ca o tembelă.

O tembelă. Îmi înăbuș un chicot de râs. Sunt obosită, epuizată și isterică, așa că orice pare amuzant.

— Îmi place sunetul ăsta, zice Easton, cu un zâmbet larg pe chip.

— Ce sunet?

— Râsul tău. E cel mai frumos sunet din lume.

Dau ochii peste cap.

— Sunt convinsă că există sunete mult mai frumoase. Cum ar fi... îî...

Mă străduiesc în zadar să găsesc un exemplu.

Easton profită de ocazie.

— Ha! Vezi! Chiar și tu ești de acord — râsul lui Hartley Wright. Cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată.

Chestia asta mă face să râd din nou, lucru care-l face să surâdă mai larg, apoi rămânem amândoi acolo, zâmbind ca niște idioți. Nu-mi vine să cred ce putere are Easton. Ca de exemplu, acum cinci minute plângeam pe rupe și eram devastată. Sunt *încă* devastată. Cumva Easton are această abilitate magică de a mă face să zâmbesc chiar și atunci când mă aflu în punctul cel mai întunecat. Lucru care mă încântă și mă sperie în același timp.

— Trebuie să plec, zic stânjenită, pentru că zâmbetele noastre par brusc prea... nu știu cum... prea *într-un fel*.

Întinde brațul și mă prinde de mână.

— Stai, zice el.

Înghit în sec și șovăi.

— Mai stai puțin, adaugă el.

Vocea lui răgușită și un alt zâmbet dulce sunt toate încurajările de care am nevoie. Îmi las ochii să se închidă, folosind trupul lui East drept pernă, calorifer personal și sursă exclusivă de confort. Îmi voi odihni ochii... doar un minut. Apoi voi merge acasă.

Mă trezesc în sporovăiala cuiva care zice că e aici pentru muzica lui, doar pentru muzica lui. Mă ridic în capul oaselor și mă uit în jurul meu să văd cine vorbește, însă nu-i nimeni în afară de mine revărsată peste pieptul lui East. Capul lui se odihnește pe jacheta sa de la Astor Park pe care a făcut-o sul.

Lângă el, ecranul telefonului său e aprins. Îl scutur de umăr.

— Sunt treaz, mormăie el.

Zâmbesc ușor la această minciună și-l scutur mai tare. De data asta se răsuțește pe-o parte și schițează un zâmbet adormit.

— Hei, iubito. Ai avut un vis sexy și vrei să pui în aplicare unele detalii în viața reală?

E atât de frumos când se trezește, încât îmi doresc să-i pot accepta oferta.

— Îți sună telefonul.

El geme și-și aruncă un braț peste față.

— Cât e ora?

— Trei.

Mă ridic și mă uit în jurul meu după pantofi. Trebuie să merg acasă. Vreau să văd ce face Dylan. Mișcările îmi sunt lente, probabil din cauza deshidratării. Am plâns până mi-am golit toată rezerva de apă.

— După-amiaza?

Telefonul lui încetează să mai sune. Îmi zăresc adiașii lângă ușă.

— Dimineața.

Mă uit cu jind la jacheta lui. Nu vreau s-o las, însă e a lui. Nu-i pot confisca toate hainele.

— Dimineața?

El geme neîncrezător. Telefonul începe din nou să sune.

Emoția îmi dă fiori.

— Cred că ar trebui să răspunzi. Nimeni n-ar suna atât de târziu, dacă n-ar fi o urgență.

El nu răspunde imediat și-mi trece prin minte că poate Easton chiar primește apeluri obișnuite în toiul

noptii de la fete de la Astor Park. Gelozia mă face să mă aplec și să smulg jacheta de jos de pe podea. El mi-a dat-o, îmi spun.

— Alo? răspunde East în cele din urmă.

Ascultă timp de aproximativ două secunde, înainte de a sări drept în picioare.

— Sper că nu faci mișto de mine! aproape că strigă el, însă nu e deloc furios.

Un zâmbet i se răspândește pe chipul frumos.

— Voi fi acolo.

Mâna i se lasă în jos și se întoarce spre mine cu un zâmbet orbitor de larg.

— S-a trezit.

— Cine? Sebastian?

— Da, spune Easton, dând din cap cu ardoare. S-a trezit!

— Ahhhhhh! țip eu, sărind în sus de bucurie.

În sfârșit, o veste bună.

Easton execută propriul dans, apoi ne prindem de mâini și țopăim prin cameră ca niște nebuni până se aude un bubuit în podea.

— Tăceți dracului sau vă dau afară în șuturi! strigă proprietarul.

Ne oprim imediat și ne uităm unul la altul cu încântare și uimire.

— E treaz, șoptesc, de parcă dacă aș vorbi mai tare l-aș trimite pe fratele lui Easton înapoi în somnul său fermecat.

— Al naibii să fiu dacă nu s-a trezit.

Se uită în jurul său.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Vrei să te duc cu mașina? întreb.

Nu-mi amintesc să fi văzut vreo mașină afară.

— Nu. Vine Durand să mă ia.

Habar n-am cine-i Durand. Înșfac pantofii lui East și-i arunc până la picioarele lui.

— Ai șosete?

— În rucsac.

El suflă în pumn, apoi inspiră.

— Rahat, îmi miroase răsuflarea ca o scrumieră. Ai ceva bomboane mentolate?

Mă caut în buzunare și scot mâinile goale.

— Rahat. Bine. O să mă spăl pe dinți, ca să nu-l las inconștient când voi vorbi cu el. Dă-mi o strigare dacă vezi un Bentley mare și negru afară în față.

Nu știu ce e un Bentley, însă stau cu ochii pe geam uitându-mă după ceva mare, negru și scump. În rucsacul lui, găsesc șosete de schimb, boxeri negri cu cusături albe pe care scrie Supreme și o altă pereche de jeansi.

Aș vrea să vin cu el și să-mi cer scuze de la fratele său, însă nu știu dacă aș fi bine-venită. Easton a zis că familia lui nu mă urăște, însă cum e posibil așa ceva? Chiar dacă el zice că e vina lui și că băieții mergeau cu viteză, mașina mea a fost aia care s-a lovit de-a lor. Eu sunt cea care l-a băgat pe fiul și fratele lor în comă.

— Crezi că pot să-l văd și eu? întreb când Easton iese din baie.

Îi întind pantofii, șosetele și boxerii.

El trage aer printre dinții încleștați.

— La naiba, nu știu. Lasă-mă să văd cât de rațional e Sawyer. O să fie protector cu Seb și ar putea avea o reacție explozivă. Știm cu toții că nu e vina ta, însă Sawyer se simte responsabil și vrea să arunce vina pe altcineva.

— În regulă, accept fără prea multă bucurie. Însă pot măcar să-i trimit un cadou. Ce-i place fratelui tău?

Un rânjet se strecoară pe chipul lui Easton.

— Fetele.

Înșfac unul din pantofii lui și-l arunc spre el. El îl prinde râzând.

— Caramele învelite în ciocolată.

Ridic brațul pentru altă lovitură.

— Invenezi chestia asta sau chiar îi plac?

— Chiar îi plac, diavolițo.

Se apleacă pentru un sărut rapid.

— Pleacă acasă la Dylan, dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Nu-mi pasă ce oră e — dimineață, prânz, noapte. Sună-mă.

— Bine. Da, să trăiți! salut eu.

Zâmbim amândoi în timp ce ne îndreptăm în direcții diferite și iarăși sunt frapată de magia pe care o răspândește Easton Royal. Singura persoană din viața mea care — în cele mai proaste sau în cele mai bune momente ale mele — reușește întotdeauna să mă facă să zâmbesc.

## Capitolul 22

---

### Easton

— Și, cum te mai simți în această noapte? întreabă Durand în timp ce ne îndepărtăm în viteză de apartamentul sărăcăcios pe care încep să-l consider căminul meu.

— Epuizat, mărturisesc eu.

— A fost o seară plină de emoții, mă aprobă el.

Frate, habar n-are. Toate rahaturile astea emoționale mă secătuiesc efectiv, însă, în ciuda oboselii, îmi simt umerii mai ușori decât în orice alt moment din viața mea. Mi-am mărturisit toate păcatele lui Hartley, iar ea nu m-a respins. Totuși chestiile legate de familia ei au distrus-o și asta mă omoară. Trebuie să mă gândesc la un plan pentru a o îndepărta pe Dylan de nenorocitul de taică-său.

Îmi verific mesajele.

*Sawyer: Seb s-a trezit*

E o pauză de douăzeci de minute. Din alte mesaje, se pare că l-a sunat pe tata în Dubai și că tata a adunat echipa.



*Ella: Tocmai am auzit de la Callum. Doamne, Dumnezeule, sunt pe drum!*

*Reed: Da, la naiba!*

*Gideon: Eu și Reed vom veni mâine acolo. Reed are un test la 1. Stați pe baricade.*

*Reed: O să renunț la test.*

*Gideon: Vom fi acolo după testul lui Reed.*

— Ella e la spital? îl întreb pe Durand.

— Da. A ajuns acolo acum aproape zece minute.

— Bine, super.

Durand traversează orașul în doi timpi și trei mișcări. Ajută că nu e trafic la această oră matinală. Țâșnesc din mașină înainte ca el să oprească, trec pe lângă lifturi și o iau la goană pe singurul rând de trepte.

— Ssst, îmi zice o asistentă în timp ce alerg pe culoar.

O ignor și dau năvală în cameră.

— Tu, nemernicule, ne-ai speriat de moarte! strig eu.

Sebastian îmi răspunde arătându-mi degetul mijlociu. Mă cuprinde exaltarea. Pentru o clipă, am crezut că cei din familia Royal se vor duce dracului, așa cum a zis Ella, însă în niciun caz. Nu putem fi doborâți.

— De ce ai nevoie? Ți-e sete? Foame?

Cercetez camera, oprindu-mi privirea pe dulapul din colț. Probabil înăuntru e mâncare și apă. Sawyer trebuie să fi avut o sursă de supraviețuire.

— Mi-e sete, zice Seb, cu vocea răgușită.

— Vorbești de parcă te-ai fi târât prin deșertul Sahara, zic peste umăr în timp ce deschid ușile dulapului.

Pe rafturi găsesc un șir de sticle de apă. Înșfac una, o desfac și mă grăbesc să ajung înapoi lângă pat.

— Unde e butonul de ridicare a patului?

Trebuie să-l așez pe Seb în șezut, astfel încât să nu se înece în timp ce încerc să-i dau niște apă. Bâjbâind de colo colo, găsesc o mică telecomandă și reușesc să-l așez ușor înclinat.

— Poftim.

Apa i se scurge prin colțul gurii, așa că trage o înjurătură.

— La naiba, East. Nu poți fi și tu mai atent?

Ridic uimit din sprâncene.

— Scuze, frate. Să am grijă de cineva nu-i tocmai punctul meu forte.

Încearcă să-mi dea mâna la o parte — *încearcă* fiind cuvântul potrivit. Puștiul e slăbit ca un pui de pisică. Varsă și mai multă apă pe cearșafuri.

— La naiba! Nu mă mai dădăci! Aaaaa!

Își cuprinde capul cu mâinile.

Panicat, aproape scap sticla cu apă.

— Ce este? Dumnezeu! Cum fac să chem o asistentă?

Mă precipit până la peretele din spatele patului și apăs cu degetul pe butonul roșu pentru urgențe.

— Încetează! Ce faci? Încearcă Seb să mă alunge iarăși.

— Chem un specialist aici. Ce crezi?

— Unde-i Sawyer? Întreabă el, privind înspre ușă de parcă așa l-ar putea face pe geamănul său să apară.

— Ella l-a luat cu ea ca să aducă ceva de mâncare. Cantina e jos, la primul etaj. Mâncarea de acolo e groaznică, așa că mă aștept ca și mâncarea de aici să fie o mizerie. Nu-ți face griji. O să-ți aduc eu pe furiș ceva.

— Și, mă rog, de ce ai face asta? Merg acasă.

Dă cearșaful deoparte, dezgolindu-și picioarele, și le lasă să alunece peste marginea patului.

— Ești nebun? Nu mergi acasă.

Îi urc picioarele înapoi pe pat și trag din nou cearșaful peste ele. Sau cel puțin încerc. Seb mă prinde de mâini și mă împinge.

— E ridicol. Așteaptă până vine asistenta.

Ușa se deschide brusc și asistenta de serviciu vine în fugă, cu părul negru prins în coadă fluturând în urma sa.

— Dă-te la o parte! ordonă ea.

Mă retrag.

— Unde vrei să pleci, domnule? îl mustră ea pe Seb, care încearcă să-și așeze picioarele în podea.

— Plec.

— Nu, nu pleci nicăieri. Dă-mi fișa de la capătul patului.

Ea întinde mâna și eu îi dau mapa de metal.

Seb se uită chiorâș la amândoi în timp ce se luptă să se ridice în șezut.

— Vreau să merg acasă.

— Domnule Royal, ai fost în comă timp de două săptămâni. Nu vei merge acasă azi și nici în zilele următoare.

Ea îi așază un tensiometru în jurul brațului și-și privește ceasul de la mână.

— Ce-i ia așa de mult lui Sawyer? se văicărește fratele meu. Ce dobitoc! Tocmai m-am trezit. Ar trebui să fie aici.

— Fratele tău geamăn n-a voit să părăsească salonul până când nu l-am dat noi afară. Trebuie să mănânce sau o să-ți ia locul.

Mă uit atent în căutare de semne de leziuni sau altceva, însă nu știu ce anume să caut. Vorbesc cât pot de firesc, astfel încât Seb să nu se îngrijoreze. Nu vreau să-l bag înapoi în comă cu cine știe ce veste proastă.

— E totul în regulă?

— Toate semnele sale vitale arată bine, zice asistenta.

Notează ceva în fișă.

Mi se înmoaie genunchii de ușurare. Mă apuc cu mâinile de bara patului de spital.

— Asta-i o veste bună. Nu-i așa, Seb?

Însă Seb e prea ocupat să se zgâiască la sânii asistentei. Îmi dreg glasul. Când el ridică privirea spre mine, fac un gest de retezare a gâtului. Trebuie să înceteze cu porcăriile astea înainte ca asistenta să-l înțepe în scrot cu unul dintre acele ei superlungi.

El ridică degetul din mijloc și o dezbracă din nou pe tipă din priviri.

— Îmi poți spune unde suntem? întrebă asistenta, din fericire neatentă la comportamentul lui Seb.

— Am răspuns la chestia asta mai devreme.

— Știu, încearcă ea să-l calmeze. Însă trebuie să-ți verificăm semnele vitale în fiecare zi pentru a ne asigura că-ți administrăm tratamentul corect.

— Răspunde-i, intervin eu nerăbdător.

— Suntem la Centrul de Recuperare Maria Royal — știi, locul pe care l-a construit tata din banii lui pentru că se simțea vinovat că mama a murit din cauza unei supra-doze de medicamente.

Asistenta ridică brusc pixul din fișă. Lui Seb nu-i scapă uimirea ei.

— Ah, nu știai? Credeam că încă se mai bârfește despre asta.

— Seb, îl admonestez eu. Las-o pe asistentă să-și facă treaba.

— Ce ai pe dedesubt? Cupa treizeci și șase D? Pari apetisantă.

Scot un oftat și-mi acopăr fața.

Asistenta închide fișa cu un pocnet.

— Cred că te simți mai bine, domnule Royal. Domnul doctor va veni de îndată.

Îmi paralizează testiculele din cauza tonului ei înghețat.

— Ai și un fund mișto, strigă inutil Seb după ea.

— Vrei să taci odată, frate? Care-i problema ta?

Mă mut aproape de capătul patului, ca să pot să-l sufoc cu o pernă dacă încearcă iarăși s-o hărțuiască pe asistentă.

El se încruntă și-și încrucișează brațele.

— Doar mă distram și eu. Și, în afară de asta, voiam să văd dacă încă funcționează echipamentul de jos.

Arunc o privire în jos și văd o ușoară moviliță sub cearșaf.

— Felicitări. Ți se scoală. Ți-aș fi putut descărca niște chestii porno pe telefon, dacă erai atât de curios.

— Nu mai fi atât de încordat, East. Dacă ai zăcea aici, și tu ai face același lucru.

— Negativ. Am văzut arsenalul asistentei: ace, tuburi, ploști.

Mă cutremur.

— Am tot respectul pentru ea. Mă rog, ți-e foame? Pentru că în ultimele paisprezece zile asta e tot ce ai primit.

Ating perfuzia și citesc:

— Suplimente nutritive complete. Foarte gustoase, fac pariu. Spune ce-ți dorești și-ți voi aduce.

— De ce nu-mi aduci pe cineva care să mi-o sugă? mi-o trânteste Seb.

Știu că fratele meu a fost bolnav și inconștient în ultimele două săptămâni, însă nu mă așteptam să se trezească un maniac sexual.

— O să ies să văd unde-i Sawyer.

— Probabil i-o trage lui Lauren.

Despre asta-i vorba? Probabil Sawyer nu i-a dat vestea proastă, ceea ce e de înțeles.

— Mă îndoiesc, e tot ce spun.

Gura fratelui meu se curbează într-un rânjel.

— Ce de treabă ești! Și din moment ce nu faci nimic folositor, strânge puțin de punga mea cu morfină. Mă doare capul și tu mă faci să mă doară și mai rău.

— Mă ocup imediat de chestia asta.

Reamintindu-mi că Seb tocmai s-a trezit din comă, mă străduiesc să ies din salon fără să mai adaug niciun cuvânt. Ajung la timp pentru a-l vedea pe Sawyer gonind de-a lungul holului, cu Ella lângă el.

— Ce face? întrebă Sawyer.

— E în toane proaste.

Ella se strâmbă.

— Încă? Credeam că, după ce o să-și revină, o să fie în regulă.

Sawyer râde. Rânjește cu gura până la urechi.

— Așa, și ce dacă e în toane proaste? A fost în comă peste două săptămâni.

— A întrebat de Lauren, îi transmit.

Rânjetul fratelui meu dispare.

— Rahat!

— Nu i-am zis nimic.

— Să nu-i spui. Nu vreau să audă nicio veste proastă.

— N-am de gând să-i spun.

Sawyer se uită chiorâș la Ella. Ea ridică mâinile.

— Nici eu, însă cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai rău.

— Va observa că e ceva în neregulă când ea nu va apărea, subliniez eu.

— Păstrează-ți părerile pentru tine, se rățoiește Sawyer. Eu decid când trebuie să afle.

Trece pe lângă noi și intră în salon.

Ella rămâne în urmă și, de îndată ce ușa se închide, se întoarce către mine.

— Ceva e în neregulă cu Sebastian.

— Te referi la faptul că fratele nostru dulce și docil s-a trezit un maniac sexual?

— Da, mă aprobă ea, fix asta. Am intrat în salon și m-a întrebat dacă am venit acolo ca să-i fac o felație. A zis că era obligația mea de soră. Și când i-am amintit că eram iubita fratelui său, pentru că am crezut că avea un fel de amnezie, așa ca Hartley, a replicat că, din moment ce nu suntem, de fapt, rude de sânge m-aș putea sui în pat lângă el. Ar prefera poziția pe la spate ca să nu fie nevoit să-mi vadă fața!

Încheie fraza cu un fel de țipăt. Cei câțiva angajați din hol se întorc în direcția noastră. O înșfac pe Ella de braț și o trag în josul holului, departe de ochii curioși.

— Așa cum a zis Sawyer, Seb a fost în comă două săptămâni. E normal să se trezească cu erecție și poate că nu-și procesează sentimentele așa cum trebuie. Probabil e amețit din cauza medicamentelor care i se administrează. De ce nu mergi acasă? Eu și Sawyer ne descurcăm aici.

Ella aruncă o privire vinovată peste umăr înspre salon.

— N-ar trebui să plec.

Dar își dorește să plece.

— Du-te. Ne descurcăm, o asigur eu.

Nu trebuie să-i spun de două ori. Mă strânge de braț, rostește niște platitudini și pleacă în grabă. Probabil Seb a speriat-o, într-adevăr, foarte tare.

Când mă apropii de salon, aud niște zbierete. Mă grăbesc și deschid larg ușa. Înăuntru e foarte multă agitație.

— Ce se întâmplă?

— Facem niște teste, mă informează unul din angajați.

Apar mai mulți angajați și curând Seb e transportat cu căruciorul pentru a i se face o verificare la cap — la propriu. În tot acest timp, el ba înjură brancardierii: „Luați-vă dracului mâinile de pe mine, nenorociților!“, ba hărțuiește asistentele: „Pe o scară de la unu la ud, care e starea chiloțelilor tăi, acum că te-ai uitat la scula mea timp de cinci minute?“

— Ce-a fost chestia asta? Întreb încet în momentul în care Sawyer mi se alătură pe culoar. L-a enervat ceva?

Sawyer se lipește de perete, zâmbetul fiindu-i înlocuit de o expresie epuizată și exasperată.

— Asistenta l-a pus să facă pipi în ploscă.

— Aa, deci d-aia erau țipetele alea.

— A fost nevoie de doi infirmieri și de mine ca să-l ținem să nu arunce plosca în capul asistentei. Nu știu ce e în neregulă cu el.

Sawyer pare bulversat.

Îl bat ușor pe fratele meu pe spate.

— S-a trezit cu fața la cearșaf, în mod evident.

Sawyer schițează un mic zâmbet la gluma asta proastă.

— Presupun că nu contează. S-a trezit și asta-i important.

— Mda. Acum poți merge acasă.

— Poftim?

— Du-te acasă, Sawyer. Ești epuizat. N-ai dormit o noapte întreagă în ultimele două săptămâni. Vin examenele finale și trebuie să ai grijă de tine.



— Și tu de când te-ai transformat în tata? glumește Sawyer, însă citesc o ușurare în ochii săi.

— De când tatăl nostru adevărat a zburat în Dubai ca să-i convingă pe niște arabi bogați să cumpere avioane de la noi. Acum, că trebuie să împărțim o parte din moștenirea noastră cu Ella, trebuie să înceapă să producă și mai mulți bani.

Spre surprinderea mea, Sawyer e de acord. Cred că este epuizat.

— Bine. Însă, dacă se supără Seb, o să dau vina pe tine.

— Îmi asum chestia asta.

— Ține minte — niciun cuvânt despre Lauren.

— Ai încredere în mine. Nu aduc vorba despre asta.

Dacă Seb azvârle cu plosca din cauză că nu poate face pipi stând în picioare, o să facă și mai urât când va afla că iubita lui n-a putut rămâne alături de el timp de două săptămâni nenorocite.

Aproape trei ore mai târziu, Seb e adus cu căruciorul înapoi în salon, complet inconștient. Intru în urma asistentelor și aștept o explicație.

— A trebuit să-l sedăm pentru a-i face tomografie, zice una dintre ele, în momentul în care întreb ce se întâmplă. Însă totul e în regulă. Ar trebui să mergi și tu acasă. Probabil nu se va trezi prea curând.

— Trebuie să fie cineva aici când se va trezi.

— Chiar am fost permisivi în privința regulilor, însă acum, că domnul Royal a trecut hopul, trebuie să impunem puțină ordine, pentru binele său. Vrei să se facă bine, nu-i așa?

Ce fel de întrebare idioată mai e și asta? Spumeg.

— Bineînțeles.

— Atunci, ne vedem mâine.

Închide ușa cu fermitate în urma sa.

Transmit un mesaj scurt pe grupul de discuții al familiei noastre, informându-i că am fost dat afară din salon. Mă aștept ca Sawyer, cel puțin, să-mi spună să rămân aici, însă primesc un singur mesaj de la Ella.

*Sawyer a adormit. Lasă-l și pe Seb să doarmă. Amândoi au nevoie de asta. Și tu.*

Mă gândesc la Seb și la poznele lui necontrolate. Face asta din cauză că e speriat și ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi să se trezească într-o încăpere goală.

*Neah. Rămân la spital.*

*Pe bune, Easton Royal. Foarte matur din partea ta. 😊*

O căldură stranie și nefamiliară mă năpădește. Vâr telefonul în buzunar. Poate că mă maturizez. La urma urmelor, nu pare un lucru chiar atât de rău.

## Capitolul 23

---

### Hartley

— Îmi pare rău că am venit acasă atât de târziu, îi spun mamei în timp ce-mi pun zahăr brun în fulgii de ovăz.

— Ai venit târziu? Nu mi-am dat seama. Dylan, unde ți-e casca? strigă mama.

— În antreu, vine o replică dezarticulată.

— M-am uitat deja acolo, bombăne mama, aruncând un prosop pe blatul de bucătărie și dispărând în antreul din apropiere.

Casca? Mă întreb la ce-i trebuie. Dylan vine în grabă în bucătărie. O studiez atent căutând semne de leziuni. A spart oare ceva în mod accidental în ultimii trei ani? Comportamentul tatei a fost o excepție nefericită sau o abuzează pe sora mea în mod frecvent?

— Hei, Dylan, te simți bine în dimineța asta?

Ea își vâără capul în frigider și mă ignoră. M-a evitat toată dimineța. Când m-am trezit, am ciocănit la ușa ei, însă n-a răspuns. Am așteptat în camera mea, ascultând sunetele de pe hol. Când am auzit-o, am sărit din pat, însă a fost prea târziu. Ea fugise deja în baie.

Mă duc la ea și o bat ușor pe umăr.

— Dylan, te simți bine în dimineața asta?

Ea se ferește de atingerea mea și trânteste ușa frigiderului.

— Te-am auzit de prima dată. Sunt bine. Mă poți lăsa în pace, așa cum ai făcut-o în ultimii trei ani?

Cu cutia de lapte în mână, merge apăsând până în cămară și scoate o cutie de Cheerios.

Un sentiment de vină mi se blochează în gât și trebuie să scap de acel nod înainte de a putea vorbi.

— Îmi pare rău că am fost plecată atât timp. Nu voiam asta. De aceea am venit acasă, să știi, ca să fiu aproape de tine.

— Mă rog, bombăne ea.

Are telefonul în mână și caută prin mesaje.

Sunt sigură că i-am trimis câteva mesaje când eram plecată. Mă întreb ce i-am spus. Poate am fost foarte răutăcioasă cu ea sau poate ea mi-a spus niște lucruri și eu n-am ascultat-o, prinsă în propria mea dramă.

— Îmi pare rău, zic încetisor. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

Ea îmi aruncă o privire pe deasupra telefonului.

— Ca să sufăr ar trebui să-mi pese.

— Au.

Duc mâna în dreptul inimii și încerc să râd de replica pe care tocmai mi-a trântit-o.

— Bine, sper că știi că te iubesc.

Dylan își ia castronul, îl duce la chiuvetă și strigă:

— Mamă, mi-ai găsit casca?

— O caut încă.

Îmi trec o mână peste gură. E ca și cum și-ar dori ca eu să nu locuiesc aici.

— Trebuie să plec. Nu mi-o poți aduce tu, pur și simplu, mai târziu?

— Da, bine. Încalță-te și plecăm.

Îmi înșfac sacoul Astor Park și-l trag pe mine. Ușa din spate se deschide.

— Și Hartley? întreabă Dylan.

— Of, am uitat de ea.

Cu o voce ridicată, mama urlă:

— Hartley, e timpul să mergi la școală.

— Doamne, trebuie s-o așteptăm și pe ea?

— Sunt chiar aici, răspund eu.

Dylan se uită peste umăr surprinsă, apoi aleargă spre mașină, așezându-se pe bancheta din spate. Mama vine în grabă și se urcă pe scaunul șoferului.

— Urcă, îmi zice ea.

I se adresează lui Dylan peste umăr:

— Ai toate temele?

— Mda.

— Nu uita să te schimbi înainte să vin să te iau de la școală.

— Mda, mamă. Am priceput.

— Păi, săptămâna trecută nu ți-ai amintit, nu-i așa?

Dylan nu spune nimic. Cobor parasolarul și mă prefac că-mi verific machiajul inexistent, însă de fapt mă folosesc de oglindă pentru a o spiona pe sora mea. Ea își vâra căștile în urechi și se uită în telefon.

Eu chiar trebuie să știu dacă e teafără.

— Mamă, în legătură cu seara trecută. O pot ajuta eu pe Dylan amintindu-i să-și ia medicamentele?

Mama frânează la un semafor și se întoarce cu o privire surprinsă, ca și cum uitase că eu eram în mașină.

— Aa, Hartley. Ar trebui să rogi un prieten să te aducă acasă. Dylan are lecții de călărie în după-amiaza asta, zice ea, ignorând în totalitate sugestia mea.

Poate nu m-a auzit.

— Noaptea trecută m-am speriat.

— Tatăl tău e foarte temperamental.

Ea flutură din mână.

— Și totul e în regulă, pentru că Dylan ori își va lua medicamentele, ori nu va merge la concursul de echitație weekendul ăsta.

Mama se uită în oglinda retrovizoare și așteaptă un răspuns, însă nu primim nimic. Muzica lui Dylan e atât de tare, încât o putem auzi prin căști.

— Dylan, repetă mama.

Îmi crește tensiunea din cauza lipsei de reacție din partea lui Dylan. Întind mâna în spate și pocnesc din degete. Nici măcar nu tresare.

— Dylan, dă chestia aia mai încet! strigă mama în timp ce frânează apăsat în fața Astor Park. E atât de tare, încât până și eu pot auzi muzica. O să rămâi surdă.

— Coboară. Mă faci să întârzii, se răstoiește Dylan.

Îmi reamintesc că surioara mea e traumatizată de seara trecută și de Dumnezeu știe câte alte faze de genul acela și cobor cu calm din mașină.

Mă bucur că nu țipă nimeni la mine, însă sunt oarecum nemulțumită, deoarece, pentru mama, eu sunt pe planul doi. Nu că aș avea nevoie de mila cuiva, însă am avut un accident urât cu puțin timp în urmă, sufăr încă de pe urma faptului că m-am lovit la cap și m-am întors acasă după trei ani lungi de absență. Oare n-ar trebui să țipe la mine pentru că am venit acasă la ora trei dimineața?

Înaintează pe aleea de la Astor Park și mă simt rău-tăcioasă. Poate o să-mi apară în fața ochilor Felicity și atunci o voi înjura pe ea. Asta m-ar face să mă simt mai bine. Din nefericire, nu apare Felicity, ci Kyle, care se gândește să mă abordeze în bibliotecă în timpul orei de studiu.

Își trage scaunul aproape de mine și-și așază brațele păroase pe masa mea.

— Toată școala vuită că ți-o tragi cu Bran Mathis.

— Țasta e cel mai interesant lucru zilele astea? zic eu ridicând din sprânceană. De ce nu se vorbește despre faptul că mă duc să lucrez la circ în timpul vacanței de Crăciun? Grupul meu ar avea nevoie de puțină publicitate.

— La circ?

Clipește nedumerit.

— E o glumă, intervine o elevă din vecinătate.

E prima oară când mă susține cineva la școală și e un miracol că nu sar în sus de bucurie pentru a o îmbrățișa. Mă limitez să schițez un mic zâmbet.

Blonda ridică din umeri.

— O glumă? repetă Kyle.

Fața i se face roșie ca focul de parcă ar fi un personaj din desene animate căruia îi ies aburi pe urechi.

— Faci mișto de mine?

— Nu. Încerc să-mi termin tema.

Întind mâna să iau volumul de versuri, dar o palmă transpirată mă pocnește peste mână.

Scot un țipăt destul de zgomotos.

Doamna Chen se înalță de la biroul unde se află.

— Domnule Hudson, se răstește supraveghetoarea sălii de studiu, aici, la Astor Park, nu aveți voie să atingeți alt

elev. Dacă nu doriți să primiți o bilă neagră, ar trebui să luați imediat mâna de-acolo.

Mâna lui Kyle se strânge în jurul încheieturii mele. Încleștez dinții pentru că mă doare. Doamna Chen își deschide laptopul. Kyle, dându-și seama că profesoara are de gând să se țină de cuvânt, îmi dă drumul imediat, însă doamna Chen este ocupată cu scrisul.

— Așteptați, ați zis că dacă-i dau drumul n-o să mă penalizați, protestează el.

Ea nici măcar nu se uită la el când îi răspunde.

— V-am spus să vă îndepărtați mâna imediat și n-ați făcut-o. Nu voi tolera genul acesta de comportament.

— Scârbă, mormăie el.

Un clopoțel sună. Kyle își înșfacă telefonul și sare în picioare, fluturându-l în aer.

— Asta înseamnă două puncte. Mi-ați luat două puncte! strigă el.

— Și m-ați numit scârbă. Asta înseamnă indisciplină și o încălcare a regulii 4-13 din Codul de Onoare privind conduita interioară. Vreți să vi se ia trei puncte sau aveți de gând să vă așezați, domnule Hudson?

Kyle se așază cu o bufnitură.

— Și voi, ceilalți, ar trebui să știți că vă aflați în ultimul an și mă aștept să vă comportați ca niște adulți, nu ca o haită de animale sălbatice, încercând să sfâșiați un elev pentru că-l percepeți ca pe un fel de concurență.

— Nu suntem la grădiniță, se plânge Felicity de la o altă masă din bibliotecă.

— Atunci comportați-vă conform vârstei, domnișoară Worthington. V-au mai rămas zece minute de studiu — folosiți-le inteligent.



Cred că am inimioare în ochi când mă uit la doamna Chen. A devenit în mod oficial profesoara mea preferată.

— Vă mulțumesc, îi spun în momentul în care se termină ora de studiu.

Ea face un scurt semn cu capul, nu chiar prietenos, însă eu tot o iubesc. Afară, în fața bibliotecii, Kyle așteaptă cu furie în ochi.

— Să nu crezi că ai câștigat, târfă.

— Nu suntem în competiție, așa că nu există vreun câștigător sau vreun perdant, replic eu.

Îmi verific orarul și văd că următorul curs e cel de muzică, ceea ce înseamnă că ar trebui să iau ceva din dulap.

— Ești o ratată.

— Bine.

Zâmbesc și-i fac cu mâna în timp ce plec în grabă. Kyle rămâne stupefiat în urma mea. Ce voia? Să mă cert cu el? Cântărește de două ori mai mult decât mine și știu că, dacă ar fi voit, m-ar fi călcat în picioare, așa că n-am de gând să mă cert cu el. Și, în afară de asta, el însuși e în mare pericol și trebuie să fie foarte atent.

— Ești în regulă?

Îmi vâr cărțile în dulap și mă întorc spre Ella, care s-a oprit lângă mine.

— Cum e Sebastian? întreb imediat.

Ea își încrețește nasul.

— Este... altfel.

— Cum așa?

— Pur și simplu. Înainte era înțelegător și drăguț, iar acum e ca un bătrân ursuz.

Senzația de greață pe care o am de fiecare dată când îmi amintesc de accident îmi fierbe în stomac.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

Cuvintele sunt nepotrivite, însă nu știu ce altceva să spun. Hotărâsc să întreb:

— Pot ajuta cu ceva? Să-i pregătesc masa sau să-i spăl șosetele? Easton a zis că bomboanele de ciocolată sunt un cadou potrivit.

— Ar fi drăguț, însă e posibil să ți le trimită înapoi. Nu că accidentul ar fi vina ta sau ceva asemănător, însă Seb e pur și simplu... ciudat în acest moment.

Întinde mâna și mă bate ușor cu degetele pe braț.

— Tu ar trebui să te concentrezi pe sănătatea ta. Sebastian își va reveni. Sau ne vom obișnui noi cu asta. Ne bucurăm că e încă printre noi.

— Și eu, spun cu convingere. Însă, dacă pot face ceva vreodată, să mă anunți.

Chipul îi devine serios.

— N-a fost vina ta, să știi. Dacă ar fi fost, Callum ar fi depus plângere împotriva ta, chiar dacă tatăl tău e procuror.

Sună clopoțelul, altfel i-aș fi răspuns. Ella schițează un zâmbet și pleacă spre următorul curs. Cuvintele ei îmi aduc puțină alinare, însă am cursul de muzică și-l folosesc ca să mă calmez, interpretând sonate de Mendelssohn în cheie majoră. Următoarele cincizeci de minute sunt cele mai liniștite pe care le-am trăit de când m-am trezit.

— A expirat timpul, domnișoară Wright, rostește o voce prin intermediul sistemului de comunicații.

Cu părere de rău, îmi strâng vioara și mă îndrept spre sala de mese.

Aceasta e mai degrabă un restaurant simandicos decât sală de mese. Tavanul are probabil o înălțime de șase

metri. Pereții sunt căptușiți cu lemn de culoare închisă și mesele dreptunghiulare sunt acoperite cu fețe albe de masă. În fundal se aude muzică clasică, însoțită de sunele unui clipocit de apă de la fântâna de lângă intrare. Într-un colț, un perete imens de plante naturale umple întregul spațiu. Mesele din fața peretelui sunt goale.

În centru, o zăresc pe Ella cu alte două fete. Una cu păr lung și roșcat și cealaltă cu păr negru, tuns bob. Lângă ele stau alte două eleve pe care le-aș considera, probabil, populare. La o masă mai încolo se află Felicity și grupul ei.

— Te întrebi unde să te așezi?

Întorc capul și-l văd pe Bran lângă mine.

— Nu. Am de gând să stau acolo, lângă plante.

El se strâmbă.

— Ce e? Ce e atât de îngrozitor în legătură cu locul ăla? Pare drăguț.

— Insecte, zice el și se cutremură.

Nu știu dacă treaba asta e falsă sau adevărată.

— Sunt o grămadă de dăunători acolo. Crede-mă. Nu vrei să mănânci acolo. Vino cu mine.

Își înclină capul înspre o masă aflată în celălalt capăt al încăperii. Aceasta e deja plină pe jumătate cu niște tipi foarte musculoși.

— Se pare că ai un grup.

— Neah, e doar din cauză că Dom e acolo și face cât două persoane.

Îmi trec limba peste buze și îmi evaluez opțiunile. N-am multe. Fie stau în colț cu insectele, fie mă așez lângă Bran.

— E chiar atât de rău? întreb.

— Întrebarea corectă cred că ar fi: oare sunt atât de rău încât ai prefera să stai cu insectele, și nu cu mine?

Ochii îi sticlesc veseli, așa că știi că nu e cu adevărat ofensat. Dar are dreptate.

— De ce ești atât de drăguț cu mine? întreb în timp ce înaintăm printre șirurile de mese.

Opțiunile de la bufet sunt ireale. Nu voi mai sări niciodată peste masa de prânz. Kyle n-are decât să se așeze lângă mine tot timpul și să-mi șoptească toate insultele posibile, tot nu-mi va păsa, pentru că aceste ravioli cu pastă de dovleac miros atât de bine încât merită să mori pentru ele.

— De ce n-aș fi?

— Îi, pentru că sunt o persoană îngrozitoare?

— Și de când ești tu o persoană îngrozitoare?

Îmi înclin capul și-l studiez pe Bran. Se dă oare la mine și de aceea spune că nu sunt îngrozitoare? E foarte atrăgător. S-ar putea combina cu o mulțime de alte fete, fără prea mare efort.

— Am petrecut mult timp împreună? Nu avem multe cursuri împreună.

Că veni vorba, cred că nici măcar unul.

El roșește ușor.

— Mda, eu nu sunt la cursurile de elită, așa, ca tine.

Oh, la naiba! Oare a luat chestia asta drept o insultă?

— Nu la asta m-am referit. Eu, eu... mă împotmolesc. Pur și simplu eu nu cred că sunt foarte populară aici, iar tu ești foarte sexy, așa că de ce n-ai sta cu, să zicem, niște persoane mai populare?

El ia un măr dintr-un coș și mi-l așază pe tavă.

— Crezi că sunt sexy, corect? Poate de aceea stau cu tine.

El face cu ochiul și-mi ia tava, mergând cu ea la casă. Casierita îi face totalul și-i trece cardul prin POS. Îi înmânez casieritei cardul meu. Ea face la fel, apoi îmi dă cardul înapoi.

— Nu ai numerar?

— Poftim? întreb. De ce am nevoie de numerar?

Ea răsuțește ecranul casei de marcat.

— Pentru că n-ai niciun ban în cont.

Chestia asta e de-a dreptul jenantă. Puștii din spatele meu chicotesc și simt cum începe să se formeze un nou val de bârfe umilitoare.

Bran face un pas în față.

— Plătesc eu.

— Doar cu numerar, zice femeia. Aveți voie să treceți cardul prin POS o singură dată.

El pare enervat.

— E vreo problemă? intervine Felicity de la masa ei.

În vocea ei se simte o notă de veselie, de parcă și-ar fi activat radarul pentru detectarea momentelor stânjenitoare.

— Ea n-are niciun ban în cont, strigă un puști din spatele meu. Și Bran nu are bani la el.

Vârfurile urechilor salvatorului meu se înroșesc. Strâng tava între degete pentru a nu răsturna pastele portocalii în capul puștiului cu gura mare.

— Ții coada pe loc, bombăne alt elev. Trebuie să ajung la oră.

— Mda, lăsați-o să treacă într-o parte, ca să putem mânca și noi.

— Ne e foame!

— De-aia persoanele obișnuite n-ar trebui primite niciodată la Astor.

— E îngrozitor, nu-i așa?

Cu fiecare nemulțumire, zâmbetul lui Felicity se lățește din ce în ce mai mult. Se hrănește cu porcăria asta. Sunt pe cale să abandonez tava, dar atunci îmi amintesc de banii pe care mi i-a strecurat aseară mama în mână. Caut în buzunar și-i întind casierei.

*Ți-ai luat-o în freză, Felicity, zic în sinea mea.*

— Scuze, îi spun lui Bran. Am uitat că am bani. Presupun că memoria mea de scurtă durată e la fel de proastă ca și cea de lungă durată.

— Nu-ți face griji, zice el, însă umerii îi sunt încordați.

Nu-i place să se facă mișto pe seama lui.

Vreau să-i spun să se relaxeze, însă asta e un lucru pe care va trebui să-l învețe de unul singur. În ceea ce mă privește, merg în colț și-mi mănânc prânzul. Am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji decât Kyle, Felicity sau Bran. Sora mea e în pericol și, din moment ce n-o pot lua de acasă, va trebui să găsesc o cale să scap de această amenințare.

## Capitolul 24

---

### Easton

— Sunt în drum spre spital. Ai o voce de tot căcatul. N-ai dormit deloc noaptea trecută? îl întreb pe Sawyer la telefon.

Și-a făcut apariția la spital pe la ora șase dimineața și eu am mers acasă, să trag un pui de somn.

— Am încercat, însă mi-am tot făcut griji. N-ar fi trebuit să plec DELOC.

Traducere: Seb i-a făcut teoria chibritului pentru că s-a dus acasă vreo patru ore.

— Seb vrea ceva?

Îmi arunc jacheta de piele peste umăr și mă grăbesc să cobor scările.

— Da' ce nu vrea? L-am auzit cerând friptură, sushi, un avion, pe Lauren, patul lui de acasă, mai puține asistente, asistente mai drăguțe, o felație, o labă, să se ridice din patul ăla nenorocit.

Fratele meu mai mic scoate un suspin.

— Deci nu i-au spus despre Lauren?

— Nu. Am sunat-o și i-am spus că Seb s-a trezit. A zis că se bucură, însă noi suntem prea mult pentru ea.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Habar n-am. Uite ce e, trebuie să închid. Seb se răstește din nou la asistentă.

Sawyer închide înainte să apuc să-i răspund. Îmi vine în minte o idee.

— Mergem direct la spital? întrebă Durand când urc în Bentley, câteva minute mai târziu.

— Nu. La un magazin de jucării mai întâi, apoi la spital.

— La care magazin de jucării?

— La ăla de pe Kovacs.

Durand nici măcar nu clipește, chiar dacă știe ce înseamnă asta. La naiba, toată lumea care are mai mult de treisprezece ani știe și probabil că jumătate din locuitorii din Bayview au fost acolo o dată — chipurile pentru cadouri la mișto. Dar, din ceea ce spun fetele de la Astor, există o grămadă de jucării cu baterii care fac tumbe pe fundul genților și ghiozdanelor.

Facem un ocol până la sex-shop, intru, găsesc ce-mi trebuie și plătesc. Durand nu e prea vorbăreț, iar eu sunt epuizat, așa că închid ochii și moțai tot restul drumului. Când ajungem la spital, Durand mă trezește dând volumul radioului mai tare.

— Găsesc eu pe cineva care să mă aducă acasă, îi spun în timp ce închid portiera.

Pentru că Seb face tot personalul să-și dorească ca el să intre din nou în comă, mă forțez să zâmbesc și mai larg în timp ce salut.

— Rhonda, îți stă bine cu nuanța asta.

Asistenta de serviciu, pe la vreo cincizeci de ani, radiază.



— Mulțumesc, Easton. Albastru a fost întotdeauna culoarea mea preferată.

— Eu mă refeream la rujul tău. E o culoare tocmai bună de sărutat.

Fac cu ochiul, iar ea roșește de parcă ar avea doisprezece ani și-și freacă buzele una de alta.

— Și eu? ciripește Sarah, colega ei.

— Ar trebui să merg să mă spovedesc timp de trei zile, dacă aș rosti cu voce tare ceea ce gândesc despre tine, domnișoară Sarah, îi spun.

Sarah își trece o mână prin părul ei cu șuvițe albastre și chicotește.

În drum spre salon, dau peste Matthew — unul dintre infirmieri.

— Arăți foarte bine azi, prietene.

— Am ridicat niște greutate în dimineața asta, zice el, încordându-și mușchii.

Lovesc cu pumnul în bicepsii și par foarte impresionat.

— Drăguț, însă ai grijă, altminteri pacientele se vor îndrăgosti de tine și nu vor mai dori să plece.

— Asta-i și ideea. Paturi ocupate, salariu întreg.

— Te-am prins.

Fac semn cu degetul în direcția lui ca și cum aș trage cu arma, apoi intru în salonul lui Seb.

— Ferește-te! aud și mă feresc în mod instinctiv.

Un obiect îmi zboară pe deasupra capului. Mă întorc la timp și văd o tavă cu mâncare care se izbește de perete și cade pe podea, formând o ditamai pata de mazăre, sos de mere și o bucată misterioasă de carne.

— Așa de rea e mâncarea? glumesc eu.

— Locul ăsta e o hazna! urlă Seb. Când plec acasă?

Chipul lui e roșu și sunt puțin îngrijorat c-o să-i pocnească un vas de sânge și o să intre iar în comă. Sawyer stă pe un scaun cu capul îngropat în mâini.

— Ce a spus doctorul?

Când ajung lângă pat, iau fișa care e agățată la capătul acestuia și o răsfoiesc, însă niciuna din acele mângălituri n-are sens pentru mine.

— Că pot pleca atunci când își va face apariția părintele sau tutorele meu. Tu ai optsprezece ani. Fii tutorele meu și scoate-mă de aici.

— Bine.

Mă duc la el. Are două perfuzii în braț. Încep să trag de una din ele.

— Ce faci...

Sawyer se repede la mine, însă e inutil, deoarece frațele lui geamăn deja și-a smucit brațul din calea mea.

— Nu-mi atinge perfuziile, ce mama naibii. Vrei să mă omori? se încruntă Seb, protejându-și încheietura cu o mână.

— Ai zis că vrei să te ajut să pleci de-aici.

El se încruntă.

— Să obții ieșirea din spital. Nu să-mi smulgi perfuziile. Am nevoie de analgezice.

— Atunci se pare că ar trebui să te calmezi și să-ți ții fleanca până îți spune doctorul că poți merge acasă. Crede-mă, dacă o să te porți în continuare ca un tâmpit, o să te dea ei afară în stradă. Atunci n-o să mai ai parte de chestiile astea.

Dau un bobârnac unuia dintre perfuzoare.

— Nu trebuie să te prefaci că-ți pasă. Deja am o bonă, zice Seb, îmbufnat ca un țânc.

— Dacă te referi la Sawyer, atunci, nu, n-ai o bonă. El o să meargă acasă să-și facă nevoile, să se spele și să doarmă.

Îl strâng de umăr pe fratele meu mai mic cu mâna liberă. Îl pot simți topindu-se de ușurare. Puștiul ăsta se omoară cu zile aici.

— Te voi distra eu. Sawyer a zis că vrei o felație. Așa ceva nu-ți pot oferi, însă am altceva.

Arunc pungă de hârtie în poala lui Seb.

El scoate din pungă jucăria sexuală.

— Pe bune? Nu vreau asta.

O aruncă înspre capul meu, însă e atât de slăbit încât aceasta cade pe podea, în fața mea.

— Unde naibii e Lauren?

— E acasă.

N-am nici cea mai vagă idee, însă îmi dau și eu cu presupusul.

— Ar fi trebuit să-mi aduci o prostituată.

— Am vorbit cu Rhonda și a zis că nu avem voie să aducem prostituate la spital.

Ridic jucăria și o așez pe masă.

— De parcă regulile ți-au stat vreodată în cale.

Tâmpile încep să-mi zvâcnească. Îmi îndrept degetul mare spre Sawyer.

— E timpul să pleci.

El se ridică în picioare și se îndreaptă spre ușă fără niciun cuvânt.

— Mă părăsești? strigă Seb. Mă lași baltă? M-am trezit acum mai puțin de douăzeci și patru de ore și tu o tulești!

Sawyer încremenește.

— Da, pleacă și eu rămân în locul lui. Acum, taci dracului din gură și lasă-l pe fratele tău să plece liniștit, mă răstesc eu. Du-te! îi ordon lui Sawyer.

El o ia la sănătoasa și nu-l pot învinui pentru asta. Și eu aș fugi, dacă aș putea.

— Cine a murit și te-a făcut pe tine rege? întrebă Seb.

— Eu.

Mă așez pe unul din scaunele goale, îmi duc mâinile la ceafă și-mi întind picioarele.

M-am trezit de doar o oră și ceva, însă mă doare capul și nu-mi doresc decât să închid ochii și să trag un pui de somn.

— Ce te obosește atât de rău? Prea multe gagici căroră trebuie să le-o tragi? zice el invidios.

Hotărâsc să-i spun tristul adevăr.

— E vorba de o singură fată și n-am ajuns în faza în care să ne-o tragem.

Chestia asta îl reduce la tăcere. Deschid ochii ca să-mi dau seama ce gândește și văd că se uită pe fereastră. Îmi amintesc că a fost implicat într-un accident urât, a stat în comă timp de două săptămâni și, probabil, e cam țcănit.

— Doctorul chiar a spus că ai nevoie doar de semnătura unui părinte sau a unui tutore?

— Da, însă tata nu răspunde, replică Seb cu acreală.

— Vine acasă. E un zbor de nouăsprezece ore și trebuie să se oprească să realimenteze, îi reamintesc.

— Știu.

Cearșaful se încrețește în strânsoarea pumnilor săi. Vrea atât de mult să plece de aici.

Telefonul de pe noptieră zbârnâie în același timp în care aparatul din buzunarul meu începe să vibreze. Probabil că tata e deja aici. Ochii lui Seb se luminează în timp ce înșfacă telefonul. Nu-i convine însă ceea ce citește. Chipul i se întunecă. Cu o înjurătură, azvârle

telefonul cât colo în încăpere. Acesta aterizează în mijlocul urmei de carne misterioasă.

— Bună țintă, oftez eu.

Seb e unul din cei mai buni marcatori ai echipei de lacrosse de la Astor.

— Tata e la Londra și va ajunge aici abia joi dimineată.

— De ce? îmi scot telefonul și citesc mesajul — vremea proastă îl obligă să rămână la sol.

— East.

— Ce este?

— Trebuie să faci ceva.

Mă strâmb.

— Cum ar fi? Suntem la etajul al doilea. Vrei să legăm cearșafurile unul de altul și să ieșim pe fereastră?

Un licăr viclean îi apare în ochi.

— Există o persoană care ne poate ajuta.

O mie de alarme îmi răsună în cap. Există cineva care are custodie asupra noastră când tata e plecat din țară. Sau cel puțin avea. El ne-ar putea semna carnetele de note, scutirile sau orice lucru pe care un minor nu l-ar putea obține fără acordul unui adult. Însă e persona non grata, și Seb știe asta.

— Nu.

Scutur din cap.

— Nu și nu. E o idee proastă.

— De ce? Pentru că s-ar supăra Ella? Ceea ce nu știe n-o poate răni și eu nu-i spun, dacă nu-i spui nici tu.

— Nu, pentru că nu vrei să-i datorezi nimic unui astfel de individ. E ca și cum ți-ai încredința contul bancar unui dependent de droguri și i-ai spune: „Să nu lei niciun bănuț de-acolo“.

— Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Ne roagă să-i facem un serviciu și noi spunem nu.

Nici chestia asta nu mi se pare în regulă.

— Te rog, East. N-aș cere asta, dacă n-aș fi disperat, însă îți jur că, dacă mai trebuie să stau aici încă o noapte, o să fac nasol de tot.

Îmi încleștez dinții. Nu cred că Seb vorbește serios și e josnic din partea lui să trântască o astfel de amenințare când știe că mama și-a luat viața.

Hotărâsc că am nevoie de o pauză, înainte să fac un lucru pe care-l voi regreta.

— Mă duc să-ți aduc niște apă, spun, în timp ce mă îndrept către ușă.

— Am apă! strigă în urma mea.

Fac o plimbare pe coridor, oprindu-mă când ajung în dreptul salonului în care a stat Hartley. Loviturile la cap sunt o chestie groaznică. Hartley și-a pierdut memoria, iar Sebastian s-a pierdut pe sine. Îmi trec o mână de-a lungul țestei. Suntem cu toții atât de fragili. O singură căzătură urâtă și întreaga lume se poate schimba. Nici Hart și nici Seb nu și-au dorit asta și pariez că, dacă s-ar putea întoarce la felul cum erau înainte, ar face asta în doi timpi și trei mișcări. Îmi trosnesc gâtul. Tot ce pot face e să am răbdare. Bineînțeles, sunt jalnic la capitolul răbdare, ce alte opțiuni am la dispoziție?

Mă forțez să mă întorc și să intru la loc în rezerva lui Seb. Are nevoie de mine, chiar dacă vrea să fiu un simplu sac de box. Trebuie să se descarce, iar eu trebuie să suport.

Când mă întorc, Seb e îmbrăcat și stă în salon, părând mai degrabă vizitator decât pacient. Răsfoiește o revistă *GQ*.

— Ce se întâmplă?

El nu răspunde.

— Seb? De ce te-ai îmbrăcat?

Ridică în cele din urmă privirea către mine, cu o expresie arogantă.

— Plec de aici.

— Cum?

În timp ce el continuă să zâmbească, un fior de groază îmi traversează trupul.

— Nu cred că ai făcut asta.

El ridică din umeri.

— Mă rog, ce mare scofală? O să vină să ne ia și o să ne lase acasă. Nimănui nu-i va păsa dacă nu faci tu mare tam-tam din chestia asta.

— Nu e în regulă.

Scot telefonul, însă îmi dau seama că nu-l pot suna. Am șters acel contact cu ceva timp în urmă și nu știu numărul pe dinafară. Strâng iarăși din dinți.

— Nu-l suni pe dracu' să-ți vină în ajutor.

— Prea târziu.

\*

— Mă bucur că m-ai sunat.

Mâna grea a lui Steve O'Halloran se lasă pe umărul meu și fac tot posibilul să nu mă trag înapoi. Asta arată cât de idiot e sistemul care permite unui tip acuzat de omor și tentativă de omor să umble liber. Și să nu-mi spună cineva că brățara de la gleznă sau cauțiunea de un milion de dolari e un fel de descurajare. Steve are acces la o grămadă de bani. Îi ascunde, ca o veveriță, peste tot. Am început să împrumut și eu acest obicei. Chiar l-am

făcut pe tata să-mi instaleze un seif în șifonier după ce Steve mi l-a arătat pe cel de la el din dormitor.

Îi azvârl lui Seb o privire ucigătoare, pe care el o ignoră în timp ce urcă pe bancheta din spate a mașinii. A obținut ceea ce voia și nu-l preocupă consecințele — un sentiment pe care-l recunosc și încep să conștientizez că nu e doar egoist și superficial, ci de-a dreptul dăunător. Discursul pe care i l-am ținut Ellei despre distracția care trebuie să primeze în orice situație pare o idioțenie în comparație cu asta.

— Ai pierdut ceva? întrebă Steve.

— Mintile, bombăn pe înfundate.

Smucesc portiera din spate și-l împing pe Sebastian înăuntru.

— Așază-te în față, se plânge el. Mi-e rău. Trebuie să stau întins.

— Faptul că n-ai stat pe locul tău și n-ai purtat centura de siguranță a funcționat atât de bine pentru tine, îi spun pe un ton sarcastic.

Seb răspunde într-o manieră foarte matură, arătându-mi degetul mijlociu. Îmi pun centura și ignor faptul că locul restrâns al pasagerului din dreapta din noua Tesla a lui Steve face ca genunchii să-mi apese în piept. E foarte incomod aici în spate, însă n-am de gând să stau lângă un individ care a încercat s-o ucidă pe Ella. Deja mă simt foarte demoralizat și n-am de gând să înrăutățesc situația tratându-l ca și cum ar fi un prieten de familie.

— Ce mai faceți voi, băieți? întrebă Steve în timp ce sofează încet către casă.

Bărbatul ăsta e un vitezoman. Am fi acasă în cinci minute, dacă ar conduce ca de obicei. În schimb, rivalizează



cu ritmul Ellei. Cu viteza asta, o să avem noroc dacă ajungem acasă înainte de răsărit.

— Excelent, ciripește Seb. Ne putem opri undeva?

— Nu, mă răstesc eu. Mergem acasă.

Nu pot să cred că Seb vrea să petreacă mai mult de două minute cu tipul de pe locul șoferului. Steve a omorât o femeie și, pentru a-și șterge urmele, a încercat s-o ucidă pe Ella. Simplul fapt că respir același aer cu el îmi face rău.

— Ne putem opri oriunde dorești, zice Steve.

Seb se ridică și vrea să spună ceva, însă îmi așez gheata stângă pe laba piciorului său drept și o țin apăsată. În acest moment, nu-mi pasă că tocmai a ieșit din spital. Mergem acasă. Ochii mei transmit o mulțime de amenințări foarte reale, iar Seb mă cunoaște destul de bine ca să-și dea seama că acestea nu sunt niște promisiuni deșarte. O fi având el șaptesprezece ani, însă a stat în spital două săptămâni și amândoi știm că l-aș putea trimite îndărăt cu foarte puțin efort. Tace mâlc și se sprijină de geamul mașinii în timp ce eu îmi îndepărtez piciorul și-l așez înapoi în locul unde stau.

— Acasă e în regulă, răspund eu pentru amândoi.

Din fericire, drumul spre casă e scurt. De îndată ce oprim, sunt gata să țâșnesc afară. Faptul că Steve ne-a adus acasă nu va fi o problemă, dacă nu va afla nimeni.

— E timpul să te trezești, somnorosule. Ești acasă.

Îl scutur pe Seb, care a adormit, în ciuda drumului scurt.

— Vino, hai să mergem, îi spun printre dinți.

Cu cât petrecem mai mult timp pe alee, cu atât e mai probabil să fim descoperiți.

— E totul în regulă? zice Steve, întorcându-se spre noi și bătându-l ușor pe Seb pe genunchi. Hei, puștiule. Ești bine?

— E în regulă, spun, însă în sinea mea, sunt îngrijorat.

Oare l-am adus acasă prea devreme? Îl scutur mai tare. Poate prea tare, pentru că geme de durere și mă asaltează cu o ploaie de pumni și picioare.

— Cară-te! urlă el. Încerci să mă bagi din nou în comă?

— Scuze.

Mă grăbesc să ies din mașină și să ajung în dreptul portierei lui.

Se chinuie să se ridice în picioare, ținându-se de mașină și de mine, apoi înaintează cu pași nesiguri.

Steve îl prinde prin dreapta și-mi face semn cu o smucitură a capului să-l iau de cealaltă parte. S-a zis cu planul meu de a ne strecura în casă pe nesimțite.

— Pot să merg, spune Seb, încercând să ne împingă, însă puștiul e la fel de neputincios ca un nou-născut.

Eu și Steve îl cărăm practic pe treptele largi care duc la ușa de la intrare.

— Mă descurc singur de aici încolo, îi spun lui Steve.

El zâmbește.

— Nici nu mă gândesc să te abandonez.

Strâng din dinți.

— Serios. Totul e în regulă. Nu-i așa, Seb?

Seb înclină capul într-o parte.

— Mda, în regulă, zice el adormit.

Panica crește în mine. Strâng din ochi înspre Steve, dintr-odată bănuitor.

— Doctorul chiar a semnat externarea lui?

Steve dă din cap.

— Da. Au zis că semnele lui vitale au fost bune timp de patruzeci și opt de ore și că ar trebui să sunăm la spital, dacă dă semne de degradare a capacității mentale.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Asta înseamnă că, dacă încep să-mi curgă balele, trebuie să mă duci înapoi la spital, glumește Seb.

— Mie mi se pare că e în regulă.

Steve îl rezonează pe Seb.

— De ce nu deschizi ușa, Easton?

Nici nu trebuie s-o fac, fiindcă Ella apare brusc la intrare, cu buzele întredeschise și cu ochii plini de suferință.

— Ce se întâmplă aici? zice ea pe un ton furios.

Steve înaintează hotărât, trăgându-l pe Seb în urma sa.

— Îl aducem pe Sebastian acasă.

— Îmi pare rău, mormăi eu către Ella, însă ea stă cu ochii fixați asupra lui Steve, urmărindu-l cu atenție, de parcă acesta ar fi în stare să scoată în orice clipă o armă și s-o îndrepte spre capul ei.

Și cum să nu gândească astfel? N-a trecut prea mult timp de când Steve *chiar* i-a ținut o armă îndreptată spre cap.

Rahat. Trebuie să-l scot de aici. Cât mai repede posibil. Îl cuprind Seb și-l îndepărtez de Steve. Tragem amândoi un pic de Seb, până când Steve renunță în cele din urmă.

— De ce nu-l chemi pe Sawyer? îi sugerez Ellei.

Ea dă din cap și se retrage cu spatele, cu brațele împreunate peste abdomen, fără să-și ia vreo clipă ochii de Steve. Ușa rămâne deschisă în urma mea, pentru că, în ciuda imensității acestei case, Ella se simte captivă și speriată.

Îl așez pe fratele meu pe un scaun în holul căptușit cu marmură. El mă privește pe sub niște pleoape grele.

— Ești bine, băi? îl întreb și-l lovesc ușor peste umăr.

— Mă doare capul.

El își trece dosul palmei peste gură.

— Și simt că-mi vine să vomit.

— Baia e în direcția aia.

Arăt înspre toaleta aflată chiar la intrare.

El trage o dată cu putere aer în piept, apoi din nou, în mod evident încercând să-și înfrângă starea de greață, însă răul învinge. Se face verde-cenușiu la față și fuge glonț către baie. Zgomotul icniturilor sale umple holul cel mare.

— Poți pleca acum, îl informez pe bărbatul care a ajutat la creșterea mea, cel cu care mama a avut o aventură, cel care a încercat să-mi omoare cea mai bună prietenă.

— Din moment ce Callum nu e acasă, cred că cel mai bine ar fi dacă aș...

— Nu, îl întrerup eu. Cel mai bine ar fi dacă ai pleca.

Mă îndrept spre ușa pe care Ella a lăsat-o deschisă.

— Mulțumesc pentru ajutor, însă Seb n-ar fi trebuit să te sune.

— Voi pleca, pentru că nu vreau să-ți creez niciun fel de probleme, fiule. Ella părea cam supărată.

El ridică vocea, probabil în speranța că Ella îl va auzi.

— Voiam să-ți explic, însă n-am avut ocazia. Nu intenționez să-mi rănesc fiica. N-aș face așa ceva nicio dată. Din momentul în care am aflat de existența ei, nu mi-am dorit decât s-o găsesc și s-o ocrotesc. În noaptea aia...

Se oprește și scutură din cap cu falsă tristețe.

— Noaptea aia, continuă el, mă va bântui pentru totdeauna. Voiam s-o apăr pe Ella, însă am pus-o în primejdie.

— Frumoasă interpretare.

Bat din palme.

— I-as da nota șapte. Ești un psihopat prea mare pentru a stârni vreo emoție adevărată, însă încercarea a fost frumoasă. Acum e timpul să pleci. Nimeni de aici nu e interesat de vrăjelile tale.

Ne măsurăm din priviri. Mă încordez, întrebându-mă dacă am de gând să mă bat cu Steve. Sunt tânăr și viguros, însă Steve are acea forță de bărbat vârstnic, ca să nu mai vorbim de pregătirea lui militară. El și tata au fost pușcași marini.

Din fericire, nu trebuie să pun chestia asta în aplicare. El își coboară privirea și se îndreaptă către ușă, oprindu-se când se află în dreptul meu.

Cu voce joasă zice:

— Ești bucățică ruptă din taică-tău, nu-i așa, fiule?

Face cu ochiul și iese pe ușă, lăsându-mă amortit și tulburat. Urăsc faptul că-mi spune „fiule”. Urăsc chestia asta și mai mult, pentru că bănuiesc că *sunt* cu adevărat fiul lui. John Wright a insistat asupra acestei chestii când mi-am făcut apariția băut în pragul ușii sale. A făcut mișto de mine în legătură cu niște teste ADN, despre faptul că nu sunt un adevărat Royal, că sunt, de fapt, un O'Halloran...

Îmi alung cu forța acea amintire din cap. Să-l ia dracu' pe tatăl lui Hartley. Și să-l ia dracu' pe Steve. Să-l ia dracu' pe toți. Trântesc cu putere ușa grea și, când mă întorc, o văd pe Ella în capul scării în formă de spirală. Chiar și de aici îi pot simți furia și suferința.

— Unde-i Seb?

Nu se mai aude nicio icnitură de vomă.

— L-a dus Sawyer sus. De ce l-ai adus aici?

Nu e nevoie să întreb despre cine vorbește.

— Sebastian a vrut să iasă din spital și doctorul nu m-a lăsat pe mine să-l scot de acolo.

— Tu ești adult.

— Nu sunt tutorele lui.

— Nici Steve nu este! țipă ea.

Îmi duc mâna la ceafă.

— După ce a murit mama, tata i-a dat lui Steve un control de rezervă asupra noastră. Un fel de... trebuie să mă gândesc puțin la cuvântul respectiv — tutelă. Când tata nu e aici, Steve e autorizat să ia decizii în numele lui Callum. Cred că tata n-a anulat niciodată chestia asta.

Ella se face albă ca o foaie de hârtie.

— Ce vrei să spui mai exact? Că ori de câte ori Callum e plecat, Steve ne poate spune ce să facem? Că mă poate lua din această casă?

Nodul de anxietate care mi s-a instalat în gât mi se întinde ca o boală în întregul trup.

— Nu știu, răspund cu sinceritate. Seb... mă întrerup.

Nu pot da vina pe fratele meu bolnav. El are nevoie ca Ella să-l îngrijească.

— Mi-am amintit că Steve avea o chestie la un moment dat — semna niște permisiuni ca eu să zbor când tata era plecat —, așa că am profitat de treaba asta. A fost o chestie stupidă și o regret.

— Sunt foarte supărată că l-ai adus aici.

Dispare la etaj, însă nu înainte ca eu să văd cum încep să-i curgă lacrimile pe obraji. S-a dus să-l sune pe Reed. Presupun c-o să mă muștruluiască în seara asta și probabil o merit. Am dat-o rău în bară.

Ar fi trebuit să-i spun nu lui Seb. Amenințarea că va face ceva nasol însemna probabil faptul că ar fi luat-o la goană în pielea goală pe holul spitalului și nu la faptul că s-ar fi sinucis. N-ar fi trebuit să intru în panică. Existau o mulțime de căi pe care le-aș fi putut alege și, cu toate că nu-mi vine niciuna în minte, știu că ele trebuie să fi existat.

La naiba, frate. E greu să fii adult.

## Capitolul 25

---

### Hartley

Miercuri după școală, o găsesc pe mama în bucătărie, pregătind cina.

— Tata-i acasă? întreb.

Nu e încă ora cinci și sper că lucrează ca de obicei. Trebuie să ajung în biroul lui. Planul pe care l-am clocit în timpul prânzului presupune ca eu să inspectez cu foarte mare atenție fiecare foaie de hârtie de pe biroul lui, în speranța că voi găsi vreo informație incriminatoare.

— Nu, drăguță. Vrei să tai tu chestiile astea?

Rostogolește două fructe în direcția mea.

— Sigur.

Îmi spăl mâinile, trecându-mi degetul de-a lungul cicatricei. Într-un fel, e o binecuvântare să nu-ți amintești cum s-a întâmplat chestia asta. Pot trăi fără povara acelor amintiri neplăcute, însă e o binecuvântare doar dacă o pot ajuta pe sora mea și pot împiedica trecutul să se repete.

— Deci Dylan merge la un spectacol hipic? E o chestie de o zi?



— Pleacă mâine după școală și se întoarce abia duminică.

În sfârșit, răsare soarele și pe strada mea. Am un răgaz de patru zile să găsesc dovezi împotriva tatălui meu. Îmi usuc mâinile, înșfac un cuțit și mă alătur mamei care lucrează pe blatul de la bucătărie. Stând lângă ea, îmi dau seama că sunt cu cinci centimetri mai înaltă. Nu observasem chestia asta înainte, însă în ultimii trei ani am crescut mult. Îi studiez atent chipul. Și ea s-a schimbat — nu a crescut, ci a îmbătrânit. Buzele au început să i se subțieze. În colțurile ochilor are riduri. Pielea de pe obraji i s-a lăsat ușor. Pare obosită și nefericită.

Nu am nicio amintire în care mama să fi râs din tot sufletul sau în care să fi fost complet lipsită de griji. Oare asta înseamnă să fii adult? Sau oare ridurile, gravate atât de profund pe fruntea ei, pe care nici măcar botoxul nu le poate șterge, sunt rezultatul comportamentului tatei?

Am o întrebare care-mi stă pe creier și în adâncul inimii. Îmi crește în gâtleej și îmi alunecă pe vârful limbii. *Mă iubești?*

Nerăbdătoare să aflu, ridic mâna cu pricina.

— Știi cum mi-am rupt asta?

Privirea ei cade pe cicatricea mea, apoi revine iute asupra chipului meu. Confuzia i se citește în ochi.

— Bineînțeles. Ai căzut la școală.

— Tata mi-a rupt-o.

Mama trânteste cuțitul pe blat.

— Asta îți amintești tu? Nu e adevărat. Asta-i minciuna pe care au spus-o cei de la școală ca să nu mai plătească pentru greșeala lor. Ei bine, tatăl tău a rezolvat chestia asta. Ți-au plătit toți cei trei ani de școlarizare.

Ia din nou cuțitul și se întoarce la tăiatul cepei.

— Nu pot să cred că, după tot ce am făcut pentru tine, minciuna asta e singurul lucru pe care ți-l amintești.

Mintea mea e copleșită de confuzie. Oare Easton m-a mințit? Nu. El doar a repetat ceea ce i-am spus eu. Deci, eu m-am înșelat? Oare am înțeles complet greșit? Și ce vrea să spună ea prin „tot ce am făcut pentru tine“? Imaginea apartamentului meu pustiu, a telefonului lipsă, a dormitorului meu complet gol devine din ce în ce mai îngrijorătoare. Oare a încercat să mă împiedice să-mi amintesc trecutul din cauză că-i era teamă de ceea ce știam?

— Unde mi-e telefonul? întreb. Și geanta? Unde sunt? Unde sunt toate lucrurile pe care le-ați luat din apartamentul meu?

Mâna mamei se tresare, însă ea nu ridică ochii din tocător.

— Probabil le-a luat poliția.

Tonul ei plat trădează minciuna.

— Așa cum poliția pierde dovezile cazurilor tatei, atunci când el primește mită?

— Ieși afară!

Vocea ei e joasă, însă plină de amenințare.

— Ieși și rămâi afară, până îți vine mintea la cap. Nu voi tolera să vorbești urât despre tatăl tău. Dacă nu poți înceta cu minciunile, poate va trebui să te întorci la spital.

Mâna mi se încleștează pe cuțit.

— Mai bine ați înceta voi să-i mai faceți vreun rău lui Dylan.

— Ți-am spus să pleci!

Trag fără prea multă forță aer în piept, pun cuțitul jos și ies din bucătărie. Nu merg la etaj. Nu cred că mai

pot petrece vreun minut în casa asta. Înșfac jacheta lui Easton și rucsacul și plec. Mama nu mă oprește. Nu mă întreabă unde mă duc. Nu vrea să știe.

Scot telefonul și găsesc adresa lui Parker. N-am de gând să mă deranjez s-o sun. Mi-ar putea închide, însă nu va fi în stare să mă alunge până nu voi termina ce am de spus. Nu există niciun autobuz care să oprească aproape de casa ei. Durează jumătate de oră până ajung acolo.

Ea răspunde la ușă și se încruntă.

— Ce faci aici, Hartley?

— Tata îi face rău lui Dylan, spun fără niciun fel de introducere. Trebuie să vii și s-o iei de acolo.

Expresia lui Parker devine furioasă.

— A sunat mama și a zis că iar răspândești minciuni. Ultima oară când ai făcut-o, aproape ne-ai distrus familia. Poate nu ți-a spus nimeni, însă ai fost trimisă de acasă pentru că nu voiai să încetezi cu aberațiile tale. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, Hartley, încetează să mai minți și putem fi cu toții fericiți. Dacă e cineva care-i face rău lui Dylan, aia ești tu.

Acuzațiile ei mă lovesc în plin.

— Tu n-ai fost acolo seara trecută, răspund eu pe un ton impetuos. Tata i-a cuprins fața cu mâna...

— Ea nu-și luase medicamentele. Știi cât e de periculos? Bineînțeles că nu știi, pentru că n-ai prea stat pe acasă ca s-o vezi pe Dylan cum trece prin porcăria asta. Tata i-a cuprins fața cu mâna? Sigur că da. Voia să se asigure că înghite acele pilule. Nu știi nimic. Mama a zis că tot ce-ți amintești sunt minciunile tale și văd că are dreptate. Întoarce-te la New York, Hartley.

Buzele ei se răsfrâng.

— Nu ești dorită aici.

Apoi se dă înapoi și îmi trănțește ușa în față.

Stau acolo o bună perioadă, privind fix la mânerul de alamă al ușii, până când codițele W-ului caligrafic din centrul acestuia încep să se estompeze. Nu știu ce să fac. Aș putea merge la poliție, însă ce anume să reclam? N-am nicio dovadă.

Încheietura începe să mă doară. Frec locul respectiv. Aș putea face rost de fișa mea medicală. Oare aceea m-ar lămuri? Totuși nici măcar nu știu numele școlii pe care am frecventat-o. Sau unde se află. New Yorkul e un stat imens. Căne ar putea ști?

Mesajul necitit de la Jeanette îmi apare în minte. Scot grăbită telefonul și deschid aplicația de mesagerie.

*Hei! Ești mai bine? Mama a zis că ai avut un accident urât și că ți-ai pierdut memoria?!?! E îngrozitor. N-am multe informații pentru tine. Am pierdut legătura când te-ai dus la internat la New York. Când a murit Nana, părinții tăi au folosit banii din fondul pentru educație pentru a te trimite acolo. Nu-mi amintesc numele acelei școli, însă cred că era ceva de genul Northwind sau Northfield Academy. Trebuie să fi avut North în ea. Vechiul tău număr este 555-7891. Am sunat pe el, însă e deconectat și nu mai e alocat. Aș vrea să-mi amintesc mai multe. Sper că te simți mai bine!*

Rahat! Ar fi trebuit s-o contactez mai devreme. Trebuie să ajung acasă, decid. Nu voi intra, însă trebuie s-o văd pe Dylan și să vorbesc cu ea, s-o anunț că, dacă se întâmplă ceva, voi fi acolo pentru ea. De data asta nu iau autobuzul. Casa părinților mei e doar la zece minute de mers cu mașina de la Parker de acasă, așa că sun să chem un taxi. E un miracol lipsit de importanță, însă ajung acasă în același timp cu sora mea.

— Dylan!

Mă grăbesc să-i atrag atenția.

— Te-ai distrat?

Ea se oprește cu un zâmbet larg pe chip.

— Da.

Miroase a fân, bălegar și transpirație, însă zâmbetul ei e atât de drăgălaș, încât nu contează. Vreau s-o strâng în brațe, însă mi-e teamă că mă va respinge. La naiba! O fac oricum, dându-i iute o îmbrățișare în toată regula. Abia dacă-mi răspunde și ea la îmbrățișare, însă nu mă respinge, așa că lucrul acesta e o adevărată victorie.

Mă uit peste umăr, întrebându-mă cât timp mai am până când mama va ieși și mă va goni.

— Ai telefonul la tine?

Dylan se încruntă.

— Mda, de ce?

— Pentru că am un telefon nou și vreau să te adaug acolo. În felul ăsta ne putem trimite mesaje și așa mai departe.

*Și noaptea, în cazul în care ai nevoie de mine.*

Ea scoate încetișor telefonul.

— Presupun. Eu nu prea dau mesaje.

— E în regulă. Voi încerca să nu te deranjez.

*Haide. Haide, o îndemn în gând.*

— Ce fel de călărie faci?

— Acum, sărituri peste obstacole.

Își deblochează telefonul.

— Uau. E super. Pot veni să te văd?

— De ce ai vrea asta? întrebă ea, cu o nuanță bănuitoare pe chip și în glas.

— Ești sora mea și faci ceva supertare. De ce n-aș vrea?

— N-ai fost niciodată interesată de asta înainte.

Degetele ei rămân suspendate deasupra ecranului.

— În mod evident înainte eram o soră de toată jena, glumesc eu, însă înlăuntrul meu mă doare puțin remarcă asta.

Dylan era atât de mică și avea nevoie de sprijin, însă din câte se pare am fost o ticăloasă lipsită de înțelegere.

— Lovitura la cap m-a făcut să înțeleg unele lucruri.

— Încerci să mă faci să-mi pară rău pentru tine? Pentru că nu-mi pare, răspunde sora mea.

— Nu. Nu e deloc intenția mea.

Ușa se crapă în spatele meu. Ah, la naiba!

— Numărul tău, spun pe un ton imperativ.

Ea se încruntă.

— Mă părăsești din nou?

*Din nou.* Doamne, cum poate oare un cuvânt să mă distrugă atât de tare? A suferit pentru că am plecat la internat.

Clipesc pentru a alunga lacrimile, apoi clatin din cap.

— Nu. Sunt aici. N-am dorit niciodată să plec, însă nu pot schimba trecutul. Sunt aici acum. De aceea vreau să facem schimb de numere. Te rog. Te rog, Dylan.

Ea aruncă o privire peste umărul meu.

— Dylan, e timpul să intri în casă, zice mama pe un ton rece. Sora ta nu va sta cu noi în seara asta.

— Credeam că nu mă părăsești, strigă Dylan.

— Nu te părăsesc. Ți promit. Stau în Bayview. Poate nu mă aflu aici în casă, însă sunt în Bayview. Bine? Te rog. Numărul tău.

Ea ezită și eu îmi țin respirația.

— Dylan, vino înauntru, zice mama din nou.

Sora mea dă din cap și începe să se îndrepte către casă. Îmi doresc să mor, însă, în timp ce trece pe lângă

mine, îmi șoptește șapte cifre. Închid ochii cu ușurare, apoi le introduc rapid în telefon. Ușa se închide în urma lui Dylan, însă mama rămâne în prag.

— Din moment ce-ți amintești că ai un apartament, îți sugerez să te întorci acolo. Asta n-a mai fost casa ta de trei ani. Nu ești bine-venită aici, până nu încetezi cu minciunile și aiurelile.

Se pare că nu mă voi întoarce niciodată acasă. Strâng jacheta lui Easton în mână și p-aci mi-e drumul.

— Mă voi întoarce, însă doar pentru a o lua pe Dylan de lângă voi.

Mă răsucesc pe călcâie și plec. Nu știu cum am s-o fac, însă am de gând să duc la îndeplinire chestia asta.

Iau autobuzul până la apartament. Sper ca pe Easton să nu-l deranjeze că trebuie să-l împartă cu mine. Când sosesc, luminile de la etajul al doilea sunt aprinse. O senzație caldă începe să topească frigul instalat în timpul călătoriei până aici. Urc scările în fugă, observând că becul de deasupra ușii a fost înlocuit și clanța e mai solid fixată. Treptele sunt tot șubrede, însă încep să iubesc această casă sărăcăcioasă.

Bat ușor în ușă, însă nu aștept să mi se răspundă și intru. Easton e în fața aragazului, gol de la brâu în sus. Pantalonii lui negri de trening cu dungă albă în părțile laterale abia dacă îi stau agățați pe șaolduri. Mă sprijin de ușă și-l admir în liniște timp de treizeci de secunde bune. Merit asta, cred. După vreo zece gânduri obraznice care-mi vin în același timp, mă calmez și-mi verific colțurile gurii, ca nu cumva să fi salivat, apoi îl salut.

— Ce avem la cină?

— Spaghete, zice el fără să se întoarcă. E singurul lucru pe care știu să-l fac. Ella m-a învățat. Vrei să pui masa?

Ar trebui să fie o pungă plină cu farfurii și chestii de genul'.

Îmi desprind privirea de la umerii lui și o las să aterizeze pe o măsuță de lemn.

— De când avem noi o masă?

— De azi. Am făcut niște cumpărături.

E puțin spus. Apartamentul odinioară pustiu e acum burdușit. În afară de masă și două scaune, mai există și o canapea gri frumoasă, un covor cu alb, gri și negru și o saltea sprijinită în picioare de perete. Câteva sacoșe stau într-un capăt al canapelei. Scotocesc prin ele până găsesc farfurii, pahare și chiar o cutie de tacâmuri. E și o strecurătoare, de care o să aibă nevoie pentru spaghete.

— Sper că astea sunt bune.

Se simte oare emoție în vocea lui?

— Sunt excelente.

Iau câte două din fiecare și le duc la chiuvetă pentru a le clăti puțin. În bucătărie nu e mult spațiu, așa că trebuie să mă strecur pe lângă Easton pentru a ajunge la chiuvetă. El se dă într-o parte, însă coatele noastre se ating în timp ce-și vede fiecare de treaba lui.

E atât de plăcut după incidentul groaznic petrecut acasă la mine. Nu cred că-mi voi mai dori vreodată să părăsesc locul acesta.

— Le-am cumpărat de la Target, îmi spune el în timp ce deșartă o sticlă de sos roșu într-o tigaie cu carne de vită rumenită. Au de toate acolo. Am cumpărat măsuța de colo și scaunele, plus toate chestiile pentru bucătărie. Am luat și o saltea, însă nu-mi pot da seama cum să montez patul. Au prosoape, șampon, de toate. Adică e singurul magazin de care avem nevoie.



Ador felul în care folosește pluralul *noi*. Nu mă mai simt atât de singură. Așez strecurătoarea în mijlocul chiuvetei și duc farfuriile la masă.

— Gata mâncarea, zice el.

Mă întorc și-l văd ducând o oală mare la masă.

— Poți aduce tu pâinea? E în cuptor.

Iau un prosop de bucătărie — tot nou — și scot din cuptor pâinea cu usturoi înfășurată în folie de aluminiu.

— De unde știai că vin?

— Hmm, poate că nu am știam, însă speram?

Se așază după ce iau loc, un gest de gentleman despre care înainte nu-mi dădusem seama că-mi place.

Dacă acum douăzeci de minute mi-ar fi spus cineva că-mi va fi foame, aș fi zis că minte, însă aroma sosului și a pâinii cu unt împreună cu răsfățul din partea lui Easton îmi deschid apetitul.

Îmi pun vreo zece porții de spaghete cu sos pe farfurie și încep să mănânc.

— Ce părere ai despre talentul meu de bucătar?

Ridic degetul mare.

— E nemaipomenit.

Îmi face cu ochiul înainte de a se rezezi la farfuria sa. Mâncăm în tăcere, prea ocupați să ne îndopăm ca să mai putem vorbi. Oala gigantică de spaghete cu sos aproape că se golește, dar mă simt sătulă.

Mă ridic de la masă și mă-ndrept agale spre chiuvetă cu farfuria în mâini.

— Mă simt de parcă am mâncat o întreagă fabrică de paste.

— Au fost bune, nu-i așa?

Își așază farfuria lângă a mea. Un zâmbet larg i se lățește pe chipul său frumos. E atât de încântat de succesul său, încât îmi vine să-l ciupesc de obraji.

Însă, dacă-l ating, nu voi mai dori să mă opresc.

— Cele mai bune, consimt eu. Mergi și stai întins cât timp spăl eu vasele.

— Te pot ajuta, protestează el.

— Nu. Tu ai gătit, eu spăl vasele. Așa e regula.

— Ce regulă e asta?

— Regula casei noastre.

Îl gonesc din bucătăria minusculă.

El merge până la cadrul pentru saltea și scoate un recipient roz din plastic.

— Știi ce e asta?

— Habar n-am? Un uscător de păr?

— Sunt chestii pentru bărbați adevărați.

Deschide cutia și scoate la iveală un set de șurubelnițe.

— Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că bărbații adevărați montează diverse chestii, Hart. Cum de nu știi asta?

Despachetează sculele și le așază lângă cadrul de metal.

— Aparent din cauză că sunt femeie.

— Nu. Cred că e din cauză că n-ai avut suficiente contacte cu bărbați adevărați.

Face o pauză pentru a-și încorda mușchii pentru mine.

Mă prefac că nu sunt impresionată de mușchii săi bine definiți.

— Dacă spui tu.

Probabil din cauză că ai stat atât de mult la școala aia de fete. Nu că mă plâng. Cu cât au fost mai puțini tipi în preajma ta, cu atât mai bine pentru mine.

Răsucește șurubelnița în mână și zâmbește.

Mă opresc cu apa șiroindu-mi din mâini.

— Am spus vreodată cum se numea școala?

— Nu. Nu cred. De ce?

— Pentru că am nevoie de fișa mea medicală.

El așază șurubelnița roz pe podea, abandonându-și miniproiectul de bricolaj.

— Ce s-a întâmplat?

— Am întrebat-o pe mama și mi-a zis că mi-am rupt încheietura la școală și că cei de acolo au încercat să dea vina pe familia mea pentru a scăpa de proces.

— Asta-i o tâmpenie, înjură el. De ce m-ai minți în legătură cu rahatul ăsta? Eu, practic, te-am obligat să recunoști ce s-a întâmplat. Nu voiai să-mi spui, așa că n-ai făcut-o ca să-mi câștigi atenția sau simpatia. A fost purul adevăr.

— Bine, însă cum demonstrez asta? Au trecut trei ani. M-am gândit toată ziua cum s-o îndepărtez pe Dylan de tata, însă ăsta e singurul lucru care-mi trece prin minte.

El se scarpină în cap.

— În regulă. Aflăm unde se află fosta ta școală. Căutăm spitalele dimprejur și facem rost de istoricul tău medical.

— Cum rămâne cu faptul că sunt minoră?

Easton bate cu degetul în podea.

— Am o idee. Ia-ți jacheta. Mergem să ne întâlnim cu cineva.

## Capitolul 26

---

### Easton

Acel cineva e Lawrence — „Spune-mi Larry“ — Watson, o namilă de om care, în ciuda dimensiunii sale impresionante, nu pare să aibă nici măcar un gram de grăsime pe el.

— Larry joacă în atac, îi explic lui Hartley, însă chipul ei nu dă semne că ar înțelege vreo iotă.

Am uitat că fotbalul nu e punctul ei forte.

În ciuda talentului pe care-l are Larry pe teren, nu fotbalul e punctul lui forte. Calculatoarele sunt. Când avea cincisprezece ani, s-a mutat în apartamentul de deasupra celui de-al doilea garaj al familiei, spunând că are nevoie de mai mult spațiu. Nu contează că locuința sa e mai mare decât două săli de sport la un loc. Părinții l-au lăsat, pentru că s-au gândit că acest lucru i-ar putea stimula creierul remarcabil.

— Chestia asta arată ca o sucursală NASA, comentează Hartley, studiind cele cinci monitoare aflate în camera slab luminată pe care Larry o numește birou.

— Ar vrea NASA ca aranjamentul său să fie la fel de mișto ca al meu, se laudă el. Drăguțul ăsta are douăzeci și patru de centre de putere de calcul pe un Intel Xeon E5-2687W v4 dual de 3,0 gigahertzi plin cu treizeci de mega de Smart Cache per procesor.

Lui Hartley i se împăienjenesc ochii. Ea e muziciană, nu programatoare. Intervin, înainte de a o pierde de tot.

— Larry, uite care-i treaba. Hartley și-a pierdut memoria.

— Ah, pe bune?

Mă încrunt.

— Da, pe bune.

El ridică din umeri și se întoarce cu fața la biroul său.

— Doar am întrebat. Nu trebuie să-mi rupi capul.

— E în regulă, mă asigură Hart, așezându-și mâna pe umărul meu.

Trag cu putere aer în piept și o prind de degete. Dacă ea nu are probleme cu chestia asta, atunci nici eu nu trebuie să am.

— Ce vrei să gădesc?

— Internatul lui Hartley. E în New York și ar trebui să conțină cuvintele *North* și *Academy* în denumire.

— Asta-i tot? Puteați face și voi face chestia asta.

Tastează niște chestii și unul din ecrane încarcă o pagină cu sigla Astor Park Prep în partea de sus.

Strâng din dinți enervat. Oare Larry nu m-a auzit?

— Nu avem nevoie de evidențele ei de la Astor Park...

— Uite, mă întrerupe Hartley, arătând înspre ecran.

Larry nu se uită la foaia matricolă a lui Hart, ci la întregul ei dosar de elevă. Răsfoiește paginile digitale, oprindu-se la unele care au în partea de sus Northwood Academy for Girls<sup>11</sup>.

<sup>11</sup> Academia Northwood pentru fete.

— E o școală numai pentru fete, așa-i?  
El mișcă din sprâncene.

— Ce chestie perversă. Erau fete sexy pe acolo?

— Erau toate supermișto, zice Hartley. Aveam orgii cu lesbiene în fiecare weekend. Ne ungeam cu loțiuni una pe alta, făceam concursuri de gădilat și fiecare noapte se încheia cu o petrecere în pijamale de mătase.

Larry rămâne cu gura căscată.

— Glumește, intervin eu.

— Frate, cui îi pasă dacă glumește? spune el, făcând semn cu mâna. Continuă. Nu-mi pasă dacă inventezi poveștile astea sau dacă chiar s-au întâmplat cu adevărat, continuă.

— Asta-i tot, îmi pare rău. În afară de orgii, o dată la trei duminici ne adunam într-un ritual consacrat lui Nyx, zeița nopții. Era supertare. Alegeam un boboc de la școala de băieți din vecinătate, îl dezbrăcam, îl castram, apoi îl obligam să mănânce testicule de motan.

Larry oftează.

— Trebuia să distrugi totul, nu-i așa?

Se întoarce din nou către ecranul său.

— Nu văd nimic interesant aici. Note bune. Fără activități extracurriculare. O notiță care spune că nu-ți place să participi la activități de grup. Asta e?

Pare dezamăgit.

— Nu, de fapt, încercam să-i găsim fișele de la spital, însă nu știam unde se afla școala. Îți poți da seama?

Ochii i se luminează.

— Fișe de la spital? Asta-i mult mai distractiv. Hai să vedem.

Tastează în adresă și găsește website-ul singurului spital din zonă.

— Depinde de cât de mult digitalizează, însă majoritatea spitalelor își scanează fișele, pentru că trebuie să le trimită mai departe. Ah, uite, un portal rezervat pacienților, jubilează el. Chestia asta nici măcar nu trebuie piratată.

Și nu trebuie. Larry reușește să introducă CNP-ul lui Hartley, data de naștere și numele mamei înainte de căsătorie — informații pe care le-a obținut din dosarele ei de la Astor — pentru a avea acces la portalul ei de pacientă, care are niște analize de laborator, interpretări ale unor radiografii și niște foi de observație. E dezarmant de ușor. Lumea e un loc înfricoșător, cred.

Așez o mână pe spatele lui Hart ca s-o liniștesc, însă e prea concentrată să citească detaliile de pe ecran ca să observe acest lucru. Presupun că singurul care se simte mai bine sunt eu.

— La naiba, trei săptămâni de fractură nediagnosticată. Chestia asta cred că a durut ca dracu', comentează Larry.

— Nu-mi amintesc.

Își mângâie încheietura.

Cred că nici măcar nu-și dă seama că face asta. Fac pariu că trupul ei își amintește, chiar dacă memoria ei e neputincioasă, altfel nu și-ar atinge mereu acea cicatrice.

— Eu sunt IT-ist, nu doctor, deci ce căutăm aici?

— Cauza, explică Hart. Cum s-a întâmplat? Povestea se tot schimbă.

Arată în partea de sus a ecranului.

— Când am ajuns aici prima oară, am zis că m-am lovit acasă, însă după a doua vizită scrie că am căzut la școală.

— Iar diagnosticul zice că leziunea ta reprezintă „un traumatism direct provocat de o căzătură”, citesc eu.

Eu și Hart expirăm dezamăgiți. Nu e nimic aici care să ne poată ajuta. Nu putem merge cu asta la poliție sau la un avocat ca dovadă că tatăl lui Hartley reprezintă un pericol. Umerii ei se lasă în jos și-și trece o mână tremurătoare prin păr.

— Vom găsi altceva, șoptesc eu.

Ea dă din cap, însă nu sunt convins că mă crede. O cuprind cu mâna pe după umeri și o lipesc de mine. E țepăună ca o scândură. Îmi doresc să pot să merg pur și simplu până la ea acasă și să-i ard una lui taică-său, însă, din nefericire, acesta e unul din momentele când violența nu e o soluție. Ceea ce e nasol, deoarece lupta fizică e singurul lucru la care sunt bun în prezent.

M-am crezut genial, aducând-o la Larry.

— Mai vrei să vezi și altceva? întreabă Larry, vârându-și un chips în gură, indiferent din câte se pare la tensiunea care plutește în aer.

Hart e prea descurajată pentru a mai răspunde.

— Ce mai e acolo? întreb în locul ei.

— Aș putea crea un profil combinând toate postările lui Hartley din trecut de pe rețelele de socializare, astfel încât să-ți poți recrea amintirile de acolo, propune el.

Presupun că și el i-a simțit disperarea.

— Ești un tip de treabă, Larry, îi spun.

El schițează un zâmbet timid.

— Vrei să fac asta?

Hartley privește inexpressiv la ecran. Se gândește fără îndoială la Dylan.

— Hart? o întreb încetișor.

— Am încercat chestia asta înainte, răspunde ea în cele din urmă. Și n-am găsit nimic.

— Ce ai căutat? Numele tău?



— Da.

El mormăie.

— Nimeni nu mai folosește nume reale pe internet. Trebuie să știi cu cine ai de-a face.

— Nu le știu pe alea.

— Dar înainte — ce ID-uri ai folosit înainte?

— N-am avut niciun cont înainte de treisprezece ani. Era împotriva regulamentului.

Eu și Larry ne întoarcem și o privim uimiți.

— Ce e? exclamă ea. Asta spuneau toate site-urile. Trebuia să demonstrezi că ai peste treisprezece ani.

— De ce n-ai mințit? întreabă Larry.

— Eu... păi, dacă afla cineva și dădeam de belele?

Dă ochii peste cap și își îndreaptă atenția înapoi spre calculator. Îmi îngrop fața în părul ei pentru a-mi înăbuși chicotelile.

— Ce e așa de amuzant? întreabă ea bătoasă.

— Toată lumea minte online, zice Larry, cu degetele plutind pe deasupra tastaturii.

— Nu toată lumea.

— Nu-mi vine să cred că ai crezut că erai o mincinoasă.

Trag de o şuviță lungă din părul ei, care atârnă de-a lungul șirei spinării ca un șuvoi de cerneală.

— Tu nu poți să minți nici măcar calculatorul în privința vârstei tale.

— Mă rog.

Își încrucișează brațele și se încruntă.

— Îmi poți trimite o poză cu fața ta?

Ea se apleacă în față să vadă ce face el.

— Pentru ce?

— Am de gând să-i dau o căutare după imagine.

— Poți face asta?

— Sigur. E ușor. N-ai mai făcut niciodată asta?

— Nu.

Hart se uită la mine de parcă eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Ridic din umeri.

— Eu folosesc telefonul ca să dau mesaje, să caut scoruri sportive și să mă uit la filmulețe cu lupte.

— Oameni buni, nu sunteți buni de nimic, se plânge Larry. Trimite-mi o poză.

Îmi pescuiesc telefonul din buzunar și îi trimit o fotografie lui Larry. El o deschide, face câteva chestii și curând obținem o pagină plină cu chipuri de fete. Studiez ecranul, căutând-o pe Hartley. În timp ce cercetez primul rând de fotografii, mi se pare că e o idee stupidă. Apoi dăm peste o poză în care o Hartley serioasă, îmbrăcată într-un sacou de școală de un galben oribil, e vârată între o mulțime de alte eleve, toate cu viori în mâini.

— Nu-mi spune, zic pe un ton mucalit, mascota voastră era albinuța.

Ea scoate un sunet dezgustat, apoi se apleacă în față.

— Văd că unele lucruri e mai bine să fie uitate. Sunt hidoasă.

— Nu-i o poză reușită, consimte Larry.

Îi dau un pumn în umăr, cu multă forță.

— Au, strigă el. Eu nu spun decât adevărul. Acum ești mișto, Hartley.

— Doamne, mulțumesc Larry.

El își freacă locul unde l-am lovit și ne aruncă o privire ofensată.

— Nu-mi vine să cred că sunt agresat în timp ce vă ajut.

La acel comentariu, Hart se înnegurează. Abuzul n-o să fie niciodată amuzant pentru ea.

— Larry, apreciez asta, însă această informație nu e chiar ceea ce caut și nu doar din cauză că arăt de parcă am ratat castingul pentru *Povestea unei albine*<sup>12</sup>.

Ea își îndreaptă spatele.

Prietenul meu suportă bine eșecul.

— Spune-mi de ce ai nevoie și voi vedea dacă pot găsi acel lucru.

Îmi dau seama că nu vrea să împărtășească faptul că bănuiește că tatăl ei e o persoană coruptă, care e posibil să-i fi făcut rău surorii ei. Sunt multe informații pe care nici eu n-aș vrea să le dezvălui despre familia mea, însă nu știu cum vom găsi dovezile de care avem nevoie dacă ea nu e mai comunicativă.

— Hart, știu că e dificil, șoptesc cu voce joasă, însă ai puteai să-i povestești câte ceva?

Ea cântărește sugestia mea până ce-i vine o idee. Chipul ei se luminează și se întoarce către Larry cu o bucurie moderată.

— Ești un hacker priceput?

— Nu vreau să mă laud, însă mă pricep mai bine să sparg calculatoare decât se pricepe East să cucerească fete.

Îl pocnesc peste creștetul capului.

— La naiba, Larry.

— Hai, scuze, era singura comparație care mi-a venit în minte.

— Nu contează.

Hart flutură din mână.

— Nu-mi pasă de asta. Dacă ți-aș spune numărul meu de telefon, mi-ai putea accesa sms-urile vechi?

---

<sup>12</sup> *Bee Movie* — film 3D de animație american, scris și produs de Jerry Seinfeld, anul apariției 2007.

— Oh, da, asta nu-i greu, mai ales dacă ai numărul. Îți pot accesa e-mailurile, lista de apeluri, aplicațiile descărcate, fotografiile și poate chiar mesajele sonore. Care e numărul?

Ea i-l spune.

— Mergeți și stați acolo. O să dureze puțin. Trebuie să intru în SS7. Fiecare sms din lume trece prin Sistemul de Semnale numărul șapte. Știați că guvernele îți pot detecta mișcările oriunde în lume doar după telefonul mobil? Le și ascultă. Ar trebui să vă instalați niște programe pe telefoane, care să vă alerteze când e vorba de un atac al SS7. Nici cele mai avansate autentificări nu opresc chestia asta. Aia e doar un lucru pe care guvernele vă obligă să le aveți pentru a vă face să vă simțiți în siguranță. Ne urmăresc mereu. Telefoanele de unică folosință sunt și ele bune. Eu îmi schimb telefonul o dată la trei luni.

O conduc pe Hart înspre un set de canapele din piele moale, în timp ce Larry trăncănește despre pericolele comunicării mobile.

— Sper că agentul FBI care mă supraveghează nu s-a plictisit prea tare, pentru că vara asta nu prea m-am uitat la filme porno, glumesc, trăgând-o pe Hartley lângă mine pe canapea.

Îmi întind picioarele și încerc să mă relaxez.

Lângă mine, Hart stă ca la biserică, cu mâinile pe genunchi, cu umerii încordați și cu ochii drept în față, ațintiți la spatele lui Larry.

Ridic mâna și o mângâi pe gât.

— Ce crezi că vei găsi în mesajele tale?

— Nu știu, însă trebuie să fie ceva destul de important dacă părinții mei au ținut să se descotorosească de telefonul meu.

— Asta-i adevărat.

Nu mă gândisem la asta. Am presupus că voiau să-i păstreze memoria vidă, astfel încât ea să nu-și amintească faptul că-l spionase pe taică-său. Însă poate voiau să ascundă altceva.

— Crezi că aveai poze sau că făcuseși niște înregistrări audio?

Ea scutură din cap.

— Nu știu. Dacă am făcut-o, de ce nu l-am confruntat și înainte? De ce m-am întors după trei ani?

— Aveai paisprezece ani când te-au trimis de acasă. Ce puteai face la paisprezece ani?

Urăsc faptul că se simte vinovată în legătură cu asta. E un copil. N-ar trebui să aibă de-a face cu porcăria asta. La fel cum nici eu n-ar fi trebuit să am de-a face cu sinuciderea mamei, cu tata care ne-a abandonat și cu idolul meu, care m-a trădat.

Adulții ar trebui să-și protejeze copiii, nu să le distrugă viețile.

— Nu e vina ta, spun. Ai făcut tot ce ai putut pentru a supraviețui.

O spun mai mult pentru mine decât pentru ea. Am luat droguri, am băut prea mult alcool, mi-am tras-o cu prea multe fete, însă nu încercam decât să supraviețuiesc. Îi trag trupul rigid înspre al meu și o țin strâns. O țin până când se relaxează, până își ia ochii de la spinarea lui Larry, până când se ghemuiește în poala mea și se agață de mine.

Hartley e o fată minionă. Uit asta uneori, când se ceartă cu mine sau face pe deșteapta, așa cum a făcut mai devreme cu Larry. Înainte de accident era atât de închisă în sine — nu dorea să-mi împărtășească nici măcar

o părticică din lucrurile pe care le știa. Am fost nevoit să scot cu cleștele unele chestii de la ea.

Acum înțeleg de ce. Secretele sordide sunt cele pe care încerci să le îngropi în pivniță, nu să le porți în jurul umerilor ca pe o mantie. Acum ea se sprijină în cele din urmă pe umerii mei, însă e un sentiment de neputință în felul în care oftează și se foiește. Îmi trec o mână peste ceafa ei, încurcându-mi degetele în părul lung și negru precum tușul.

— Dacă asta nu funcționează, atunci vom găsi ceva care va funcționa.

— Știu, șoptește ea.

Nu pare convinsă. Îi ridic bărbia, astfel încât să-mi poată vedea sinceritatea din privire.

— N-am de gând să mă opresc aici, îi promit. Indiferent cât de mult va dura, indiferent cât de greu va fi, sunt cu tine.

Ea clipește, iar ochii ei scânteietori se mișcă de colo colo pe sub genele negre. Continui s-o mângâi pe spate, urmărind cu degetele nodurile coloanei ei vertebrale. Încercând să-i insuflu puțină căldură în trupul înfrigorat.

Ea trage o dată cu putere aer în piept, apoi din nou și din nou până când, în cele din urmă, tensiunea i se risipește din trup.

— Bine. Suntem o echipă.

Întinde mâna. I-o strâng, apoi o duc la buze.

— O echipă.

Ea se leagănă înspre mine, privirea căzându-i pe buzele mele. Încep să mă strângă jeansii și ritmul cardiac mi se întetește. Îmi încleștez degetele în jurul ei și...

— Și am intrat! croncăne Larry.

Hartley sare din poala mea și se grăbește să ajungă la grupul de calculatoare.

Oftez neputincios, îmi scot tricoul din jeanși și-mi aranjez ținuta. Sunt atât de slab când vine vorba de Hartley. În timp ce prietenii mei pălăvrăgesc, încerc să mi-l închipui pe Larry dezbrăcat, ieșind din dușul de la vestiare și scărpinându-se în fund.

— Vreți să miroșiți ceva mișto, ar spune el, cu degetele ridicate, și întreaga echipă ar bombăni, revoltată.

Erecția îmi dispare imediat. Mă ridic în picioare și mă duc lângă ei. Par entuziasmați. Hart schițează un zâmbet radios către mine.

— Cred că știu ce trebuie să fac.

## Capitolul 27

---

### Hartley

După ce i-am mulțumit de o mie de ori lui Larry și i-am promis c-o să-l aprovizionez cu gustarea lui preferată — Doritos — în viitorul apropiat, eu și East plecăm și reexaminăm bogăția de informații pe care Larry mi-a descărcat-o într-un telefon de unică folosință. Magia lui a reușit să recupereze vechile mele mesaje de e-mail, galeria foto și sms-urile.

Cutia mea poștală conține vreo două sute de spa-muri intercalate cu teme școlare. Singura informație diferită și interesantă e un schimb de e-mailuri între mine și Bayview National Trust, în legătură cu un fond educațional lăsat de bunica mea, pe care-l pot accesa la vârsta de șaptesprezece ani. Administratorul fiduciar a crezut că banii urmau să fie folosiți pentru colegiu, însă a fost de acord că exprimarea era ambiguă și cuprindea doar „în scopuri educaționale” și, prin urmare, puteam folosi banii pentru Astor Park.

*E visul mamei mele să frecventez cursurile școlii Astor Park, scrisesem eu. Vă mulțumesc pentru că ați făcut ca*



*acest lucru să se întâmple.* Așa deci. Părinții mei n-au plătit o centimă din taxa mea școlară către Astor Park. Eu singură am aranjat totul, iar ei n-au avut niciun cuvânt de spus din cauză că fondul bunicii a fost pe numele meu, iar eu eram suficient de mare pentru a-l accesa.

Am un puternic sentiment de triumf în legătură cu asta, pentru că am putut să-l păcălesc o dată pe tata. Asta înseamnă c-o pot face din nou.

Galeria foto nu are nimic interesant. Am fost enervant de plictisitoare, umplând spațiul cu imagini cu peisaje, cu membrii trupei mele preferate și câte un selfie în care mă încrunt.

Sms-urile sunt cele care ne aduc o nouă victorie. Anul trecut, la puțin timp după Ziua Recunoștinței, am început să-i dau mesaje cuiva numit doamna Roquet, în speranța că aceasta l-ar putea da în gât pe tata. La expresia mea perplexă, Easton îmi explică repede că doamna Roquet este femeia de la care tata a luat mită. Ea i-a dat bani pentru ca fiului ei să i se închidă dosarul în care acesta era acuzat de trafic de droguri. Nu știu ce m-a făcut la acel moment s-o contactez pe femeie — mesajele mele lăsausă se înțeleagă că-mi făceam griji în legătură cu sora mea.

*Doamnă Roquet. Sunt Hartley Wright. Ați fi dispusă să stăm cândva de vorbă?*

A trecut o zi fără niciun răspuns. Am trimis alt mesaj.

*Din nou Hartley Wright. Îmi fac griji în legătură cu sora mea. Nu pot s-o contactez de luni întregi. Cred că mă puteți ajuta.*

După o săptămână de așteptare, am devenit nerăbdătoare și am început să trimit mesaje de mai multe ori pe zi. Am primit în cele din urmă un răspuns după Crăciun.

*Încetează să-mi mai trimiți mesaje și să mă mai suni. Îți blochez numărul.*

Îi arăt acest mesaj lui Easton cu o încruntătură.

— După ce mi-a blocat numărul, probabil am început s-o sun de pe numeroase alte numere, explic eu, pentru că după Anul Nou ea scrie: „Dacă sunt de acord să stau de vorbă cu tine, atunci mă vei lăsa în pace?”

— Ai idee când ați vorbit?

— Trebuie să fi fost după luna aprilie, pentru că am un mesaj aici care spune: „Mă gândesc la dumneavoastră și la pierderea suferită.”

— În aprilie, Drew Roquet a luat o supradoză, cugetă Easton.

Larry ne găsisese acea informație împreună cu adresa doamnei Roquet.

— Probabil că și-a dat seama că merită să spună adevărul, chiar dacă urma să fie pedepsită pentru mită. Chestia asta mi se pare curajoasă.

— Ultimul mesaj pe care-l ai e din această vară?

East se apleacă peste umărul meu pentru a citi mesajul afișat pe ecran.

— Exact, însă nimic altceva. Dacă am obținut declarația, de ce nu l-am dat în gât pe tata? Nu cred că aș fi ignorat-o, corect? N-aș fi putut să primesc acest mesaj și s-o las moartă. Am făcut niște lucruri. Am determinat Bayview Trust să-mi încredințeze o parte din fonduri.

M-am înscris la școala preferată a mamei, probabil pentru a-i intra în grații.

N-a funcționat. S-a întors împotriva mea. N-a durat mai mult de două săptămâni după accident până când mama a decis că era prea periculos să împartă același acoperiș cu mine. Știa că mă apropiam prea tare de adevăr, că eram prea aproape de a pune capăt vieții ei perfecte.

Însă de ce ultimul răspuns pe care l-am avut de la doamna Roquet a fost din această vară? Și de ce n-am acționat?

Citesc mesajul din nou.

*Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp să-ți răspund. A trebuit să mă gândesc în legătură cu asta, însă ai dreptate. Fiul meu nu mai este. Ar fi trebuit să-l las să meargă la închisoare. Poate chestia asta l-ar fi salvat. I-am dat tatălui tău două sute cincizeci de mii de dolari ca să facă pierdute drogurile pe care Drew le avea asupra sa și sunt dispusă să spun asta în sala de judecată, dacă asta te ajută. Au trecut trei ani și mă gândesc la asta în fiecare noapte. Mă simt mai bine dacă îmi iau povara asta de pe inimă. Spune-mi când vrei să ne întâlnim.*

— Nu ți-am spus niciodată nimic în legătură cu asta? îl întreb pe East.

— Nu. Ai zis că l-ai auzit pe taică-tău certându-se cu șeful lui în legătură cu respingerea acuzațiilor împotriva lui Drew și l-ai văzut în mașină cu altă femeie, nu cu doamna Roquet. Atunci a fost momentul când ți-a rupt încheietura.

Îmi scarpin cicatricea.

— Poate că ea s-a răzgândit?

El își împletește degetele cu ale mele.

— Hai să mergem acasă la ea. N-avem nimic de pierdut mergând acolo, arătându-i mesajul și cerându-i să facă acea declarație.

— Ai dreptate.

Încă mă simt groaznic, ca și cum aș fi dat-o în bară. Dylan are tot dreptul să fie supărată pe mine.

Afară, Easton oprește un taxi, care ne duce vreo opt kilometri în partea de nord a Bayview-ului — o suburbie adevărată, unde singurele trăsături distincte ale caselor sunt nuanțele diverse de albastru și bej. Adresa pe care ne-a găsit-o Larry e la sfârșitul unei străzi înfundate. Casa e luminată, asta înseamnă că trebuie să fie cineva acasă.

Trag cu putere aer în piept, îmi adun curajul și ies din mașină. East îl plătește pe șofer și mi se alătură pe trotuar.

— Vrei să vin cu tine sau să rămân aici?

Îl privesc atent pe băiatul ăsta arătos.

— Cu siguranță vii cu mine. Un zâmbet de-al tău o poate face să cedeze.

Și, în plus, am nevoie de sprijin moral.

El schițează acel semizâmbet mortal, îmi ia mâna într-a lui și îmi face semn s-o iau înainte.

Pe podeaua verandei se află un covoraș din ratan; o coroană din iederă și pomușoare este prinsă deasupra ușii de la intrare. O otheadă aruncată prin geamul lateral de lângă ușă dezvăluie faptul că doamna Roquet a împodobit deja casa pentru Crăciun, cu toate că nu e nici măcar Ziua Recunoștinței.

— Ar fi trebuit să aduc flori sau o cutie de bomboane de ciocolată, spun, ștergându-mi palmele umede de jeanși.

Cam care ar fi cadoul potrivit pentru a obține o declarație în care recunoști că ai mituit o oficialitate?

— Bomboanele de ciocolată, fără doar și poate. O să-i trimit eu o cutie după ce terminăm.

— Chestia asta e considerată mită? Mai bine nu-i trimitem bomboane.

El mă strânge de mână.

— Bate la ușă, Hart.

O femeie apare în cadrul ușii pe care o ține întredeschisă.

— Cu ce vă pot ajuta?

Ne privește cu suspiciune, însă n-o pot învinovăți. E seară, prea târziu pentru comis-voiajori sau pentru martorii lui Iehova.

Îi întind cu stângăcie mâna.

— Sunt Hartley Wright, doamnă. Ați zis că ar trebui să trec pe la dumneavoastră ca să stăm de vorbă. Am fost implicată într-un accident și n-am avut cum să vin până acum.

Nu menționez că accidentul s-a întâmplat cu două săptămâni în urmă. Chestia asta nu pare a fi, în acest moment, o informație utilă.

Doamna Roquet se încruntă.

— Hartley Wright? Îmi pare rău, însă îmi puteți spune despre ce anume aveam de gând să stăm de vorbă?

Pare sincer derutată.

— Despre fiul dumneavoastră, Drew?

— Drew? Oh, Doamne, te referi la Drew Roquet?

Deschide ușa mai larg.

— Acum îmi amintesc de tine. Ai venit aici acum vreo două luni ca să întrebi de el.

— Am venit?

— A avut un accident și s-a lovit la cap, explică East. Nu-și amintește prea multe despre trecut.

Femeia, care presupun că nu e mama lui Drew, trage aer în piept.

— Oh, Doamne. Intrați. Intrați.

Ne poștește înăuntru și ne invită să luăm loc în living.

— Vă pot aduce ceva de băut?

— Nu, doamnă, spunem amândoi.

— Ei bine, eu sunt Helen Berger și am cumpărat această casă în luna iunie de la Sarah Roquet.

— Ah.

În acest moment sunt imaginea întruchipată a unui balon dezumflat.

— Ea unde este acum?

— A murit, drăguțo. La vreo două luni după ce a răposat fiul ei, a ieșit în mijlocul autostrăzii și a fost lovită de un camion. Un lucru groaznic. Dumnezeu s-o ierte. Își pierduse fiul cu câteva luni înainte și presupun că a fost prea mult pentru ea.

Helen scutură cu tristețe din cap.

— Ți-am spus lucrul acesta când ai venit aici în luna august. Ai avut aceeași reacție șocată. Presupun că aveai nevoie de ceva de la Sarah. Îmi pare rău că n-ai putut obține ce doreai.

— Da, și mie, spun și eu, simplu.

Simt cum îmi îngheață sângele în vine. Am ajuns prea târziu — atât înainte de a-mi pierde memoria, cât și acum. Neputința mă trage în jos ca o nicovală. Îmi cobor bărbia în piept, pentru că nu mai pot ține capul sus de atâta dezamăgire.

Easton și doamna Berger fac schimb de politețuri.

*Îmi pare rău că nu v-am putut fi de mai mult ajutor.*

*Nu-i nimic. Vă mulțumim pentru timpul acordat.*

*Nicio problemă. Prietena ta pare tulburată. Vă pot aduce ceva înainte de a pleca?*

*Nu, suntem în regulă. O să am eu grijă de ea.*

*Ești un prieten bun.*

*Vă mulțumesc.*

*East mă ajută să mă ridic în picioare.*

— *Vă mulțumesc din nou, doamnă Berger.*

— *Nu aveți pentru ce.*

Cu un ghiont într-o parte din partea lui East, reușesc să mă adun și să-mi amintesc cum trebuie să mă comport.

— *Mulțumesc, doamnă Berger.*

*East mă trage după el afară pe ușă.*

— *Să chem un taxi sau să mai aștept?*

Nu-i răspund. Sunt prea nervoasă — pe mine, pe tata, pe faptul că doamna Roquet a murit. Îndepărtez mâna lui East și o pornesc în jos pe trotuar.

— *Poate că n-am înșelat sau șantajat pe nimeni, însă am fost o lașă, pufăi eu. Am stat cu mâinile în sân și n-am făcut nimic. Iar acum am rămas fără opțiuni. Am trei zile până se întoarce Dylan.*

— *Nu ai rămas fără opțiuni, încearcă el să mă calmeze.*

— *Pe naiba n-am rămas.*

*Îmi trec mâna peste față, supărată că-mi curg lacrimile. Cu ce mă ajută plânsul?*

— *De ce am așteptat atât de mult?*

— *Nu ai așteptat. Îți puneai gândurile în ordine. Știai că la șaptesprezece ani nu aveai cum s-o iei pe sora ta din mijocul familiei. Te-ai înscris la Astor Park pentru a o face fericită pe maică-ta și ai păstrat tăcerea în legătură cu învârtelile lui taică-tău. Ai făcut ce ai putut.*

— N-a fost de-ajuns.

Mă apăs cu mâinile pe tâmpile, deoarece îmi este teamă că presiunea din interior îmi va face capul să explodeze.

— N-a fost de-ajuns!

O repet la nesfârșit, mergând de colo colo și dând cu piciorul în pietre, însă chestia asta nu mă face să mă simt mai bine. Easton stă deoparte, privindu-mă cum mă fac de râs. Câinii încep să latre și câteva mașini care trec prin cartier încetinesc pentru ca șoferii s-o poată vedea mai bine pe nebuna care le distruge proprietățile. Unul dintre ei claxonează, aducându-mă înapoi la realitate. Roșie la față de rușine, mă așez pe trotuar și-mi îngrop fața în mâini.

— Haide.

East mă trage de braț.

— Nu vreau, mormăi de parcă aș avea cinci ani.

Presupun că nu mi-a trecut criza.

— O să vrei.

Mă ia pur și simplu pe sus și mă așază în picioare. Mă trage după el vreo câteva străzi, până când ajungem la o benzinărie.

— Așteaptă aici, zice el.

Pentru că n-am altceva mai bun de făcut, mă așez cu fundul pe trotuar și privesc aiurea la șirul de mașini și clienți care-și alimentează vehiculele, își spală parbrizele, se opresc pentru o mică gustare. Viața tuturor continuă cu o normalitate de invidiat, în timp ce a mea e pe butuci. Cel mai rău e că simt că am avut răspunsul la îndemână doar pentru a constata că acesta nu există deloc.

Întrebări de genul „*ce-ar fi fost dacă*” mă bântuie. Dacă aș fi reacționat mai devreme? Poate nu aș fi fost



trimisă de acasă, de la bun început. Cum ar fi fost dacă mi-aș fi ținut gura închisă? Poate aș fi putut s-o conving pe mama că Dylan nu era în siguranță.

— Haide să mergem, zise East.

Ridic privirea și-l văd ținând un pachet de șase beri și o bară de metal cu o lungime de un metru, înfășurată în cauciuc de culoare galbenă, despre care creierul meu mă informează că e un dispozitiv antifurt. Chestia asta mi-o amintesc, însă nu și porcăria aia despre doamna Roquet. Mă urăsc.

— Nu vreau să beau, răspund pe un ton aspru, iritată de faptul că soluția lui este alcoolul.

Dacă-mi beau mințile nu-mi rezolv niciuna dintre probleme.

— Nici eu.

El răsuțește cutia ca să văd că e 7-Up.

— Acolo e un parc. Hai să mergem.

Nu mă așteaptă.

Îl privesc câteva clipe cum se îndepărtează, apoi mă ridic în picioare. A fost atât de bun cu mine. Mi-a ascultat problemele, a așteptat cu răbdare să-mi treacă crizele, a stat alături de mine chiar dacă mi-am pierdut toate amintirile. A fost un prieten adevărat. Dacă nu l-aș fi avut pe East în toată această harababură, aș fi fost pierdută. Așa că, dacă are chef să bea ceva, o să-i țin companie cât bea un pahar.

Mă așteaptă pe terenul de baschet acoperit cu smoală, cu băuturile răcoritoare la picioarele sale și cu bara de metal în mână. Mi-o întinde când ajung la el.

O iau, surprinsă de greutatea acesteia.

— Și ce ar trebui să fac cu asta? întreb. Niciunul dintre noi nu avem roți.

— Când sunt furios, mă simt mai bine dacă lovesc ceva. Uneori mă duc să mă bat la docuri. Unii o fac pentru bani, dar Reed și cu mine mergem acolo pentru că e minunat să-ți înfigi pumnii în fața altui individ. Presupun că ăsta e stilul tău...

Mă cutremur.

— Nu...

— ...așa că am cumpărat suc și bâta.

Face un semn spre cele șase cutii de suc.

— Dă în ele până nu mai poți. Îți promit c-o să te simți mai bine.

Nu sunt convinsă, dar răsucesc bâta.

El vine în spatele meu, mă cuprinde cu brațele și izbește cu bara de metal în cutiile de suc. Bulele țâșnesc, iar eu fac un salt înapoi, însă el mă ține nemișcată.

— Aducă și niște muștar, Hart. Cum te simți în legătură cu faptul că taică-tău ți-a rupt încheietura?

*Mă simt ca naiba.* De data asta lovesc mai tare. Se aude un zgomot extrem de satisfăcător în timp ce părțile laterale ale cutiilor de suc se îndoaie. Nu mă feresc de jetul lichidului carbogazos. În schimb, depun tot efortul pentru următoarea lovitură. Asta-i pentru mita pe care o ia tata. *Poc!* Asta-i pentru că m-a dat afară din casă. *Poc!* Asta-i pentru că doamna Roquet a murit înainte ca eu să fac rost de declarația ei. *Poc!* Asta-i pentru Felicity și Kyle și pentru afurisita mea de amnezie. Izbesc cu acea bară cutiile de suc, până nu mai rămâne nimic decât metalul sfărâmat și o baltă de băutură acidulată albă, care scoate bulbuci ca un pește mort pe caldarâm.

— Cum te simți? întrebă East, luându-mi bara din mână.

Îmi trec peste frunte o încheietură lipicioasă.

— Surprinzător de bine.

Să faci crize de nervi și să strivești cutii de suc poate fi o soluție temporară, însă, până n-o voi scoate pe Dylan din casa aia, nu voi fi împăcată cu mine însămi. Îmi înăbuș un val de neputință. Nu rezolv nimic dacă îmi plâng de milă.

Îmi suflu părul din ochi și încerc să-mi adun gândurile. Am capul mai limpede acum. Recapitulez dovezile pe care le avem.

— Am mesajul unei femei moarte. Tata ar putea face asta să dispară într-o secundă. Oricine poate falsifica un mesaj în zilele noastre. Trebuie să mergem la sursă.

— Să-l interogăm pe tatăl tău?

Easton își freacă mâinile una de alta.

— Sunt de acord cu asta.

— Nu. Pătrundem în biroul lui de acasă.

— În noaptea asta?

Ridic din umeri.

— De ce nu? Nu e atât de târziu și suntem deja în mijlocul investigației noastre profesioniste.

Easton chicotește, apoi devine serios.

— Crezi că păstrează ceva în birou?

— Nu strică să verificăm.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Ar putea face rău familiei tale.

Îl cercetez cu atenție pe East.

— Dacă nu fac asta, el îi va face rău lui Dylan. Cel mai bun lucru pe care-l pot face e să găesc o dovadă că ia mită, apoi să-l denunț.

East mă lipește de el.

— Sunt aici cu tine. Până la capăt.

## Capitolul 28

---

### Easton

— Nu-mi vine să cred că folosesc o limuzină cu șofer pentru a spiona pe cineva.

N-am dorit să închiriez o mașină pentru această misiune de spionaj, așa că ne mulțumim cu șoferul tatei, care a venit în doi timpi și trei mișcări să ne ia de la benzinărie.

— Poți ieși mai puțin în evidență? îl întreb pe Durand, bătându-l pe umăr.

El alunecă în jos pe locul său.

— E bine așa, domnule Easton?

Face mișto de noi, însă o merităm.

Porcăria asta gen capă și spadă pare, probabil, ridicolă, pentru cine nu știe ce se întâmplă în familia Wright. Ideea de a cerceta biroul tatălui ei era bună acum o oră, însă acum nu mai sunt sigur de asta. Ce se întâmplă dacă e prinsă? N-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce taică-său îi rupe și cealaltă încheietură, însă nu știu cum să abordez subiectul. *Hai, iubito, e posibil*

*să-i bumbăcesc mitra lui taică-tău în noaptea asta. Sper că nu ai nimic împotriva.*

Însă Hart a obosit să stea cu mâinile în sân. A zis că înainte a fost prea indiferentă. Nu știu dacă aceasta e caracterizarea corectă, însă înțeleg că vrea să acționeze. Eu sunt mereu pentru *a acționa* în loc de a sta cu mâinile-n sân.

— Fără supărare, însă mașina asta iese destul de mult în evidență.

Hart pare îngrijorată.

— Nu e nicio supărare, domnișoară, răspunde Durand.

— Hai să mergem să aruncăm o privire mai îndeaproape. De aceea suntem aici, nu-i așa? îi spun, oferindu-i ocazia s-o lase baltă.

— Mda, răspunde ea și sare din mașină.

Presupun că acesta e răspunsul la întrebarea mea.

— Ne vom întoarce, spun în timp ce mă strecor din mașină în urma ei.

— Voi fi aici, răspunde Durand, binedispus.

Cred că-i place această porcărie cu spionatul. Probabil e mult mai interesant decât să mă plimbe de acasă la școală, de la școală la spital și înapoi.

Îmi ridic gulerul pentru a mă proteja de aerul rece al nopții și mă grăbesc în urma lui Hart, care s-a oprit în mijlocul trotuarului și privește de-a lungul șoselei.

— Accidentul s-a petrecut aproape de locul ăsta, nu-i așa? zice ea în momentul în care ajung în dreptul ei.

— Ți amintești ceva?

Îi cercetez chipul în căutarea unor semne că și-ar aminti.

— Nu, însă am auzit că a avut loc în curbă.

Arată înspre curba strânsă pe unde am trecut.

Scena de coșmar mi se derulează din nou în fața ochilor. Spatele turtit al mașinii ei. Bucăți de sticlă din parbrizul mașinii gemenilor împrăștiate pe caldarâm. Trupul lui Seb la o distanță de câțiva metri de Range Rover.

Mă întorc cu spatele de la locul accidentului și-i obturez priveliștea. Dacă ea nu-și poate aminti, ce rost are să insist asupra acestui lucru? Chestia asta n-o să șteargă accidentul cu buretele.

— Acum vă simțiți amândoi mai bine, spun eu. Asta e tot ce contează.

Ea privește peste umărul meu, apoi dă brusc din cap de parcă ar încerca să se împace cu noua situație.

— Exact. Bine, hai s-o facem.

Se uită în jurul său, privind cu atenție casele înșirate de-o parte și de alta a străzii, multe dintre ele vile. Reședința Royal e destul de mare încât să nu putem vedea casa de alături, însă casele din cartierul lui Hartley nu sunt la fel de izolate unele de altele.

— Ar trebui să ne prefacem că ne-am pierdut câinele și de aceea fugim prin curțile din spate ale oamenilor și tragem cu ochiul în case, pe ferestre?

Tușesc ușor pentru a acoperi un hohot de râs.

— E posibil ca asta să atragă mai multă atenție decât îți dorești.

— Nu avem de ales. Doamna Roquet e moartă. Singura opțiune care ne-a rămas e să obținem dovezi direct de la tata.

Ea își vără mâinile în buzunarele pardesiului meu bleumarin, cu umerii îngrozitor de aplecați.

— Hai să intrăm prin spate, de-a lungul gardului reședinței, sugerez, pentru că are dreptate.

E o variantă la fel de bună ca oricare alta.

— Și dacă ne împușcă vreunul pentru că semănăm cu niște hoți?

— Haina de pe tine valorează vreo câteva rate ipotecare. Nu cred că te va confunda cineva cu o hoată.

— Bineînțeles că atât valorează.

Își dă ochii peste cap.

— Faci alergie dacă hainele tale au un preț mai mic de patru cifre?

— Da. Da, fac. Și mi se micșorează și penisul.

— Numai tu, Easton, ești atât de sigur pe tine încât poți să faci glume despre micșorarea penisului.

— Așa e când îl ai prea mare, zic eu solemn.

Ajungem în capătul demarcației terenului. Încă nu ne fugărește niciun câine.

— Cum poți dormi în acel apartament sărăcăcios, dacă-ți plac chestiile rafinate?

*Pentru că e casa ta, vreau să răspund, însă nu cred că e pregătită pentru asta.*

— Pentru că e un loc retras. Nu trebuie să am de-a face cu gemenii sau cu Ella.

*Și ești tu acolo.*

— Tu de ce ai fost de acord să stai acolo? Nici casa ta nu-i o cocioabă.

— Ei. Înăuntru nu e așa de frumos. Cred că părinții mei au cumpărat-o pentru că voiau să pară mai bogați decât sunt în realitate. Noi n-avem chestii de firmă așa cum aveți voi. Mama vorbește tot timpul despre cât de scumpe sunt lucrurile. Pentru ei e important să păstreze aparențele. Când am rugat-o pe Parker să mă ajute, mi-a spus că făceam familia de râs.

— Asta-i nașpa.

Umerii ei tresar ușor.

— Este așa cum este.

Pare resemnată. Dintre toate lucrurile care mă calcă pe nervi, felul în care familia lui Hart a abandonat-o mă enervează cel mai tare. Poate că eu și frații mei ne certăm, poate că Seb s-a trezit cu totul diferit, însă suntem mereu acolo unul pentru celălalt. Și când Ella a intrat în familia noastră, chiar și când nu eram în totalitate atașați de ea, în secunda în care cineva a încercat să-i facă rău, am fost gata s-o apărăm. Familia își apără familia.

Presupun că acum eu sunt familia lui Hartley.

— Aceasta este, șoptește ea.

Curtea din spatele casei lui Hartley are o dimensiune decentă, însă e pustie, fără niciun fel de amenajare exterioară. Gazon, în cea mai mare parte, și câțiva copaci. Vila familiei ei e în întuneric, cu excepția unei camere din partea din capăt a primului etaj, unde pâlpâie o lumină albastră. Cineva se uită la televizor.

— Cea de-a patra fereastră de la etaj e biroul tatei.

Studiez partea din spate a casei. Veranda care împrejmuește casa are două seturi de uși franțuzești, unele care duc la bucătărie, celelalte, în camera de zi. Pe acestea din urmă crede Hart că putem intra în casă. Din câte se pare, alarma de securitate nu funcționează de ani întregi, așa că nu mă îngrijorează prea tare faptul că se va declanșa după ce vom intra în casă.

— Care-i planul tău de atac? o întreb.

— Din câte mi-ai povestit, tata e destul de tupeist. Se întâlnește cu oamenii în casă, așa că fac pariu că are diverse chestii în birou.

— N-ar trebui să se afle într-un seif?

— Poate. Însă ce e rău în faptul că cercetăm? Ce-o să facă? O să mă dea afară din casă?



*E posibil să te lovească și atunci va trebui să-l lovesc și eu.* Însă îmi păstrez această îngrijorare pentru mine.

Ea se strecoară aproape de fereastră și privește în camera de zi.

— Mama e pe canapea, însă cred că doarme.

Mă ridic de pe vine pentru a face un scurt inventar al locului respectiv. Doamna Wright chiar pare adormită. Capul ei e înclinat ciudat înspre marginea canapelei, iar telecomanda îi atârnă într-o mână. Domnul Wright nu e acolo.

— Poate a ieșit în oraș să se întâlnească cu vreun client, zice Hart încetișor.

Ne strecurăm de-a lungul casei și ne oprim sub biroul tatălui ei. Ea se uită pe fereastră și ridică degetul mare de la mână ca să-mi arate că totul e în regulă. Biroul e gol. O zbughește până la un grătar mare de metal și caută dedesubt, unde știe ea că se află cheia ușilor de la verandă. Aud un zângănit și o mică exclamație de încântare.

— Am avut dreptate, se fălește ea, fluturându-mi o cheie prin fața ochilor.

— Excelent. Hai să intrăm.

Entuziasmul ei e molipsitor și-mi spun că e cazul să mă relaxez. Aici nu e niciun pericol real. E doar blestemata ei de casă. Dacă vrea să cercetăm biroul lui taică-său, atunci asta vom face.

Ea vâra cheia în broască și începe a răsuci clanța în momentul în care-i auzim vocea.

Ne lăsăm amândoi la pământ, lipindu-ne cât putem de mult de placa de beton.

— Ți-am spus că mă ocup de asta, însă chestiunile astea sunt delicate și trebuie abordate încet și cu grijă, altminteri o să intrăm amândoi în belele.

Hartley întinde mâna și o cuprinde pe-a mea. I-o strâng la rândul meu. Ea mă lovește peste mână. Vrea ceva.

— Ce e? șoptesc eu.

Ea ridică mâna la ureche. Vrea să sun pe cineva?

Nu, scutură ea din cap. Mimează că ar ține un telefon, apoi arată în sus. În cele din urmă mă prind. Vrea să înregistrez chestia asta.

Scot telefonul și deschid aplicația de înregistrare. Sper că funcționează.

— Vreau să fiu plătit bani peșin. Nu-mi pasă cât de greu e să faci rost de cinci milioane bani peșin. Așa vreau să fiu plătit.

*Cinci milioane?* Nu-i de mirare că-și poate permite să locuiască în casa asta din salariul lui de procuror. Trebuie să fie un caz important, ce altceva ar valora atât? O senzație de greață îmi bolborosește în intestine. Există un singur caz cu adevărat important în Bayview în acest momen: dosarul în care Steve O'Halloran e acuzat de omucidere.

— Eu chiar am încercat s-o sperii pe fată ca să nu depună mărturie, însă e încăpățânată. Așa că am de gând să aranjez chestiunea falsificând niște dovezi. Avocații tăi ar trebui să fie destul de deștepți ca să obțină anularea procesului în baza acestor chestiuni.

E un alt moment de tăcere în timp ce domnul Wright îl ascultă pe interlocutor.

— Dacă ești atât de îngrijorat în legătură cu depoziția fiică-tii, atunci sugestia mea e să faci în așa fel încât să nu *poată* depune mărturie. Mă vezi pe mine că am vreo problemă cu fiică-mea? Eu știu cum s-o țin la respect pe nenorocita aia mică.

Îmi îngheață sângele în vine. Să facă în așa fel încât Ella să nu poată depune mărturie? Îi sugerează oare lui Steve s-o omoare pe Ella? Furia și teama formează o combinație letală în pieptul meu și simt că mă dor coastele. În niciun caz. În niciun caz Steve n-o să pună mâna pe Ella.

Lângă mine, Hartley e la fel de șocată. Expresia *nenorocita aia mică* a rănit-o, o pot vedea în ochii ei. Nu pentru prima oară îmi doresc să-l strâng de gât pe taică-său. Și dacă mai devreme aveam o îndoială în privința semnificației acestei conversații, domnul Wright a îndepărtat-o acum. Steve încearcă să plătească pentru a scăpa de proces, iar Wright e mai mult decât fericit să-l ajute, atât timp cât își primește banii.

— Vreau jumătate mâine, un fel de avans. Nu mă voi apropia de dovezile alea până nu primesc jumătate din bani. Hai să ne întâlnim în Winwood Park la zece. Și ține minte, vreau bani gheață.

Un val de greață mă copleșește. Hart nu mi-a cerut s-o susțin în speranța de a-l băga pe taică-său la închisoare. Ea vrea doar să-și elibereze sora. Însă nu pot păstra tăcerea în legătură cu lucrurile pe care tocmai le-am auzit. Ella trebuie să știe că donatorul ei de spermă, cel care a vrut s-o omoare, încearcă să se eschiveze de a plăti în vreun fel pentru uciderea fostei iubite a tatălui meu. Și că e posibil să vină iarăși după ea pentru a o împiedica să depună mărturie împotriva lui.

Asta-i o dilemă îngrozitoare.

— Ce mama dracului, spune domnul Wright, clocotind de nervi.

Dispare din dreptul ușii și-l auzim strigând:

— Mi-e foame! Fă-mi un sendviș.

Glasul i se aude din ce în ce mai îndepărtat.

Hartley sare în picioare și-mi face semn s-o urmez. Alergăm înapoi în direcția de unde am venit și ea nu se oprește din fugă până nu ajungem la Durand. Deschide portiera cu mâinile tremurătoare și zice:

— Pornește. Te rog, hai să plecăm.

— Încotro? întrebă Durand, aruncându-mi o privire îngrijorată.

— Cred că va trebui să mergem acasă la tine.

Ea își ridică ochii neliniștiți înspre ai mei.

— Trebuie să-i spui tatălui tău când se întoarce.

— Deci știi, spun eu, inima bătându-mi cu zgomot.

— E vorba de procesul Ellei, nu-i așa?

Pare nefericită.

— Mda, așa este.

Mă doare gâtul foarte tare.

— Dacă-i spunem tatei, nu se va opri până nu-l va băga la zdup o lungă perioadă.

Ea înhite dureros în sec.

— Așa să fie.

## Capitolul 29

---

### Hartley

— Se întâlnesc mâine noapte, termin eu de vorbit, cedând epuizării emoționale. Sau, stai, înseamnă că în seara asta, din moment ce acum e, practic, dimineață.

E două și ceva dimineața și sunt gata să leșin.

Nici Callum nu arată prea bine. El a călătorit, practic, în ultimele douăzeci și patru de ore, iar acest lucru se poate vedea în ridurile de oboseală de pe chipul său. L-am așteptat ore întregi să se întoarcă de la Londra. Mă așteptam să ajungă și mai târziu, însă, spre deosebire de oamenii obișnuiți, Callum Royal nu trebuie să treacă prin vamă sau să aștepte la banda pentru bagaje. Presupun că acesta-i avantajul când ai propriul avion.

Easton își așază un braț în jurul umerilor mei și mă trage mai aproape, așteptând ca Ella sau taică-său să spună ceva referitor la lucrurile pe care tocmai le-am comunicat. Niciunul dintre ei n-o face. Ella e prea nervoasă, iar Callum e... cred, șocat și întristat, de parcă nu-i vine să creadă că vechiul său prieten s-a degradat într-un asemenea hal. Cel mai tare l-a speriat, probabil, ideea că

e posibil ca Steve să-i facă rău Ellei pentru a o împiedica să deponă mărturie și că taică-meu, practic, încurajează acest lucru. Ella s-a îngălbenit când a auzit partea aceea, însă acum chipul îi e roșu de furie. Vrea ca Steve să plătească și n-o condamn deloc.

— Asta-i tot? întrebă Callum.

Dau din cap.

— Da. Asta-i tot ce știu, cel puțin.

Îi înmânez telefonul care conține schimbul de mesaje cu doamna Roquet și el le citește cu atenție.

— Aceasta-i femeia pe care ai văzut-o, zice el.

— Da.

— Iar acum e moartă?

— Mda, am mers la ea acasă în seara asta și vecina ei ne-a spus că, după ce fiul ei a murit anul trecut din cauza unei supradoze, doamna Roquet și-a pierdut dorința de a trăi. Cred că de aceea i-a luat atât de mult ca să-mi răspundă. Dacă vă uitați la data și ora mesajelor, au trecut peste șase luni până mi-a răspuns la mesaje.

— Ea a fost cea care te-a făcut să te întorci în Bayview, își dă Easton cu presupusul.

— Cred că da.

Callum așază telefonul meu și pe cel al lui Easton pe biroul din spatele său.

— O să fiu sincer cu tine, Hartley. Nu pot permite să se întâmple acest lucru. Trebuie să-mi apăr familia cu orice preț, iar asta înseamnă că trebuie să denunț acest act de corupție și să-l opresc pe tatăl tău.

— Tată... începe Easton.

Îl întrerup ridicând o mână.

— Nu. Înțeleg. Eu nu vreau decât să-mi apăr familia. Trebuie s-o scot pe Dylan din casă, înainte ca lucrurile

acestea să devină publice. Mi-e teamă că-și va îndrepta toată furia asupra ei. Vreți, vă rog, s-o ajutați?

— Bineînțeles că vrea. Nu-i așa? răspunde East, împingându-și cu hotărâre bărbia înainte.

— Da, o voi face, răspunde Callum. Îmi voi suna avocații și-i voi pune să ceară o altă întâlnire cu tatăl tău. Îl voi ruga pe Durand s-o supravegheze pe sora ta. Îi vom ține departe unul de altul, cât mai mult timp. Când acest lucru va deveni public, îți vom muta familia într-un loc sigur.

Asta e tot ce-mi oferă și, cu toate că nu-i destul, mă simt vinovată pentru că accept orice fel de ajutor. Nu-i vina mea. Acțiunile tatălui meu n-au nimic de-a face cu mine, însă, în același timp, suntem legați unul de celălalt — cu sângele, cu numele.

— Avem nevoie de poze cu ei doi împreună.

Ella vorbește pentru prima oară.

— Nu ne putem baza doar pe aceste mesaje și pe înregistrare. Fără dovada foto, ticălosului îi va veni foarte ușor să scape.

Nu știi dacă se referă la tatăl ei sau la al meu.

Callum dă din cap.

— Voi avea eu grijă de asta, Ella.

Mă aștept ca ea să protesteze, însă ea doar dă scurt din cap și pleacă. Easton mă ridică în picioare. Mă simt moartă pe dinăuntru. Când voi ajunge la apartament, mă voi prăbuși pe prima suprafață moale care-mi iese în cale.

— Vino, zice el, trăgându-mă după el.

— Nu pe aici se ajunge la ieșire, obiectez eu.

— Știi. Ești pe cale de a te prăbuși, așa că te duc sus. Poți dormi în camera mea, eu voi dormi într-a lui Reed.

Aruncă o privire înspre Ella, ca și cum ar vrea să-i ceară permisiunea, însă aceasta privește drept în față cu

o concentrare de zombi. Are multe pe cap și din nou îmi reamintesc că niciunul din aceste lucruri nu e vina mea, cu toate că mă simt oribil pentru tot ce i se întâmplă.

— Cred că mai bine merg acasă.

— Nu.

Glasul Ellei se aude clar din antreu. Fata se oprește la baza treptelor.

— Nu, repetă ea. Vino sus. Avem nevoie de un plan.

— De un plan? șoptesc către Easton.

El ridică derutat din umeri, însă mă împinge ușor înspre scară. Urc treptele de marmură fără prea multă trageră de inimă, iar adidașii mei scârțâie pe dalele de marmură. Când ajungem în capul scărilor, cotim la dreapta.

— Camerele tatei sunt jos, explică Easton.

Camera Ellei e prima de pe un culoar larg și lung.

— Intră, zice ea.

Intru într-un dormitor de un roz Barbie. Pereți roz, covor roz, tapițerie roz, draperii roz încrețite. E un dormitor de prințesă, dacă prințesa ar avea mai puțin de zece ani. Și n-aș fi ghicit nici într-o sută de ani că fata asta blondă și sexy ar avea o predilecție pentru această culoare.

— Tata l-a decorat, îmi spune East, înșfăcând un scaun roz și vârandu-mi-l sub fund.

— E oribil, nu-i așa? zice Ella, suindu-se în pat.

Lovește ușor cu palma în saltea sugerându-mi să mă așez lângă ea. Îi fac semn lui Easton să se așeze, însă el rămâne în picioare.

Își pune o mână pe umărul meu. Își alege tabăra și nu-mi place asta. Asta e familia lui. N-ar trebui să fie nevoie să alegă între mine și familia lui.

Mă ridic în picioare.



— Nu vreau să stau jos, îi spun, apoi mă îndepărtez puțin.

El pare rănit, însă așa e corect. Îmi încrucișez brațele și fac semn cu bărbia înspre Ella.

— De ce anume ai nevoie?

— Nu vreau să las chestia asta pe seama lui Callum. Nu că n-am încredere în el, însă să zicem că se întâmplă ceva și omul lui Callum nu face poza care trebuie. Nimeni nu e mai implicat decât noi — mișcă din deget arătând înspre noi două —, așa că noi ar trebui s-o facem.

— Bine.

— Nu, zice Easton în același timp.

— De ce nu? spun, întorcându-mă încruntată spre el.

— Ah, nu știi. Pentru că e periculos ca naiba?

— Winwood Park are o mulțime de copaci care înconjoară parcare, zice Ella. Ne putem ascunde acolo.

— Mie îmi sună bine. Ai aparat foto?

— Da...

— Și tu te-ai lovit la cap, Ella? Și tu, Hart? Credeam că ți-ai pierdut doar memoria, dar se pare că ți-ai pierdut și mințile, declamă Easton.

Arată înspre Ella.

— Taică-tău folosește arme.

Arată înspre mine.

— Iar taică-tău e posibil s-o fi omorât-o pe doamna Roquet pentru a o face să păstreze tăcerea. Știm că e destul de violent și că ți-a rupt încheietura. Asta înseamnă că ar trebui să stați naibii departe de el.

Ella se uită fix la el, apoi se întoarce către mine.

— Da, am un aparat foto, însă nu e dotat cu aparatură pentru timp de noapte. Dimineată la prima oră voi merge la magazin să cumpăr așa ceva.

— Sună bine. N-am mașină, însă e un autobuz care oprește la vreo câteva străzi distanță, dacă nu te deranjează să mergi puțin pe jos.

— Niciuna din voi nu mă ascultă? tună Easton.

Atât eu, cât și Ella tăcem.

— Puteți vorbi mai încet? se vaită o voce de la ușă. Încerc să dorm, la naiba. Tocmai am ieșit din spital.

Ne întoarcem toți și-l vedem pe Sebastian stând în pragul camerei Ellei, clipind ca un orbete înspre noi. Părul negru îi stă ridicat într-o parte și poartă niște pijamale din satin de un albastru adorabil, cu niște maimuțe maronii pe ele.

— Scuze, zice Ella, ridicându-se de pe pat.

Când privirea lui se întoarce spre mine, el se trage surprins înapoi.

— Ce dracu' cauți aici?

— Eu, îi... spun strâmbându-mă.

Nu știu ce să spun și caut ajutorul lui Easton. Ar trebui să-i spun adevărul sau oare Easton și Ella vor să păstreze tăcerea?

— E aici ca să ne ajute să ne asigurăm că Steve ajunge la închisoare, răspunde Easton. Și nu vorbi urât de Hartley.

— O să vorbesc urât cu cine vreau eu, răspunde fratele său. Mai ales cu acest gunoi, care aproape m-a omorât.

— Seb, nu-i frumos ce faci, protestează Ella. Știi bine că a fost un accident.

— Îmi bag picioarele în frumosul tău. Am condus în curba aia de un milion de ori și n-am avut niciodată un accident până să apară târfa asta.

Easton face un salt înainte. Îl prind de braț.

Ella dă fuga și se postează între cei doi frați.

— Ajunge! îi ceartă ea.

Îl împinge pe Sebastian afară din cameră și spune peste umăr:

— Voi doi, duceți-vă la culcare.

Un mușchi de pe maxilarul lui Easton tresaltă, însă dă ferm din cap.

— Vino, zice el și mă prinde de braț.

Iese din cameră, merge de-a lungul holului, deschide o ușă și mă împinge înăuntru. Ușa se trânteste în urma lui, însă nu înainte de a-l auzi pe Sebastian spunând:

— Nu pot să cred că o lași pe târfa asta să doarmă acasă la noi.

Nu știu care e răspunsul Ellei.

— Îmi pare rău, zice Easton și se îndreaptă înspre niște uși închise.

Dispare înăuntru.

— Să nu-ți pară. Fratele tău are tot dreptul să simtă ceea ce simte.

Neliniștea îmi roade stomacul. Cum vom putea oare eu și Easton să fim vreodată împreună, atât timp cât familia lui se opune? Singurătatea e un sentiment îngrozitor și nu vreau ca Easton să treacă prin asta. E îngrozitor să fii abandonat de familia ta.

E un amestec dezgustător de umilință și abandon. E fiecare petrecere aniversară la care n-ai fost invitat, fiecare joc la care ai fost ales ultimul, fiecare respingere cu care ai fost tratat, toate înmulțite cu un milion. E ca și cum ai sta singur într-un deșert imens și ai tânji după o singură picătură, nu de apă, ci de afecțiune, atenție... dragoste.

— Easton, nu cred că ar trebui să fiu aici.

El apare cu niște pături în brațe.

— O să dorm pe canapea. Poți dormi tu în pat.

Nu fac nicio mișcare.

— M-ai auzit?

— Mda, însă n-am de gând să te las să pleci, așa că ai face bine să te pregătești de culcare. E o periură de dinți în plus aici.

Îmi aruncă un obiect pe care îl prind în mod reflex.

— Ai vrea, să zicem, pijamale? Ți pot împrumuta un tricou sau are Ella unele de fată.

Stă acolo, cu mâinile în șolduri, cu picioarele bine înfipite în podea și cu trupul încordat de parcă ar crede c-o voi tuli către ușă, iar el va trebui să mă placheze pentru a mă opri. Ca de obicei, când sunt cu el, toate îndoielele mi se topesc și frigul e înlocuit de o căldură ce-mi ajunge până la oase. Easton e soarele meu, din câte îmi dau seama.

— Va trebui să ne batem în legătură cu asta? zice el. Pentru că, dacă e așa, hai să ne dezbrăcăm și să ne urcăm în pat. E singura luptă pe care o permit aici.

Arunc o privire peste umăr la patul mare cât o barcă. Obrajii mi se încing când mă gândesc ce am putea să facem în patul acela. Să ne sărutăm... să ne atingem. Vreau atât de tare să-l sărut din nou, însă sunt prea lașă ca să fac primul pas. Așa că răspund cu sarcasm:

— Fac pariu că ai avut o *mulțime* de lupte în această cameră. Mai multe decât aș putea număra, probabil.

El îmi zâmbește nevinovat.

— Nu. N-am avut nicio partidă înainte aici. Sunt virgin.

Rămân cu gura căscată.

— Pe bune?

El dă cu sinceritate din cap.

— Da. Din moment ce tu n-ai nicio amintire, da, sunt virgin. Acum, mergi și schimbă-te ca să ne putem culca.

Pornesc către baia alăturată și mă opresc la ușă.

— Din moment ce ești virgin, îmi voi aminti să fiu tandră cu tine prima oară.

Simt o imensă plăcere când închid ușa în fața lui șocată. Nimic din aceste ultime câteva zile n-a fost amuzant, însă expresia lui Easton mă face să zâmbesc. Poate că nu mă pricep foarte bine să flirtez, însă remarca asta a fost foarte sexy. Bravo mie.

Îmi perii dinții, mă spăl pe față cu o bucată de săpun care are aromă de portocală și cedru și-mi trag peste cap tricoul lui Easton. Îmi ajunge până aproape de genunchi.

Când mă-ntorc din baie, luminile sunt deja stinse.

— Ai terminat? se aude vocea sa gravă.

Brusc intimidată, mă îndrept repede către patul uriaș și mă bag în așternuturi. Patul e suficient de mare pentru ca toți cei cinci frați Royal să încapă în el. Aud sunetele pe care Easton le scoate pregătindu-se de culcare și mi se par stranii. Sunt obișnuită cu tăcerea, cred, pentru că am locuit singură în acel apartament și, după lipsa pozelor de pe rețelele de socializare, se pare că n-am avut mulți prieteni.

E plăcut. Nu, *plăcut* e puțin spus. Este... minunat și nu vreau să mă întorc la momentul din viața mea când nu existau alte sunete în afară de cele scoase de mine. Cred că de aceea, când soarele meu personal iese din baie frecându-se pe păr cu un prosop, spun:

— Patul e destul mare să poată încăpea o familie în el.

El rămâne nemișcat.

— E gigantic.

Mă ridic în capul oaselor, întind mâna în cealaltă parte a patului și ridic pătura.

— Urcă.

— De ce, Hartley Wright, ai de gând să mă dezvirginezi? exclamă el cu uimire prefăcută.

Sau poate că e dorință camuflată. Cine știe?

— Nu în noaptea asta. Știu că e prima oară pentru tine, așa că vreau să te iau mai ușor. Vom începe prin a împărți patul.

East aruncă prosopul în spatele său, stinge lumina și se aruncă pe saltea, aterizând jumătate peste mine și jumătate pe pat.

— N-am încredere în tine, mă tachinează el.

— Îmi dau seama, spun sec în timp ce împing unul din brațele sale de pe mine. Ești imaginea vie a unui virgin speriat.

— Știu, nu-i așa?

Îi arunc o pernă în cap.

— Bagă-te sub pătură.

El ia perna, și-o vârstă sub cap și se instalează astfel încât să stea întins lângă mine.

— Nu ți-e frig? întreb, încercând să nu mă zgâiesc la pieptul său gol.

Easton Royal nu poartă pijamale și sunt destul de sigură că, dacă ar fi singur, n-ar purta nimic în pat, nici măcar boxerii lui negri.

— După cum am spus, aici e vorba despre o chestiune de încredere.

Vorbele lui mă fac să cred că nu în legătură cu mine își face griji, ci în propria capacitate de a-și ține mâinile acasă — mâinile pe care și le-a vârstă sub cap.

— Putem să ne prefacem că suntem puritani și să folosim pernele pe post de despărțitor, sugerez eu.

— Ce naiba e un despărțitor?

— Un buștean sau un sac pe care-l așezi între două persoane înainte ca acestea să se căsătorească. În felul ăsta, ele se pot obișnui să doarmă împreună, fără a renunța la prețioasa lor virginitate.

— Hart, tu îți amintești cele mai ciudate lucruri.

Îmi tresaltă inima, așa cum se întâmplă ori de câte ori folosește acea poreclă. De parcă aș fi inima lui. De parcă i-aș aparține. Îmi ațintesc privirea în tavan.

— Am de gând să memorez o grămadă de chestiuni aleatorii ca să am capul plin de ele. Poate scopul meu în viață e să devin campioană la *Riști și câștigi*. Voi sări peste colegiu, îmi voi petrece timpul memorând cărți de cultură generală și voi câștiga un milion de dolari la un concurs televizat.

— Bine, zice el simplu de parcă ideea mea nu e cel mai straniu lucru din lume.

— Cred că ai fi de acord chiar dacă ți-aș zice că vreau să devin acrobată la trapez și să plec cu ciroul.

Îl simt că se răsuțește pe-o parte. Îmi întorc capul și-l văd zâmbind la mine.

— În primul rând, să fii acrobată la trapez e ceva sexy. În al doilea rând, ciroul e o chestie beton. În al treilea rând.

Întinde mâna și-și trece o mână peste părul meu.

— În al treilea rând, te iubesc, Hart. Deci, da, dacă vrei să lucrezi la circ sau să vinzi reviste din ușă în ușă sau să lucrezi ca vânzătoare la mall, atunci n-am nimic împotriva. Orice te face fericită.

*Mă iubește?*

Oh, Doamne Dumnezeule! Uneori, spune cele mai neașteptate lucruri. Inima mi se întoarce cu susul în jos, simt căsuța cu fluturi din stomac zguduindu-se ca după

un uragan și lacrimile îmi străpung ochii. Clipesc cu furie pentru a le înăbuși.

— Spui asta doar ca să te invit să-mi fi partener la numărul meu de circ.

Îmi îndepărtează lacrima asta idioată care mi-a scăpat cu degetul mare.

— Cu siguranță. Trebuie să fiu acolo, dacă ai de gând să urci sub cupolă într-un costum mulat și să arăți incredibil de sexy. Nu-i pot lăsa pe femeia cu barbă sau pe dresorul de lei să-mi fure iubita.

Pentru că el e Easton Royal, iar eu nu mă pot controla deloc, din cauză că inima mea suferindă are nevoie de tot soarele din lume, din cauză că-l iubesc la rândul meu, mă arunc în brațele sale și-l sărut.

Intenționez să fie doar un sărut, un pupic chiar, însă nu mă pot opri. Îl sărut la nesfârșit și brusc mâinile mele îi caută nasturele de la jeansi. Degetele mele desfac fermoarul. Gura mea îi atinge maxilarul și gustă din lobul urechii sale, apoi din pielea sărată de pe gât.

El mă lasă să fac toate aceste lucruri până când rămâne sub mine, gol cu excepția unei perechi de boxeri negri.

— Ai terminat? întrebă el atunci când și aceștia dispar.

— Nu încă.

Obrajii mei se încing în timp ce-l admir. Îl admir *în întregime*. E frumos într-un fel în care nu mă așteptam să fie. Nu sunt cine știe ce amatoare de penisuri. În general, le găsesc neatrăgătoare. N-am petrecut niciun moment căutând pe internet așa ceva, însă Easton? Nu mă pot împiedica să nu mă zgâiesc la el — de la părul lui castaniu mătăsos până în vârfurile degetelor picioarelor sale anormal de atrăgătoare, Easton Royal e perfecțiunea



întruchipată. Pieptul său e puternic, iar abdomenul bine definit. Are coapse masive și picioare lungi. Pare puternic în toate detaliile care-l compun.

Măinile sale alunecă în jos. Își cuprinde penisul și-l strânge atât de tare încât articulațiile degetelor i se albesc.

— Mă înnebunești, Hart. O să rezist doar două secunde, dacă nu încetezi să mă privești.

— Nu mă pot abține.

El răspunde exploziv, trăgându-mi tricoul peste cap și ridicându-mă de pe saltea pentru a-mi scoate pantalonii. Se aude zgomotul unei pânze sfâșiate, o înjurătură, apoi o exclamație satisfăcută: „În sfârșit!”

Se oprește când rămân doar în lenjeria intimă. Măinile sale îmi ating soldurile cu mângâieri lungi și afectuoase. Urmărește contururile trupului meu, abdomenul, spinarea arcuită. Gura sa se mută de la buzele mele la maxilar, în josul gâtului și de-a lungul claviculei. Îmi sărută curbura sânilor.

Întinde mâna între noi pentru a-și pune un rezervativ.

— Ești în regulă cu chestia asta?

Are ochii aprinși și e înfierbântat tot. Buzele îi sunt umflate de la dinții și limba mea.

În toată viața mea n-am fost mai pregătită.

— Da, spun cu o nerăbdare stânjenitoare.

El se răsuțește și se așază deasupra mea.

— Ține minte, ia-mă ușor. E prima oară pentru mine, șoptește el înainte ca eu să mă las în jos.

Nu știu dacă pentru mine este prima sau a cincizecea oară, însă nu contează, pentru că e prima oară pentru noi. El scrâșnește din dinți și pe frunte i se formează câteva broboane de sudoare. Degetele sale îmi cuprind

șoldurile și întregul lui trup e tensionat sub mine. Venele gâtului său se încordează în timp ce se străduiește să nu-și piardă controlul.

— Hart, spune el cu răsuflarea întretăiată.

— East, suspin eu.

Porecele noastre au înțelesuri siropoase cărora niciodată nu le putem da glas din cauză că sentimentalismul ar distruge tot farmecul. Însă aici, în acest moment, le putem gândi. Putem să le explicăm cu trupurile noastre. Pot explica faptul că el e soarele meu, căldura mea, steaua mea călăuzitoare. Estul<sup>13</sup> meu.

Pot explica faptul că eu sunt sufletul lui, scopul lui, iubirea lui. Inima<sup>14</sup> lui.

Ne tăiem reciproc răsuflarea, apoi ne-o redăm până devenim o singură ființă, o singură inimă, un singur trup. E erotic și amețitor — o senzație de înalt din care nu vreau niciodată să cobor. Însă el mă prinde în timp ce-mi pierd controlul. Mă strânge la pieptul său larg, brațele lui calde ținându-mă aproape. Îmi șoptește că nu-mi va da drumul niciodată, nu va înceta să mă iubească niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

---

<sup>13</sup> Joc de cuvinte; „East” în limba engleză înseamnă est (punct cardinal).

<sup>14</sup> Joc de cuvinte între „Hart” și „Heart” (inimă) care în limba engleză se pronunță la fel.

## Capitolul 30

---

### Hartley

După cea mai palpitantă noapte din viața mea, credeam că a doua zi de dimineață voi fi în al nouălea cer. Însă micul dejun e un moment posomorât. Toată lumea se întâlnește în bucătărie, mănâncă diverse shake-uri cu proteine, terci și cereale pregătite de Sandra, bucătăreasa lor. Doamna respectivă are vreo cincizeci și cinci de ani și tocmai s-a întors după un concediu prelungit în care a avut grijă de nepotul nou-născut. Eu și Ella punem masa, în timp ce băieții coboară pe rând, bălăbănindu-se. Sebastian e primul. Îmi aruncă o privire, înjură, înșfacă un suc de fructe și dispare. Sawyer e următorul. Mă aștept ca și el să imite comportamentul fratelui său, însă el își ia o porție de terci de la bucătăreasă și se așază la masa care dă înspre imensa curte din spate, piscină și oceanul de dincolo.

Cu doar cinci minute înainte să plecăm, sosește și Easton.

— El întârzie în permanentă, șoptește Ella.

Ne alăturăm lui Sawyer la masă.

— E drăguț, așa că presupun că poate scăpa basma curată.

— El e chiar aici, se lamentează Easton, lăsându-și trupul sexy să se prăbușească în scaunul de lângă mine.

— Nu e o persoană matinală, nu? o întreb pe Ella.

— Nu prea. Când m-am mutat aici prima oară, am crezut că e un adevărat vampir, pentru că stă treaz toată noaptea și doarme ziua.

— Dacă vrei să știi adevărul... șoptesc eu. Nu i-am văzut trupul în lumina soarelui, așa că e posibil.

— Pe bune. Sunt. Chiar. Aici.

— Eu i l-am văzut, declară Ella.

Ea îndreaptă lingura înspre piscină.

— Și trebuie să raportez cu tristețe că nu sclipește nimic.

— Chestia asta s-ar putea schimba. Am un fard dat naibii care se numește Glitter Bomb<sup>15</sup> și am putea să i-l aplicăm pe pectorali.

— Oh, da, când se va încălzi, hai să încercăm asta.

Lângă mine, Easton bombăne că n-ar fi trebuit să mă aducă niciodată aici, însă știu că mă tachinează. M-a trezit în cel mai frumos mod posibil și m-a anunțat, chiar înainte de a ne da jos din pat, că aceasta era deja cea mai luminoasă dimineată din viața lui. A fost cu siguranță cea mai activă dimineată a mea.

Iar noaptea trecută a fost... nici nu pot descrie acest lucru în cuvinte. Easton a fost atât de tandru și atât de minunat și... Obrajii mi se încing în timp ce-mi amintesc cât de încet s-a mișcat, cât de răbdător a fost cu mine. Având în vedere reputația sa de afemeiat, credeam c-o să se gândească numai la el, însă n-a fost deloc egoist. A fost... minunat. Obrajii mi se încing și mai tare.

<sup>15</sup> Bombă cu sclipici.

Cu siguranță trebuie să ne luăm un pat în apartament, unul mare chiar. Mă întreb dacă există așternuturi care să nu se desprindă de pe pat? Ar fi drăguț să existe.

Ella oftează prelung și deznădăjduit și ne face pe toți să ne întoarcem către ea.

— Ce e? întreabă Easton.

De data asta arată spre mine cu lingura.

— Recunosc acea privire matinală extaziată. Pe vremuri era și privirea mea, se plânge ea. Slavă Domnului că sezonul ăsta stupid de fotbal e aproape pe teminate și o să apuc să petrec mai mult timp cu Reed.

De dincolo de masă, Sawyer își împinge castronul deoparte.

— Putem vorbi despre altceva în afară de faptul că voi două v-o trageți cu frații mei?

Devin stacojie la față și încep să mă bâlbâi.

— Noi... eu... a fost... n-am făcut nimic.

Easton întinde mâna și-l pocnește pe fratele său peste frunte.

— Taci din gură, o faci pe Hartley să se rușineze.

— Și eu? întreabă Ella pe un ton ofensat.

— De când te rușinezi tu?

O mângâie pe cap, se ridică în picioare și mă sărută pe creștet.

— Mai bine am pleca. Ella conduce ca o bunicuță de nouăzeci de ani, așa că, dacă nu plecăm acum, vom întârzia.

— Respect limita de viteză, protestează ea.

— După cum am spus, stilul bunicuța.

Ella încearcă să-l lovească, însă Easton se ferește. Se fugăresc amândoi prin bucătărie în timp ce eu și Sawyer îi privim de la masă. Într-o zi, eu și Dylan vom fi la fel una cu cealaltă — relaxate, fericite și iubitoare.

Profit de momentul de intimitate pentru a mă întoarce către Sawyer.

— Nu știu dacă lucrul acesta te va enerva, însă îmi pare rău în legătură cu accidentul și cu fratele tău.

El își coboară privirea înspre castronul aproape gol și mișcă lingura fără niciun scop. Nu știu ce gânduri îi umblă prin cap până în momentul în care ridică privirea pentru a o întâlni pe-a mea.

— N-a fost vina ta și amândoi știm asta, zice el pe un ton jos și resemnat. Conduceam prea repede. Eram... distrași de porcăria care se întâmpla în Rover, așa că nu te mai scuza. Seb își va reveni. Tocmai eram în mijlocul unor... chestii, spune el.

Mă întreb ce înseamnă *chestii*, însă simt că nu e nici locul, nici momentul să lămuresc problema. Pur și simplu, sunt ușurată că el simte asta. Nu vreau ca Easton să se îndepărteze de familia lui și să mă aleagă pe mine.

— Ai terminat? înclin capul înspre castronul lui. Îl duc eu la chiuvetă.

Dă din cap și-l împinge în direcția mea. Privește nefericit înspre ușă, așteptându-l probabil pe fratele său — care, probabil, așteaptă ca eu să plec înainte de a-și face apariția. Sper că are dreptate și Sebastian chiar își revine, pentru că această dragoste dintre mine și East e atât de nouă, încât nu-i va lua mult ca să se stingă complet.

În drum spre școală, îmi las capul să se sprijine pe tețieră și ascult în timp ce Easton și Ella pălăvrăgesc despre vacanța de Ziua Recunoștinței și cea de Crăciun. Amândoi speră ca echipa de fotbal de la State s-o zbârcească în ultimele câteva partide, astfel ca Reed să nu meargă la un meci de Super Bowl. Easton zice că ar trebui să meargă la Aspen și Ella vrea să meargă undeva la căldură.

— Este *iarnă*, îi spune ea în timp ce conduce cu aproape opt kilometri la oră sub limita de viteză. Și, în timpul *iernii*, oamenii merg în locuri calde.

— Nu, în timpul *iernii*, mergi în locuri cu zăpadă, pentru că zăpada e acolo doar o perioadă scurtă. În lume va exista în permanență un loc unde e cald, contracarează el.

— Pe Everest e mereu zăpadă, declară Ella.

— Nu poți schia pe Everest.

Se răsuțește pe locul său.

— Iubito, susține-mă și pe mine aici.

Deschid un ochi.

— În Dubai nu poți schia tot anul? Cred că am citit chestia asta odată.

— Asta-i ceea ce-ți amintești? zice el cu o voce rănită. Trebuia să fii de partea mea. Să inventezi porcării care să mă susțină.

— Nu pot. Solidaritate între surori și așa mai departe.

Ella ridică un pumn victorios.

— Solidaritate de care? exclamă East. Atunci cum rămâne cu azi-dimineață când limba mea era în...

Mă lansez în față și-i pun o mână peste gură. El îmi linge podul palmei. Țip și mă las pe spate.

— În gura ta, termină el, cu o sclipire poznașă în privire. Ce crezi că aveam de gând să spun?

— Nimic. N-aveai de gând să spui nimic.

Mă uit urât la el, însă pe dinăuntru inima mea face mici salturi de fericire. Ador tot ce am făcut cu East azi-noapte. Și... da... n-am niciun fel de reclamație în legătură cu limba lui.

— Și am ajuns. Salvați de clopoțelul de la Astor Park, anunță Ella în timp ce întoarce în parcare școlii.

Nu știu cine a fost salvat — eu sau Easton.

În timp ce mergem toți trei pe trotuarul lat ce duce spre clădirea principală, privirile de care avem parte sunt de-a dreptul comice. Gurile rămân deschise, unii se opresc din mers, conversațiile încetează brusc. Dacă ochii ar putea cădea din orbite, asfaltul ar fi înțesat cu globi oculari.

East se oprește în mijlocul trotuarului, chiar în mijlocul treptelor și se întoarce cu fața înspre un grup de elevi șocați. Vreau să intru mai repede în clădire, însă brațul lui puternic în jurul taliei mele mă împiedică să dau bir cu fugiții.

— Pentru că sunt o persoană săritoare și altruistă, am de gând să răspund la întrebările voastre înainte de începerea orelor, astfel încât să vă puteți concentra înăuntru asupra porcăriilor voastre, în loc să vă irosiți timpul inventând povești. Da, eu și Hartley suntem împreună. Da, familia mea e de acord cu asta.

O atinge ușor pe Ella, care dă din cap.

— Da, Hartley are încă amnezie și, da, o să bat măr pe oricine o face măcar să se încrunte. Dacă o faceți să plângă, veți avea atâtea oase rupte, încât va fi nevoie de nenumărate vapoare de oțel chinezesc ca să vă asambleze la loc.

Spune toate astea cu un zâmbet larg și un ton normal, motiv pentru care, probabil, sună și mai înspăimântător.

— Aveți întrebări? strigă el.

Tăcerea e asurzitoare. Easton zâmbește și mai larg, își împreunează mâinile și zice:

— În regulă, atunci. Vă mulțumesc că ați venit la conferința mea de presă. Ne vedem înăuntru.

Se întoarce și ne îndeamnă pe mine și pe Ella să intrăm.



— Era necesar?

Sunt sfâșiată între jena față de ceea ce tocmai s-a întâmplat și faptul că trebuie să recunosc că-mi place la nebunie această situație.

— Era necesar, răspunde Ella în locul lui. Mai ales când își va face apariția și Seb. Vrem să arătăm un front comun. Anul trecut, cei din familia Royal umblau de colo colo ca niște zombi și școala o luase razna. Au fost multe intimidări, care n-au încetat până nu ne-am unit și am lucrat ca o echipă. E bine ca rechinii de la Astor să știe că membrii din familia Royal se vor susține unii pe alții. În fine, ne vedem la prânz.

Face cu mâna și o zbughește, alăturându-se unei brunete care o îmbrățișează imediat.

— Acea e Val, cea mai bună prietenă a Ellei. Ai mai întâlnit-o o dată, pe ponton, îmi șoptește East în ureche. Iar aceea e Claire, fosta mea iubită.

Arată discret înspre o fată delicată cu aspect de păpușă ce privește în direcția noastră cu niște ochi triști.

— Îți arăt diferite persoane, ca să nu fii surprinsă. Hai să mai vedem. Ar trebui să-l întâlnești pe Pash. E cel mai bun prieten al meu, în afară de frații mei.

Se uită în jurul său.

Face tot timpul astfel de gesturi — aceste lucruri dezinvolve, gesturi aparent lipsite de importanță, care-mi transformă măruntaiele în jeleu. Acum câteva minute și-a anunțat intenția de a mă pune sub protecția familiei Royal, iar acum e nerăbdător să-mi împărtășească cele mai ne semnificative părți ale vieții sale. Nu vrea să mă simt lăsată deoparte.

Îmi trec degetele peste mâna care-mi mângâie umărul.

— O să-l întâlnesc mai târziu. Măine. Acum avem oră.  
El îmi zâmbește, încălzindu-mă pe dinăuntru. Propriul meu soare.

Dimineața trece repede. Easton e la toate orele mele. Recunoaște că n-a fost o coincidență, ci s-a insinuat la ele de capul lui. Nu mă deranjează. E plăcut să nu te simți izolat. Sunt o grămadă de priviri care ne fixează, însă statura înaltă a lui East e un scut formidabil.

Când mergem să luăm prânzul, mă conduce departe de colțul meu.

— Sunt insecte acolo, îți amintești?

— Ah, da, corect. Mi-a spus Bran.

El se încruntă.

— Și eu ți-am spus, înaintea lui Bran.

Mă întorc pentru a-mi ascunde un zâmbet. Micile lui gelozii prostești sunt adorabile.

— Bran e un tip de treabă. Ai putea fi prieten cu el.

— Am fost prieten cu el până a încercat să-mi încalce teritoriul, bombăne East pe sub mustață în timp ce-i întinde casierului cardul său de identitate.

— Ce ți-a încălcat? întreb cu o sprânceană ridicată.

— Teritoriul nostru? contracarează el într-un efort de a se salva.

Eu întind banii.

— Nu cred că-i mai bine așa.

Îmi dă mâna deoparte și-i dă cardul său casierului.

— Nu-l poți folosi de două ori, îi reamintesc.

— De când?

Face semn înspre casier.

— Folosește-l.

— Îî

Tipul își mușcă buza de jos.

— N-avem voie să facem asta.

— Folosește-l, repetă East, pe un ton șoptit, dar ferm.

Casierul face ce i se spune, tranzacția e efectuată și ne luăm tăvile, pentru ca următorul elev să poată plăti.

— Înainte nu voiau să procedeze așa, îi spun lui East, omițând detaliul că Bran fusese cel care se oferise să plătească anterior.

— E o regulă stupidă pe care nimeni n-o aplică. Ei sunt plătiți, deci care e marea problemă?

Se oprește la masa de lângă geamul imens ce dă către terenul de sport. Ella și prietena ei, Val, stau la masă, la fel și gemenii. Acum, că sunt amândoi, e și mai greu de spus care din ei e Sebastian și care e Sawyer, însă presupun că mutra încruntată îi aparține lui Sebastian, în timp ce chipul îngândurat e al fratelui său.

Fac semn cu capul înspre amândoi și șoptesc „bună”. Sebastian se preface că vomită atunci când mă așez. E jenant pentru toți, însă sunt sigură că, dacă plec, aș provoca mai mult scandal decât dacă aș rămâne.

Dilema mea este momentan întreruptă de telenovela ce se petrece două mese mai încolo. Vechiul meu amic, Kyle, stă lângă masa unde Felicity e așezată împreună cu grupul ei. Are o tavă în mână și e evident că vrea să li se alăture. E la fel de evident că Felicity nu vrea asta. Ea își așază poșeta pe locul liber de lângă tava ei.

— E ocupat, zice ea.

— De cine? o provoacă el. Locul ăsta a fost liber în ultimele cinci minute. Și, în afară de asta, ai zis că pot sta lângă voi.

— Cred că glumești, zice ea pe un ton ridicat și plin de dispreț. Ești un profitor. Noi nu stăm cu sărăntocii.

— Sărăntoc? șoptesc către East.

— Elev întreținut, îmi șoptește el în ureche. Probabil că are bursă sau ceva de genul.

— Asta-i o insultă ridicolă. De parcă ar fi furat-o de la Dr. Seuss<sup>16</sup> sau ceva de genul, șușotesc la rândul meu. El ridică din umeri.

— Ea are bani. Nu trebuie să fie deșteaptă sau inteligentă. Lângă Felicity, Kyle se face roșu-stacojiu la față. Detectorul meu de măsurare a rușinii pornește alarma. Îl urăsc pe tip pentru că mi-a îndrugat o mulțime de minciuni, însă genul ăsta de umilire la școală e îngrozitor.

— Nu asta mi-ai spus până acum.

— Cred că glumești. N-aș invita niciodată un tip obișnuit ca tine să mănânce împreună cu fetele mele. Tatăl tău își câștigă existența reparând *mașini*. Dacă ai unsoare pe mâini? Știi cât a plătit mama lui Skylar pentru sacoul ăla? Nu e chestia aia sintetică și ieftină pe care o porți tu. A lui Skylar e făcut din lână virgină de la niște oi dintr-un anumit sat din Spania. Ar trebui să reperi cam vreun milion de mașini ca să ai măcar dreptul să respiri înspre lâna aia, așa că mai bine — ea face un gest de izgonire — cară-te.

Remarca e atât de grosolană încât îmi scapă un geamăt. Mă încordez și dau să mă ridic în picioare. Easton mă prinde de mâna dreaptă, iar Ella de cea stângă. Împreună mă țintuiesc pe locul meu.

— Nu e cearta ta, mă avertizează East. Țștia doi au probleme de rezolvat și niciuna n-are vreo legătură cu tine.

— Are dreptate. E timp și pentru ceartă, însă nu acum.

<sup>16</sup> Theodor Seuss Geisel (1904–1991), alias Dr. Seuss, a fost un scriitor american celebru pentru cărțile sale pentru copii. Printre cele mai cunoscute opere ale sale se pot menționa *Pisica în pălărie* și *Cum a furat Grinch Crăciunul*.

În oricare altă zi poate le-aș fi ascultat avertismen-tele. Însă, în timp ce Kyle iese cu pas apăsător din sala de mese, rânjetul satisfăcut de pe buzele lui Felicity îmi declanșează reacția. Îndepărtez mâinile lui Easton și ale Ellei și mă ridic în picioare.

— Nu, le spun. Nu poate continua să scape basma cu-  
rată cu comportamentul ăsta idiot.

Înainte ca ei să obiecteze, mă îndrept înspre masa lui Felicity. Aceasta e pe cale să ia o înghițitură dintr-o sticlă fițoasă de suc cu o etichetă scrisă în totalitate în franceză. Bineînțeles că bea sucuri de import. Bineînțeles.

Strângând din dinți, îi smulg sticla din mână. Ea țipă furioasă și ochii îi scânteiază în momentul în care-și dă seama că eu sunt făptașa.

— Ce mama dracului! Dă-mi-o înapoi!

Brațul i se smucește în față cu furie.

Țin sucul departe de mâna ei.

— Ce anume îți dă dreptul să tratezi oamenii în felul ăsta? urlu eu.

Ea clipește derutată. Pe bune? Oare chiar a uitat ce i-a făcut lui Kyle?

— Kyle? precizez eu. Cum îndrăznești să-l tratezi de parcă e un gunoi de pe talpa ta?

Pe chip i se citește faptul că în cele din urmă a priceput. Apoi izbucnește în hohote de râs strident.

— Vorbești serios în acest moment, Wright? Ce-ți pasă ție cum îl tratez eu pe ratatul ăla? Îți dai seama cât de ușor a fost să-l fac să fie de acord să se joace puțin cu bietul tău cap bușit?

Râde din nou.

— M-a costat mai puțin decât plătesc la curățătorie ca să se ocupe de uniforma mea.

Face semn înspre cămașa albă și sacoul imaculat.  
— Te referi la *această* uniformă?

Cu un zâmbet larg, răsucesc sticla și o vărs toată pe  
Felicity.

Se lasă un moment lung de tăcere.

Apoi aud chicotitul familiar al lui Easton.

Țipătul îngrozit al lui Felicity răsună în toată sala de  
mese. Îl urmează repede un alt țipăt, scos de prietena ei,  
Skylar, care sfârșește prin a fi victimă colaterală. Puțin din  
lichidul roșu și acidulat a împrășcat și sacoul ei din lână  
virgină de la oile din Spania, iar ea se agață cu mâinile de  
rever, în timp ce plânge cu lacrimi mari.

— *Sacoul meu!* se văicărește Skylar.

— *Târfă nenorocită!*

Felicity sare în picioare cu hainele pătate de roșu și  
udă learcă. Ridică mâna pentru a mă pocni. Însă nu-mi  
ajunge la față, pentru că podeaua e plină de suc, iar bale-  
rinii ei de firmă alunecă în acea băltoacă...

...și aterizează cu fața pe podeaua lucioasă.

Râsetele izbucnesc în încăperea cavernoasă, în timp  
ce toți o privesc cum încearcă să se ridice, însă fără suc-  
ces. Alunecă mereu, ridicându-se și prăbușindu-se iar, ca  
într-un scheci comic.

Arunc o privire ucigătoare înspre mulțimea adunată  
și ridic mâna pentru ca râsetele să înceteze. Intenția mea  
n-a fost de a o face de rahat pe Felicity sau de a-i face pe  
toți să râdă. Acest lucru n-ar fi cu nimic mai bun decât ce  
i-a făcut ea lui Kyle, pe care nici măcar nu-l plac! Însă e  
nevoie de o precizare.

— *Nu ești mai bună decât noi, oricare dintre noi, mă  
răstesc la ea. Doar pentru că familia ta o poate cumpăra și  
vinde pe a mea de o sută de ori la rând, doar pentru că tu*

și prietenele tale idioate nu sunteți aici cu burse și aveți fonduri fiduciare considerabile, nimic din toate astea nu vă face mai bune decât oricine altcineva. Și nu-ți dă dreptul să umilești oamenii, să-i folosești sau „să te joci cu capetele lor“.

Furia îmi gălgâie în gâtlej.

— Felicity, jur pe Dumnezeu — dacă te mai văd vreodată tratând pe oricine cu superioritate, voi face mult mai mult decât să vărs suc pe tine!

Îi arunc o privire încruntată și amenințătoare.

— O să-ți dau un șut în fundul ăla blestemat.

Se aude un chicotit familiar. *La naiba, Easton, sunt în toiul reprezentației mele de șmecheră.*

Probabil că el îmi sesizează iritarea, pentru că face câțiva pași în față și zice:

— Vă mai amintiți când Ella a târât-o pe Jordan Carrington de păr prin toată școala?

Se întoarce înspre Felicity și-i transmite:

— Ei bine, Hart va face de două ori mai mult.

— Poți fi sigură de asta, confirm eu.

Deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, apoi, cu chibzuință, o închide, trece razant pe lângă mine și iese în grabă din încăpere.

— Măiculiță, zice prietena Ellei, Val, de îndată ce Felicity a dispărut. Asta a fost *meserie*, Hartley!

Ridică o mână pentru a bate palma cu mine.

Bat palma cu ea și simt cum încep să mi se înroșească obrazii în timp ce și alți elevi vin să mă felicite sau să-mi spună cât de grozavă a fost chestia asta.

Există totuși o persoană care nu pare deloc impresionată de isprava mea.

— Uau, a vărsat ceva pe o târfă oarecare, zice Sebastian Royal pe un ton batjocoritor. Ce mai eroină!

— Seb! îl avertizează Sawyer.

— Nu.

Geamănul furios taie aerul cu mâna.

— Cine dă doi bani pe faptul că a pus-o la punct pe Felicity? Nu-mi vine să cred că trebuie să stau în preajma acestei târfe. A fost și așa destul de rău că a trebuit să cobor la micul dejun în propria casă, iar ea stătea la masă de parcă n-ar fi intrat cu mașina în partea laterală a Rover-ului meu, aproape omorându-ne pe mine, pe fratele meu și pe iubita noastră...

— Fosta, intervine Sawyer.

Sebastian îl ignoră.

— ...iubită care nici măcar nu mai vorbește cu noi. Acum mai stă și la masa familiei noastre de la Astor Park? Și ajunge să fie tratată de parcă e mare eroină? Vouă, oameni buni, nu vă pasă nici cât negru sub unghie că am fost în coma aia nenorocită din cauza ei?

— Seb, omule, nu mai fi așa, îl roagă Sawyer.

— Văd că te-ai transformat într-un fătălău de la accident, spune fratele lui pe un ton batjocoritor. Vă spun: fie scăpați de târfa asta, fie scăpați de mine.

Se ridică de pe scaun și iese valvârtej din sala de mese.

— N-a vorbit serios.

East se întoarce către mine, trecându-și mâna de-a lungul spatelui meu.

Un ghimpe de disconfort urmează calea palmei sale. Nu mi se pare corect să accept consolare din partea lui. Nu merit asta.

— Eu... eu trebuie să merg până la toaletă.



Sar în picioare.

— Stai, Hart...

— Las-o să se ducă, o aud pe Ella spunându-i.

Sunt sigură că par caraghioasă, pentru că sunt a treia persoană care iese în fugă din sala de mese în numai câteva minute. Dar ar fi fost și mai rău dacă aș fi rămas acolo, cu toată vinovăția care mă apasă. Nu știu cum pot îndrepta lucrurile cu Sebastian, însă pot începe prin a-mi cere scuze. În această dimineață i-am cerut iertare lui Sawyer, însă n-am apucat să-i cer scuze și fratelui său geamăn. Cuvintele nu înseamnă mare lucru, însă pot fi un început.

Fug de-a lungul coridoarelor căutându-l, însă nu-l văd deloc. Mă opresc lângă un indicator pe care scrie „Vestiar bărbați“. Îmi lipesc urechea de ușă și aud un scârțâit de adidași.

Trăgând cu putere aer în piept, bat la ușă.

— Sebastian? Sunt Hartley Wright. Pot vorbi un minut cu tine? Vreau să-mi cer scuze.

Se aud și mai multe scârțâituri în timp ce cineva se apropie de ușă.

— Mulțumesc, spun, apoi scot un mic țipăt în momentul în care ușa se deschide larg și-l văd pe Kyle Hudson în locul lui Sebastian Royal.

— Și mie îmi datorezi scuze, zice Kyle printre dinți.

Fac un salt înapoi.

— De ce-ți datorez?

— Pentru că ești, târfă proastă.

Doamne, am obosit să tot fiu numită târfă. Mai întâi Sebastian, acum și Kyle? Și când te gândești că acum câteva minute îl *apăram* în fața lui Felicity.

Aș putea riposta printr-o insultă, însă ce sens ar avea? M-ar numi iarăși târfă, lucru de care, după cum tocmai am spus, m-am plictisit. Așa că-i întorc spatele și plec.

Sau încerc.

O mână cărnoasă cu degete groase ca niște crenvurști îmi aterizează pe umăr și mă trânteste de dulapuri. Aterizez cu o bufnitură zdravănă, care, pe moment, mă lasă fără suflu.

— Știi, acum ești pe cont propriu. Frații Royal rămân uniți, așa că Easton Royal o să-ți dea un șut în fund, care o să te lipească de trotuar.

Kyle se apropie amenințător.

Mă uit în jurul meu căutând ceva pe care să-l pot smulge de pe pereți să i-l trântesc în capul ăla mare.

— Dacă te apropii cu scula de mine, ți-o tai.

El mă împinge din nou.

— De parcă aș avea de gând să-mi vâr scula în păsărica ta jechoasă. Nici să nu te gândești la asta. Asta-i o avan-premieră la cum va arăta viața ta până în ziua absolvirii.

Nu-i văd pumnul care lovește. E ceva la care nu m-am așteptat deloc. Credeam că va încerca să mă pipăie, să-mi vâre limba în gură. Credeam că o să-mi ridice fusta și aveam deja pregătit genunchiul pentru asta. N-am crezut nici într-un milion de ani că mă va lovi.

Pumnul — alimentat de furia unui băiat de o sută și ceva de kilograme, care se simte umilit și neputincios — mă izbește direct în măruntaie. Mă îndoii de durere și conținutul prânzului îmi țâșnește afară. Lovitura îmi taie răsuflarea și mă face să cad în genunchi. Respir cu dificultate.

Cu coada ochiului, văd un mocasin care se trage înapoi. Mă va lovi cu piciorul, tipă un avertisment mintea

mea. Mă ghemuiesc sub forma unei mingi ca să mă apăr și încerc să mă rostogolesc din calea mocasinului. Nu reușesc s-o fac la timp și bumbul tare al pantofului mă izbește într-o parte. Printr-o ceață de lacrimi și durere, încerc să-mi dau seama cum să scap de chestia asta. Unde-i un loc sigur? Într-o clasă? Există oare vreo sală prin apropiere? *Haide, Hart! Ridică-te*, țip în gândul meu.

Totuși mă doare când mă mișc. Aud un hohot de râs, apoi un târșăit de picioare, apoi mai multe voci care se întrerup brusc.

— *Ce mama dracului se întâmplă aici?*

Răgetul lui Easton zguduie, efectiv, coridoarele.

Deasupra mea, Kyle se bâlbâie:

— H-h-hei, Easton. Târfa asta s-a împiedicat și a căzut. Probabil voia să-mi sugă sula, însă i-am spus nu, mersi.

E un talmeș-balmeș de mișcare pe care n-o pot distinge, apoi două trupuri se izbesc de podea lângă mine. Aud sunetul grețos de piele care se izbește de altă piele. Strig, cu o voce răgușită, ceva de genul „încetați” sau „ajutor” sau „nu”. Nimeni nu-mi acordă nicio boabă de atenție. Mă căznesc să mă ridic în picioare, ajutându-mă de mânerul dulapului pentru a sta în poziție verticală. Mă țin de partea laterală a corpului, întrebându-mă dacă nu cumva îmi vor cădea intestinele dacă îndepărtez mâna.

Zgomotul luptei atrage atenția tuturor. Elevii se adună la capătul culoarului.

— O sută pentru Royal.

— Nu face nimeni pariu cu tine.

— Ce zici de o sută dacă Hudson rezistă cinci minute?

— Bine, mă mai gândesc la asta.

— Ce se întâmplă aici? Încetați! Dați-vă deoparte!

Un bărbat îndesat și îmbrăcat într-o haină cu carouri își croiește drum în fața mulțimii.

Easton e deasupra, făcând tot posibilul să-l țină pe Kyle la podea. Kyle e nemișcat. Fața îi e acoperită de sânge, la fel și pumnul lui Easton. O îngrijorare reală pune stăpânire pe mine. Mi-e teamă că Easton i-a făcut lui Kyle ceva ireparabil. Au mai fost băgați la închisoare câțiva puști pentru că au agresat alți elevi.

Ignorând durerea, mă precipit spre el și-l prind de braț în timp ce el își ia avânt pentru a-l lovi din nou pe Kyle.

— Easton, gem eu. Te rog!

El își lasă brațul în jos și se uită la mine. Ceea ce vede trebuie să fie șocant, deoarece o expresie îngrozită îi transfigurează chipul. Își dezgolește dinții.

— O să-l omor, zice el.

— Nu! Nu-mi pasă de el, însă am nevoie ca tu să-mi fii alături.

Gândul că soarele meu ar putea dispărea e îngrozitor. Aș prefera să încasez o mie de șuturi în stomac decât să se întâmple una ca asta.

— Domnule Royal. Ajunge cu asta. Încă un pumn și te suspend. Nu-mi pasă cât de mult a donat taică-tău pentru această școală.

— Easton, îl implor. Te rog!

Brațul lui rigid se îndoaie foarte puțin. Îmi lipesc gura de cotul său și îmi șoptesc rugămintea pe pielea sa.

— Haide să plecăm. I-ai plătit-o. Pe cuvânt. I-ai plătit-o.

— La naiba! Bine.

Își îndoaie brațul, punându-mi capul pe umărul său. Își înclină capul și-și lipește obrazul de părul meu.

— Pentru moment mă opresc, însă jur că, dacă se mai atinge de tine, o să-și adune testiculele dintre dinți până la absolvire.

— Mi se pare echitabil, spun eu, însă mă îndoiesc că Kyle va mai încerca ceva.

Easton mă sărută tandru pe frunte, înainte de a se ridica în picioare.

— Ce-ți face stomacul?

Se apleacă pentru a mă studia, ridicându-mi cămașa.

Mă lupt să-mi țin cămașa la locul ei, deoarece avem un public de vreo cincizeci de elevi, care privesc cu febrilitate în direcția noastră.

— M-am simțit și mai bine.

— Vreau să te duc la spital.

— Nu, serios, sunt bine.

— Domnule Royal, trebuie să vii la mine în birou chiar acum.

Easton abia dacă se uită în direcția bărbatului.

— O duc pe Hartley la spital pentru a vedea dacă are hemoragie internă. Dacă ar muri pentru că m-ați împiedicat să fac asta, s-ar isca, probabil, ditamai procesul.

Buzele deja subțiri ale administratorului se transformă într-o linie inexistentă.

— În regulă, însă mâine-dimineață la prima oră vă aștept pe toți trei acolo.

— Cu siguranță.

Easton n-are nicio intenție de a participa la acea întâlnire, iar în ceea ce mă privește aș prefera să fiu exmatriculată.

Începem să ne ciondănim, dacă să merg sau nu la spital — lucru pe care-l refuz — și dacă să mă scoată sau nu din școală — lucru pe care-l refuz, de asemenea.

— E jenant, îi spun, îngropându-mi fața în pieptul său.

— Fac o chestie eroică aici. Nu e nimic jenant, afirmă el.

— Nu tu ești cel care va merge pe un coridor în timp ce e privit de vreo două sute de elevi.

Există un elev, îndeosebi, a cărui privire nu vreau s-o întâlnesc. Satisfacția malițioasă de pe chipul lui Sebastian Royal în timp ce Easton mă ridică în brațe nu e o imagine pe care o voi uita prea curând.

— Nu, toată lumea a intrat în clase.

— Îi aud. Nu e nimeni în clase.

Din momentul în care Easton m-a ridicat de pe jos în jurul nostru s-a pornit un zumzăit.

— Nu știi să minți.

— Vor fi. Ella, poți tine tu ușa?

Se aude un zăngănit metalic în timp ce ușile de la intrare se deschid.

— Mersi. Ne vedem acasă.

— Mai rămâne valabilă chestia aia pentru diseară? întrebă Ella cu neliniște în glas.

Am suficientă energie pentru a ține degetul mare sus, însă East trebuie să-mi ridice mâna destul de sus, deasupra umărului său, pentru ca Ella să vadă.

— Aruncă-mi cheile de la mașina ta, surioară. Poți lua un taxi până acasă cu Sawyer.

Cumva, reușește să le prindă fără a mă scăpa pe mine.

— Ai fi putut opta pentru spital. Atunci, te-aș fi lăsat să mergi pe jos, turuie el în timp ce-și croiește drum către decapotabila Ellei.

— Nu, nu m-ai fi lăsat.

— Ai dreptate. Nu te-aș fi lăsat. Îți promit că, dacă ajung să fiu bătut măr de cineva de două ori mai mare ca mine, mă poți căra în spinare cât de mult vrei tu.

Își îndoiaie genunchii și reușește să deschidă ușa pasagerului din dreapta fără să mă scape. Mă strecoară înăuntru și-mi pune centura, sărutându-mă din nou dulce pe frunte.

— Mergem la apartament, da?

Se oprește înainte de a închide ușa.

— Credeam că te duc acasă.

Cum să explic, într-o manieră drăguță, că am senzația că fratele lui o să mă sufoce cu o pernă?

— M-aș simți mai bine la apartament. E mai plăcut acolo.

Se-ncruntă bănuitor, însă geamătul meu neprefăcut de durere îl face să mă aprobe.

— La apartament, atunci.

Indiferent cât de mult încerc, nu-mi pot scoate din minte expresia chipului lui Sebastian. Mă urăște. Nu știu dacă e din cauza accidentului sau din cauza celor întâmplare după accident, însă acesta e adevărul gol-goluț. Chestia asta îmi provoacă mult mai multă durere decât mi-a provocat pumnul lui Kyle în stomac. De acel pumn mă pot vindeca. De acel șut mă pot vindeca. Pot trece peste un cuvânt urât din gura lui Felicity.

Nu știu dacă aș putea trece peste ideea de a-l pierde pe Easton. Nu sunt pregătită ca lumea mea să devină din nou întunecată.

Însă care-mi sunt opțiunile? Nu-l pot despărți pe East de familia sa. Ei sunt un întreg. Un puzzle care arată bine când toate piesele sunt puse la locul lor.

— Te gândești atât de tare la ceva încât o să încetinești mașina. Ce s-a întâmplat?

L-aș putea minți. Ar fi ușor. Sau poate e o modalitate lașă de a scăpa. În felul acesta îmi pot spune că Easton

nu s-a luptat pentru mine. În felul acesta pot fi o victimă. Ceea ce e o porcărie. Urăsc să fiu o victimă. Dacă amnezia mi-a dat o șansă nouă la viață, atunci n-ar trebui să-mi colorez viitorul cu minciuni și autocompătimire.

— Fratele tău nu mă place prea mult.

— Deci l-ai văzut?

Îmi întorc capul către East.

— Și tu?

El plescăie.

— E greu să nu observ. Uite ce e, Seb s-a trezit din comă de numai câteva zile. Probabil nici n-ar trebui să fie la școală. Puștiul e slăbit ca un pisoi. O pală mai tare de vânt l-ar putea dărâma. Toate acestea, combinate cu despărțirea de Lauren, îl deprimă și mai tare. Dă-i timp să-și revină.

Aș putea face acest lucru. Aș putea, de asemenea, să mă îndrăgostesc și mai tare de Easton — atât de tare încât să simt că o parte din mine s-ar sfâșia în momentul în care ne-am despărți. Sau aș putea apela la autoconservare. Acest lucru e opusul victimizării. Să fugi e cea mai deșteaptă opțiune atunci când te afli față în față cu pericolul. Sunt sigură că am citit chestia asta undeva.

— Nu-mi pot aminti evenimente, însă îmi amintesc sentimente. Ori de câte ori eram în preajma lui Kyle, exista o nefamiliaritate ciudată. Felicity îmi trezea teama. La fel și taică-meu. Când mă gândeam la tine, aveam mereu această senzație de strălucire caldă. Când încerc să pătrund în nesfârșita cutie neagră în care cred că e încuiat trecutul meu, am acea senzație de monotonie. De parcă aș sta în mijlocul deșertului și nu e nimeni în preajmă și n-a fost nimeni în preajmă niciodată. Strig cât pot de tare până nu mai am suflu, însă nu primesc niciun



răspuns. Nu e nici măcar un ecou. Sunetul e surd. Asta-i singurătatea și, când mă gândesc mult la trecut, asta-i tot ce-mi amintesc. Nu vreau asta și pentru tine.

— Dar tu? Ce-ți dorești pentru tine?

Doamne, de ce îmi pune aceste întrebări dificile?

— Ceea ce vreau pentru tine și ceea ce vreau pentru mine nu par să fie compatibile în acest moment.

— Deci vrei să ne despărțim?

Vocea lui e plată, aproape indiferentă. Mâinile îi stau relaxate în jurul volanului și umerii nu arată niciun semn de încordare. În vreme ce eu sunt rigidă ca un băț.

— Nu știu care e răspunsul. Poate să așteptăm. Așteptăm până își revine Sebastian.

— Are o leziune cerebrală. De aceea e dat peste cap. Am citit despre asta noaptea trecută. E, de fapt, foarte obișnuit pentru cei cu leziuni cerebrale să se transforme în niște ticăloși furioși fără niciun motiv. E posibil să nu-și mai revină niciodată. Atunci, ce facem?

Nu-i răspund, pentru că, după cum i-am spus înainte, n-am vreun răspuns. Cel puțin nu unul pe care să vreau să-l rostesc cu voce tare.

## Capitolul 31

---

### Easton

— Nu pot să cred că directorul ne-a lăsat să plecăm așa, zice Hart în timp ce parchez lângă bordură mașina mică a Ellei.

— Directorul Beringer e o persoană fără coloană vertebrală. Taică-meu l-a cumpărat de un milion de ori. Ultima dată a fost când Ella a târât-o pe Jordan Carrington prin toată școala. Jordan a meritat-o. Ea și prietenele ei au tăiat părul unei fete, au dezbrăcat-o la pielea goală și au legat-o cu bandă adezivă de partea laterală a clădirii principale.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Poftim?

— Astor Park era o casă de nebuni.

— Era?

— Sigur. Acum folosim steaguri atârdate pe stâlpi în loc de a-i lega pe unii cu bandă adezivă de ziduri. Asta-i progresul. Stai așa. Vin eu să te iau.

Sar din mașină și ocolesc prin partea din față a mașinii pentru a ajunge la Hartley. Pumnii lui Kyle au

destabilizat-o la propriu, pentru că se chinuie să iasă din mașină în momentul în care ajung la ea.

— Haide, iubito. Lasă-mă să te ajut.

Ea se lasă pe spate pe locul ei cu un oftat neputincios.

— Eu tot merg în parc în seara asta.

— Vom vedea, spun eu pe un ton rezervat.

Fata asta e la fel de slăbită ca un pui de pisică. N-o văd mergând în altă parte decât până la baie. Dar n-are niciun rost să mă cert cu ea în stradă.

Îmi strecoar mâinile pe sub trupul ei și o ridic în aer. Nu cântărește mult. Nu cred că mănâncă așa cum ar trebui.

— Poți lua tu mâncarea?

Fac semni cu capul înspre punga de hârtie plină cu supă și brânză la grătar pentru care ne-am oprit în drum spre apartament.

Ea întinde mâna, schimonosindu-se din cauza efortului.

— Pot merge, afirmă ea pe un ton lipsit de vlagă.

— Ne-am certat și la școală în legătură cu asta.

O strâng mai tare în brațe și încep să urc treptele. Trebuie s-o las jos în momentul în care ajung în capul scării pentru a putea descuia ușa. În ciuda asigurărilor ei repetate că e în regulă, își ține o mână pe talia mea pentru a-și menține echilibrul. Nu-i atrag atenția asupra acestui fapt.

După ce deschid ușa, o ridic iarăși în brațe și o duc în apartament, fără să-i dau drumul până nu ajung la canapea.

Mă opresc înainte s-o așez.

— Ai nevoie la baie?

— Mai degrabă aș lăsa-o pe Felicity să mă lege cu bandă adezivă de Astor Park decât să te las pe tine să mă cari

până la baie, declară ea, și expresia inflexibilă din ochii ei îmi spune că nu glumește.

— Bine.

O așez pe canapea și aduc cina.

— Ar fi trebuit să montez măsuța de cafea.

Fac semn înspre una din cutiile plate care ar trebui să se transforme într-o măsuță din lemn și sticlă.

— Nu, podeaua e perfectă.

Se sprijină de pernele de pe canapea.

O privesc cu atenție căutând semne de durere, însă nu manifestă nicio suferință. Are și poftă de mâncare. Își înfulecă brânza la grătar, își bea supa, apoi se sprijină de canapea, savurând o Coca-Cola dietetică după cină și câteva crutoane rămase.

E o anumită satisfacție în a hrăni pe cineva la care ții. O urmăresc cum mănâncă atât de fericită și mă satur fără hrană. Îmi plimb ochii peste mica punte a nasului ei, peste sprâncenele ei drepte, peste obrajii ei plini și rotunzi. N-am avut un tip preferat de fată înainte. Îmi plăceau toate fetele — cele bogate și fandosite; cele exuberante și sexy; cele plinuțe și vesele. Atât timp cât voiau să și-o tragă, eu eram acolo cu ele.

Însă acum, dacă închid ochii și invoc fata ideală, chipul lui Hart e acela care-mi apare în minte. Poate că pentru altcineva ea nu-i perfectă, însă nu contează, pentru că e perfectă pentru mine.

— Am ceva pe față? întrebă ea, atingându-și obrazul.

— Nu. Îmi place să mă uit la fața ta.

Ea își înclină jenată capul.

— Încetează.

— Nu.

— Serios, mă faci să mă simt aiurea.

— Nu. Ești jenată, însă nu trebuie. Ești frumoasă.

Mă întind pe unul din coate și beau cealaltă sticlă de Coca-Cola.

— Ai turnat votcă în cutia ta? întreabă ea cu suspiciune. Pentru că vorbești de parcă ai fi beat.

Mișc lichidul în cutie. În mod cu totul remarcabil, în ultimul timp n-am simțit nevoia de a bea. S-au întâmplat prea multe porcării.

— Nu, însă chiar dacă aș fi, se zice că bețivii spun doar adevărul.

Ea își încrețește nasul într-o manieră adorabilă.

— Chiar se spune asta?

— Se spune acum. Easton Royal o declară.

Îmi aruncă o pernă în cap. Oarez cu mâna și mă întind spre ea. Țipă și încearcă să se ferească de mine, însă sunt prea rapid. O prind în brațe și-mi îngrop fața în gâtul ei, inhalându-i parfumul dulce. E caldă și moale, și exact așa *cum trebuie*.

Pentru ce să am nevoie de alcool? Am cel mai bun drog chiar aici. Îi capturez gura, vârându-mi limba înăuntru. Lumea mea se învârte când îi simt gustul. Degetele ei se mișcă în jurul umerilor mei. Nu știe dacă mă poate atinge sau nu. Când în cele din urmă aterizează acolo, capcana în care mi-a prins inima se strânge și mai tare în jurul acesteia.

La naiba, o iubesc pe fata asta. Și, pentru că o iubesc, mă retrag. Trebuie să se odihnească, nu să fie pipăită de mine. Îmi trec degetul peste fruntea ei și-l cobor de-a lungul obrazului ei moale.

— O să montez patul, spun cu o voce răgușită.

Ea dă din cap, clipind ca un pui de bufniță. Mă ridic și merg până la saltea și la cadrul pe care l-am abandonat

pentru că n-aveam uneltele potrivite. Am nevoie de o cheie pentru șuruburi, obiect care nu exista în micul meu set roz. Dau deoparte cu piciorul cadrul de metal și așez salteaua pe podea.

— Ai mai făcut vreodată asta? întrebă ea, ghemuindu-se pe partea ei.

Evit s-o privesc, deoarece tentația de a mă sui pe ea e mult prea mare. În schimb, scormonesc prin pungi, căutând setul de lenjerie pe care l-am cumpărat cu ajutorul uneia dintre vânzătoare.

— Nu, însă cât de greu poate fi?

Cinci minute mai târziu, am transpirat tot, mi-am scos cămașa și tot n-am reușit să fac nenorocitul de cearșaf să stea la locul său. Însă, cel puțin pentru moment, nu mă mai preocupă sexul.

— Cum se pun astea măcar? întreb dezgustat, ridicând o bucată mare de material despre care Hart mi-a spus, printre chicoteli, că e un cearșaf.

— Nu știu dacă să te ajut sau să savurez spectacolul, mă tachinează ea, însă se ridică în picioare și-mi ia așternuturile din mână.

O privesc în timp ce se apleacă și fundul ei rotund se mișcă exact ca un steag roșu în fața mea. Îmi întorc privirea. Ori de câte ori voiam să mă simt viu, mă încăieram, așa că știu cum e să fii lovit în abdomen și să te doară coastele ore întregi — zile chiar — după aceea. Îmi plăcea durerea, însă nimic nu mă pasionează mai tare decât să fiu cu Hartley. Eu, cel care am fost, eram un idiot.

— Am terminat, anunță ea. Poți să te uiți din nou.

Mă răsucesc și o văd așezată pe pat. Își întinde brațul de-a lungul saltelei.

— Asta e un pat mare, zice ea, privindu-mă pe sub gene.

Mi se infierbântă sângele. E greu să-mi țin mâinile departe de ea, mai ales când arată de parcă i-ar plăcea să-și înfigă dinții în pieptul meu.

— Îmi place să mă lăfăi.

Mă lupt să mă abțin. E suferindă, îmi amintesc, și arunc o pătură peste ea. Fusta uniformei ei se ridică și pielea coapsei ei mă face să transpir. În timp ce mă las pe saltea, îmi mușc obrazul pe interior și sper ca durerea să-mi țină penisul sub control.

— Tot stai acasă în seara asta, îi șoptesc în păr, strângând-o în brațe.

— Vom vedea.

Mă îndoiesc că aceasta e o bătălie pe care o voi câștiga, așa că mă mulțumesc s-o țin strâns, să-mi înfig degetele în spatele ei încordat, să-mi trec ușor mâna pe trupul ei, să-mi înnod picioarele cu ale ei. Ea își lipește tălpile încălțate cu șosete de fluierile picioarelor mele și-și lipește capul de umărul meu. O mângâi de la gât până la fund și înapoi până când răsuflarea i se egalează și trupul i se destinde în brațele mele.

Pantalonii mă strâng, brațul vârât sub trupul ei îmi amorțește și devine incomod de fierbinte, însă nu m-aș mișca pentru toți banii, avioanele și băutura din lume.

★

La ora nouă, Ella își face apariția la apartament în camioneta mea, care e destul de mare încât să încăpem toți trei. Audi-ul ei decapotabil e prea mic, așa că va trebui să rămână aici. Îmi propun să-i dau lui Jose o sută de dolari ca să stea cu ochii pe mașină, să se asigure că n-o vandalizează vreun derbedeu.

- Ești prost dispus, remarcă Ella când îi deschid ușa.
- Nu. Sunt...

Nu știu cum să descriu starea. De când am văzut că Hart a fost lovită cu pumnii de Kyle, nu m-am simțit prea bine. Faptul că am stat îmbrățișați toată ziua n-a reușit să mă liniștească. Vreau să anulez acțiunea din seara asta, însă aceasta ar putea fi cea mai bună — și ultima — șansă de a-i veni de hac tatălui lui Hart și a salva procesul intentat lui Steve.

Nu le pot dezamăgi pe fetele astea. Mai ales pe Hart. Noaptea trecută mi-a acordat toată încrederea ei. Deplină și completă. Însă asta vine la pachet cu multă responsabilitate. Dorința de a o proteja cu orice preț era puternică și înainte, însă acum e o mantra care se repetă cu fiecare bătaie a inimii.

- Sunt îngrijorat, spun în cele din urmă.
- O să facem doar niște poze.
- Exact.

Însă cuvintele ei nu mă liniștesc.

Sus, Hart stă dincolo de ușă, frământându-și degetele. Ella, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu părul auriu-deschis vârat sub un fes negru, studiază pe îndelete locul. Hart e pregătită să audă niște insulte referitoare la dimensiunea locului, condiția în care se află și salteaua care stă așezată pe podea în loc să fie așezată pe un cadru de pat.

Hart e neliniștită pentru că nu vrea ca Ella să ne jig-nească apartamentul. Îmi dau seama că ea nu cunoaște deloc trecutul Ellei.

— Locul ăsta e beton, zice Ella și se așază pe canapea. Dar de ce stai aici și nu cu părinții tăi?

— M-au dat afară din casă, răspunde Hart pe un ton rigid.



— Fir-ar!

Ella scoate un fluierat de uimire.

— Nu știam că părinții fac asta. Din cauză că ieși cu Easton? Adică el e obraznic și așa mai departe, însă credeam că părinții îl plac.

— Mulțumesc mult, surioară.

Îi dau ușor o scatoalcă peste creștet înainte de a mă îndrepta către frigider, apreciind încercările ei de a o face pe Hartley să se simtă în largul ei. Iau două sucuri și deschid unul pentru Hart și altul pentru Ella.

Hart stă încă în picioare dincolo de ușă, cu ochii mari și uimiți.

— Nu știe de unde ai venit, îi explic Ellei. A fost prea ocupată ca să-și investigheze trecutul pentru a-și mai bate capul și cu al tău.

Ella ia o înghițitură înainte de a răspunde.

— Chestia asta e destul de plăcută totuși. Pot să nu-i spun nimic?

O privesc fără nicio expresie.

Ea oftează.

— Bine. Am venit aici acum un an. Doamne, a trecut doar un an, East?

— Un an lung și îngrozitor, Ella, o tachinez eu.

Ea îmi răspunde ridicând degetul din mijloc.

— Acum un an, Callum m-a găsit în timp ce făceam striptease într-un club de noapte și m-a adus aici. La început, m-au urât.

Arată înspre mine.

— Erau răi cu mine. Mă dădeau afară din mașină în toiul nopții și mă lăsau să vin pe jos până acasă.

— Eram cu ochii pe tine, mormăi eu în timp ce ochii măriți ei lui Hart se întorc înspre mine.

— Ai dat-o jos din mașină și ai pus-o să meargă pe jos până acasă? Pe întuneric?

Îmi dreg glasul.

— Am făcut să pară că am abandonat-o, însă eram tot timpul cu ochii pe ea.

— Easton Royal, nu-mi vine să cred că ai face asta.

— A fost ideea fratelui meu! protestez eu.

— Ar fi trebuit să-l oprești, contraatacă ea, părând adorabil de șocată.

Cel puțin nu se ascunde nervoasă într-un colț.

— Ai dreptate.

Întind mâna, o prind de încheietură și o trag spre mine pentru a o așeza pe genunchi. Ea stă proțăpită pe margine de parcă îi e teamă că orice contact cu zona mea inghinală înseamnă un spectacol porno în fața Ellei.

— Vestea bună e că Ella a iertat pe toată lumea și că acum și-o trage frecvent cu fratele meu mai mare.

Hart chicotește.

— Pe bune?

Ella întinde mâna și-mi dă un pumn în braț — unul tare.

— Te-am iertat pentru păcatele trecute, însă nu și pentru cele pe care le comiți în prezent.

Se întoarce către Hart.

— Da, pe bune. Eu și Reed am depășit multe porcării, însă acum suntem împreună. Problema e că donatorul meu de spermă continuă să-și facă apariția ca una dintre acele cârțițe din joc cărora trebuie să le dai una în cap sau ca un personaj negativ de la sfârșitul unui film de groază despre care crezi că l-ai omorât, însă el trăiește. Nu doar că a încercat să mă omoare, însă a dat vina pe Reed,

iar acum încearcă să scape basma curată. Bărbatul ăsta e periculos. Nu trebuie să scape.

Ella scoate bărbia în afară, pregătind mai multe argumente în cazul în care Hartley are ceva de obiectat.

— Sunt de acord cu asta, e răspunsul lui Hartley.

Zâmbește vag.

— Și eu care credeam că taică-meu e rău.

Ella e ușurată.

— Deci când plecăm?

Scot o bucată de hârtie și i-o înmânez lui Hart.

— După ce Hart face chestiile astea.

Ea sare în picioare.

— Ce-i asta?

— Ce este?

Ella vine mai aproape să se uite la lista de exerciții.

— E un test de pregătire fizică. Poți pleca în momentul în care treci toate aceste elemente.

M-am ciondănit o oră întreagă cu Hart, dacă să vină sau nu cu noi în seara asta.

— Cred că faci mișto de mine, țipă ea.

Îmi împreunez brațele peste piept.

— Cătuși de puțin. Dacă vrei să te furișezi prin pădure și să-l spionezi pe taică-tău, atunci acesta e biletul de acces.

— Ți-am spus că nu mă mai doare nimic.

— Iar eu ți-am spus că nu te cred.

Ne uităm urât unul la celălalt.

— Zece flotări? zice Ella, smulgând lista dintre degetele lui Hartley. Când să mai faci și flotări în seara asta?

— E posibil să fie nevoită să sară și să alerge. E posibil să fie nevoită să sară un gard. E posibil să fie nevoită să sară peste un buștean. Acestea sunt toate niște exerciții gândite să simuleze manevrele camuflarea și alergarea.

— O să mă răzbun dacă nu mă luați cu voi, așa că n-ai decât să mă legi și să mă bagi într-un dulap, eu tot vin cu tine în mai puțin de o oră.

Îmi ridic mâinile în aer. Știam că era o luptă pe care aveam s-o pierd, însă trebuia să încerc. Mă îndrept către ușa de la intrare unde Ella a lăsat o pungă. Cum de m-am îndrăgostit de o fată de două ori mai încăpățânată decât Ella? Iau câteva chestii de acolo și mă întorc cu ele la Hart.

— Ella a adus chestiile astea pentru tine. Mergi și te schimbă și hai să facem o razie.

Ea merge țopăind până în baie să se schimbe.

— O să faci o gaură în ușă cu privirea la cât de atent te uiți, zice Ella.

— Tu n-ai văzut cum a fost lovită cu pumnul în stomac.

Imaginea aceea o să-mi rămână în memorie o bună bucată de timp.

— Noi, femeile, suntem mai rezistente decât părem.

Ella își flexează un mușchi inexistent al brațului.

Nu vreau să mă cert, așa că-mi păstrez bombănelile pentru mine. Hart iese din baie, trăgându-și fesul pe cap.

Se oprește brusc, îmi remarcă îngrijorarea și vine să mă bată ușor pe umăr, de parcă sunt un țânc de cinci ani căruia i-a căzut jucăria într-o rigolă.

— O să fiu în regulă, mă asigură ea.

Privirea mea cade pe încheietura ei.

— Să nu faci nimic periculos. Mergem acolo doar pentru a face niște poze care trebuie adăugate la înregistrarea pe care o avem deja și la sms-ul pe care l-ai primit. Nimic mai mult.

Ea schițează către mine un salut șmecheresc.

— E valabil și pentru tine, îi reamintesc Ellei, care sare în picioare și se așază lângă Hart.

— Am înțeles, să trăiți!

— Voi două sunteți niște caraghioase, nu-i așa?

Oftez. N-ar fi trebuit niciodată să le fac cunoștință una cu alta.

— Hai să mergem, Chestia Unu și Chestia Doi.

— Asta înseamnă că tu ești Pisica din pălărie? glumește Hart.

Ca răspuns, o plesnesc ușor peste fund în timp ce trece și se îndreaptă spre ușă. I se pare ceva amuzant, la fel și Ellei. Fac amândouă glumițe tembele, citând replici din cartea scrisă de Dr. Seuss.

Însă, cu fiecare kilometru parcurs, râsul lor devine mai reținut, până se face mult prea liniște în cabina camionetei. Arunc o privire și le văd ținându-se de mâini. Nu, nu regret că le-am făcut cunoștință. Îmi doresc ca ele să se fi cunoscut mai devreme. Au multe în comun și, după seara asta, cred că vor avea nevoie una de alta mai mult ca oricând.

— Sunteți pregătite, Chestiuțelor?

Hart face un semn nervos cu capul, în timp ce maxilarul Ellei se încordează. Îmi doresc ca amândouă să poată uita ce se întâmplă în seara asta. Indiferent de rezultat, ambele vor suferi din cauza faptelor taților lor și chestia asta e nasoală rău.

— O să las mașina pe-aici. E în regulă dacă mergeți puțin pe jos?

— Da, răspunde Ella și sare din vehicul imediat după ce acesta se oprește.

Hart iese precipitat imediat după ea.

Înșfac aparatul foto din torpedou.

Afară, Ella țopăie de pe un picior pe altul.

— Haide, șoptește ea și ne face semn să ne grăbim.

De îndată ce mă desprind de portieră, ea o ia la sănătoasa în josul drumului. Eu și Hart ne grăbim s-o prindem din urmă.

— Haideți să mergem într-acolo, zice Ella arătând spre un gard jos de lemn, care înconjoară intrarea în parc și care se află la vreo două sute de metri în fața noastră.

Grija pe care i-o port lui Hartley face să mi se strângă măruntaiele, însă ea se cațără pe gard fără să clipească.

Ne furișăm în pădure, atenți să nu călcăm pe crengile uscate care ne-ar putea da de gol. Din fericire, pământul e acoperit în mare parte de iarbă și buruieni. E întuneric și frunzișul copacilor ascunde jumătatea de lună.

Oare i-am ratat? Oare am greșit ziua?

— Hart... încep eu.

Ea flutură furioasă din mână.

— Ssst. Lasă-te în jos. Vine cineva.

Luminile unor faruri inundă intrarea în parc. Eu și Ella ne lăsăm la pământ. Aparatul foto îmi intră în stern. Sper ca hainele noastre negre să ne camufleze suficient de bine. Prima mașină e una argintie cunoscută. E mașina perfectă pentru o întâlnire clandestină. Mașinile electrice aproape că nu fac deloc zgomot. Dacă n-ar fi fost farurile, am fi ratat sosirea acesteia. Steve își parchează Tesla în celălalt capăt al parcării, chiar în spatele ultimului bec.

— Trebuie să ne apropiem mai mult, șoptesc.

Fetele fac semn din cap aprobându-mă. Ne ridicăm toți în picioare și ne croim drum prin pădure până ajungem chiar la marginea parcării. Ne lăsăm în genunchi exact la timp înainte de a vedea cum o altă mașină se apropie de noi.

— Acela e tata, zice Hart.

— Unde-i Callum? Sau tipii pe care i-a angajat? șoptește Ella.

— Habar n-am, mă uit în jur. Poate acolo.

Arăt înspre cealaltă parte a parcării, unde, în întuneric, se află un stand și o toaletă. Nu zăresc pe nimeni. Atenția mea se îndreaptă înapoi spre cele două mașini.

Cei doi bărbați ies din mașini, apoi se postează la o distanță de câțiva metri unul de celălalt. Asta îmi amintește de o imagine dintr-un western prost. Poate se vor împușca unul pe celălalt. Asta ar rezolva o grămadă de probleme. În sinea mea, îmi trag singur o palmă. Niciuma din fetele astea nu trebuie să-și vadă tatăl murind. *Adună-te, East.*

— Trebuie să ne apropiem și mai mult, zice Hart pe un ton precipitat.

Dă să plece, însă o trag înapoi.

— Nu poți. Te vor vedea.

— Vreau să aud ce-și spun.

— Așteaptă. Se întâmplă ceva. East, dă aparatul!

Îl scot și-l îndrept înspre cei doi bărbați. Ce păcat că n-am un microfon. E dificil să deslușești detaliile în lumina verde a lentilelor cu infraroșu. Încep să mă îndoiesc că imaginile, înregistrarea audio și sms-urile vor ajuta cu adevărat la ceva. Tatăl lui Hartley își vinde în mod evident serviciile de ani întregi. A făcut-o de cel puțin trei ori, dacă nu de mai multe. Chiar dacă obținem aceste dovezi, oare nu va scăpa? Oare nu le va face să dispară după cum are chef?

Îmi îndrept obiectivul înapoi către Steve, care merge în spatele Teslei și deschide portbagajul. La scurt timp după aceea, apare în cadru și tatăl lui Hartley. Se apleacă amândoi către portbagaj.

— Pozezi asta? mă trage Ella de mânecă.

— Da.

Mă târăsc pe coate ca să pozez mai bine. Trag câteva cadre cu ei zgâindu-se în portbagaj. Asta-i o probă de rahat, hotărăsc eu. Niște poze cu unii care se uită la mașini nu vor însemna mai nimic. Avem nevoie de ceva mai mult. Trebuie să fac o poză cu geanta și bărbatii în același cadru. Mă dau mai aproape.

— Lingouri de aur? aproape că strigă tatăl lui Hart. Nu pot preschimba chestiile astea. Ți-am spus că vreau bani peșin.

— Conturile mele sunt... înghețate... până la... terminarea procesului, răspunde Steve.

Arată înspre aur de parcă e ceva normal să vâre niște lingouri de aur în portbagajul unei Tesla.

Domnul Wright înjură, apoi pleacă furios. Îmi țin răsufarea. Oare înțelegerea va cădea din cauza asta? Cât de idiot poate fi tatăl lui Hartley? Ar putea cu ușurință să ducă acele lingouri la un broker și să le schimbe în bani, dacă asta vrea. Senzația mea de groază de mai devreme revine în forță.

— Am eu bani gheață, anunță un al treilea bărbat.

Toată lumea tresare surprinsă.

Steve bagă mâna în buzunarul pardesiului. Domnul Wright se trage surprins înapoi. În spatele meu, aud două exclamații șocate. Sunt prea uluit pentru a mă mișca sau pentru a îngăima ceva.

— Ce mama dracului faci aici? exclamă Steve.

Tata face câțiva pași în față. Întinde brațele și în fiecare are o geantă neagră.

— Sunt aici ca să-ți propun o afacere, Steve. Tu nu vrei să mergi la închisoare, însă, dacă ești liber, Ella n-o să mai



poată dormi nici măcar o noapte de aici încolo. Nu pot permite asta.

E o pauză.

— Îți datorez mult. Ești cel mai bun prieten al meu... însă copiii mei sunt mai importanți.

Callum pune una din genți jos, apoi merge în partea cealaltă a parcării și o lasă și pe cealaltă. Ridicând vocea, astfel încât toată lumea să-l poată auzi, zice:

— În această geantă sunt acte noi de identitate și bani suficienți, care să te ajute să te aranjezi binișor. Îți voi transfera bani o dată pe lună, astfel încât să poți trăi cum îți dorești, atât timp cât acest lucru înseamnă să stai departe de Ella. Tot ce vreau în schimb sunt înregistrările pe care știu că le ai cu fiecare conversație pe care ai avut-o cu Wright.

Tatăl lui Hart scoate un sunet furios din gâtleej. Nimeni nu-i dă nicio atenție.

Callum arată înspre picioarele sale.

— Aici sunt doar bani cash. Țștia sunt pentru tine, Wright. E un avans la bonusul de cinci milioane de dolari pe care-i vei primi, dacă reușești să-l înfunzi pe Steve O'Halloran.

În timpul reprezentației tatălui meu, cele două fete s-au ridicat în picioare și mi s-au alăturat la marginea parcării.

— Ce naiba face? șoptește Ella.

Tata îi asmute pe cei doi bărbați unul împotriva celuilalt, însă nu știu ce opțiune prefer. În ceea ce mă privește, vreau ca amândoi să sufere. Unde e *acea* soluție? Vreau și geanta cu numărul trei.

Timpul își încetinește curgerea. Cele două persoane îngrozitoare își cântăresc opțiunile. Îmi număr bătăile

inimii în timp ce secundele trec. Lângă mine, Ella rămâne nemișcată. Nu cred că mai respiră măcar. Hart mă strânge de umăr. *Chiar* că e o scenă dintr-un western prost. Un hohot semiистерic de râs mi se formează în gâtleej. E ridicol. Aproape că mă aștept să înceapă un banjo să zăngăne în fundal.

Domnul Wright își drege glasul.

— Voi lua banii.

— Îi vei lua pe dracu'.

Steve bagă mâna în buzunarul pardesiului și scoate un pistol.

Una din fete scoate un mic țipăt. Le împing în jos, însă e prea târziu. Cei trei bărbați își răsucesc capetele în direcția noastră.

— La naiba, Callum! Ce ai făcut? urlă Steve.

Țeava pistolului se ridică, iar eu fac un salt afară din ascunzătoare.

Mă motivează frica profundă. Steve mi-a luat-o pe mama. N-o să mi-l ia și pe tata.

## Capitolul 32

---

### Hartley

N-am auzit împușcătura, doar ecoul acesteia în parc. Nu-l văd pe tata căzând, pentru că sunt atentă la Easton, care fuge către taică-său. Nu-mi dau seama că tatăl meu e cel care scoate un strigăt surprins, și nu East, Callum sau Ella, până când țipătul strident al Ellei „Domnule Wright!” mă smulge din transa în care mă aflu.

— Tată...

Merg împleticindu-mă către locul în care el zace la pământ.

După împușcătură nu s-a mai mișcat. Mâna îi atârnă deasupra capului, întinsă după geanta cu bani.

— Tată.

Cad în genunchi lângă trupul său.

Ușurarea mă izbește. Încă respiră. Pieptul i se ridică și-i coboară ritmic. Însă se strâmbă de durere și în jurul gurii are sânge. Nu voiam nicio clipă acest lucru. Nu mi-am închipuit nicio clipă că acțiunea noastră se va transforma în așa ceva. Voiam doar să obțin niște dovezi.

Mă gândeam că vor fi articole de ziar și procese, dosare. Nu am crezut că va fi vorba de arme, violență și sânge. Îmi trag mâneca peste degete și încerc să-i șterg sângele de la gură.

— O să fii bine, șoptesc.

Cotrobăi prin buzunarul hainei sale, căutând telefonul. Sângele tâșnește cu fiecare răsuflare pe care se luptă s-o tragă în piept și-mi pătează degetele.

— O să sun la ambulanță. Ei te vor salva.

Mă prinde de încheietură, într-o strânsoare surprinzător de puternică. Unghiile sale mi se înfig în cicatrice.

— Tu m-ai omorât, spune el.

Inima îmi tresaltă.

— Nu vorbești serios.

Mă smulg din strânsoarea lui și-mi țin mâna apăsată pe rana sa.

El gâfâie de durere.

— Dacă ți-ai fi ținut gura închisă... eu n-aș fi aici. Ar fi trebuit să-ți rup... mai mult decât o încheietură... Ar fi trebuit să te împing mai tare la spital.

— Să mă împingi?

La spital? Vorbește cumva de noaptea în care am căzut și m-am lovit la cap? Mi se face brusc greață.

Râsul său găjâit e întrerupt de un acces de tuse.

— Te-ai împiedicat... cu puțin ajutor.

Lacrimile îmi ard ochii. Oh, Dumnezeuule. Tata e motivul pentru care mi-am pierdut toate amintirile? El mi-a făcut asta?

— Nu v-am dorit niciodată pe voi, copiii... Pe niciuna dintre voi... pe niciuna, repetă el cu respirația îngreunată. Ați fost o povară, toate trei. O povară inutilă și consumatoare de bani.

Se rostogolește cu greutate pe burtă, târându-se de-a lungul caldarâmului până când ajunge să țină în mână geanta cu bani.

— Nu te mai mișca! îi ordon, încercând să mă calmez și precipitându-mă după el.

Acum e prea slăbit pentru a mă împinge. Îl întorc pe spate și strig peste umăr.

— Ajutor! Tata e rănit. Ajutor!

— Nu... vreau... ajutor.

Încearcă să-mi îndepărteze degetele de pe pieptul său, de unde sângele țâșnește ca o mică fântână arteziană.

— Lasă-mă să mor... copil... inutil... ce ești.

— Vino, Hart.

Niște mâini puternice mă prind de umeri.

— Tata a chemat salvarea. Va veni cineva aici în curând.

— E rănit, Easton. Tata e rănit.

Însă e mai mult de-atât. Ochiul său privesc lipsiți de vedere înspre cer. Pieptul a încetat să i se mai miște.

Easton îmi împinge fața în umărul său, astfel încât să nu mai privesc la chipul mort al tatălui meu.

— Știu. Îmi pare rău.

Mă agăț de el în timp ce mărturisirile îngrozitoare ale tatei îmi vuiesc prin cap. Îmi doresc ca amnezia mea să fi început azi. Un copil n-ar trebui să fie nevoit să-și audă tatăl că-și dorește să-l vadă mort, că, dacă ar putea, ar da timpul înapoi, l-ar fi făcut să sufere mai mult. Lacrimile fierbinți îmi ard obraji. A obținut ceea ce și-a dorit. Cuvintele lui, confesiunea lui, respingerea lui, toate acestea mă sfâșie în bucăți.

— O să fie bine, îmi șoptește East în păr.

Însă sunetul rece al unui glonț tras spune o altă poveste.

— Easton, băiete, vino aici lângă familia ta.

Ridicăm amândoi privirea și vedem țeava hidoasă a armei lui Steve îndreptată în direcția noastră.

— Ce faci? urlă Easton, așezându-se imediat în fața mea.

— O să resolvăm singuri asta. Tu, eu, taică-tău și Ella. Nu ți-aș fi făcut niciodată rău, Ella. Știi asta, nu? Ești fiica mea. Trebuia s-o sperii pe Dinah și s-a întâmplat ca tu să fii acolo.

— Ai îndreptat o armă înspre mine, exact așa cum o îndrepti acum către Easton! exclamă Ella.

— Nu. E îndreptată înspre domnișoara Wright. Nu i-aș face rău lui Easton, la fel cum nu ți-aș face nici ție. Callum știe asta, nu-i așa, prietene?

— Steve! strigă Callum. Încetează cu asta!

Steve răspunde pe un ton jos și neinteligibil. Sau, pur și simplu, nu aud pentru că sunt panicat și îngrozit.

— Va trebui să mă împuști pe mine pentru a ajunge la ea.

Cu umerii țepeni, Easton își desface brațele.

— Nu! Gata! mă răstesc eu.

Am ajuns la limita tensiunii și răbdării. Am vărsat toate lacrimile pe care le am în trup. Nu mai suport niciun moment din această dramă.

— Încetați cu asta! Domnule Royal, puneți capăt acestei povești, îl implor pe tatăl lui Easton.

Callum intră în acțiune, repezindu-se înspre Steve, care se răsucește din reflex. Nu voi ști niciodată dacă a apăsat intenționat pe trăgaci sau dacă a fost o reacție la o amenințare, însă glonțul a zburat oricum din țeavă.

— *Tată!* țipă East.

— *Callum!* strigă Ella.

Eu urlu îngrozită.

Deoarece nu trupul lui Callum e acela care zvâcnește în timp ce glonțul își găsește ținta. Nu Callum e acela care se trage înapoi surprins de durere. Nu Callum e acela care se prăbușește cu mâna țintuită într-o parte.

Nu e Callum.

E Easton.

Eu și Ella ne repezim spre el, însă Callum e cel care-și prinde fiul în brațe.

— Dumnezeule, ce ai făcut? urlă el la Steve.

Tatăl Ellei încearcă să facă un pas, însă cade în genunchi.

— Nu.

Urletul iese cu o voce tremurătoare și răgușită.

— Nu, repetă el.

— Sună la salvare! ordonă Callum nimănui sau tuturor.

— Am chemat deja o salvare pentru domnul Wright, spune Ella imediat.

— *Sună-i din nou!* țipă Callum.

Îngrozită, Ella nu se poate mișca. Îmi încleștez pumnul și-mi dau seama că am telefonul tatei în mâinile mele. Sun la numărul de urgență, însă nu-mi iau ochii de la Steve. Arma e încă în mâna sa.

— Ce urgență aveți?

— Plagă împușcată în abdomen, bolborosesc eu. Plagă împușcată. Winwood Park.

— Doamnă, deja o ambulanță e în drum spre locația respectivă.

— Trebuie să sosească o ambulanță, repet, lăsând telefonul să cadă pe caldarâm.

Vreau să mă duc lângă East, însă mi-e teamă de Steve. Are o expresie blocată pe chip. A împușcat deja două persoane. Nu cred că are de gând să se oprească aici.

— La naiba, Steve. De ce?

Ochii lui Callum sunt inundați de lacrimi.

Degetele sale sunt pătate cu același roșu-închis cu care sunt acoperite și ale mele.

— Ți-am dat geanta aia. Ai fi putut s-o iei și să dispari.

— Aș fi ajuns la închisoare. Nu pot să merg la închisoare!

Ochii lui sunt sălbatici, vocea îi e tremurătoare.

— Voiam doar să scap de cei din familia Wright. Te cunoșteam și știam că pot s-o scot la capăt. Nu voiam să se întâmple asta. Trebuie să mă crezi. Nu i-aș fi făcut niciodată rău lui Easton. E fiul meu.

Dacă aș mai fi avut suflu în mine, aș fi scos un geamăt.

— Nu, zice Callum, cu o voce tare și puternică. Easton e doar fiul meu. A fost întotdeauna fiul meu.

— Nu este, insistă Steve. Eu și Maria eram împreună de mult timp. Ea se simțea singură și eu am consolat-o.

— Crezi că sunt prost? Am știut mereu. Bineînțeles că am știut.

Callum scutură din cap.

— Easton e copia ta la indigo. Nu în felul cum arată, ci în orice altceva.

— Nu e fiul tău! izbucnește Ella.

Îl străpunge pe Callum cu o privire încrâncenată.

— Easton nu seamănă deloc cu... monstrul ăsta.

Tonul lui Callum se înmoaie.

— Ai dreptate, iubito, îi spune el. East nu e în întregime ca el. Băiatul meu are inimă. Lui îi pasă, sincer, de alții.

Privirea lui se îndreaptă înspre mine înainte de a se întoarce spre Steve.

— Cu excepția dependențelor, grabei, nechibzuinței pe care nu și le poate întotdeauna controla, a schimbărilor de dispoziție. Ți-ai tu, Steve.



În loc să nege acest lucru, celălalt bărbat dă din cap.  
— De aceea n-am întreat-o niciodată pe Maria, zice Callum. L-am iubit pe Easton ca și cum ar fi fost al meu, pentru că este al meu. El e fiul *meu*. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că împărțiți același ADN. El e al meu și tu n-o să mi-l iei.

Sirenele se aud urlând în depărtare, din ce în ce mai tare pe măsură ce ajutorul se apropie. Îmi întorc ușurată ochii spre șosea.

— Sosesc, spun încet.

Steve ridică capul. Știe că zidurile se închid în jurul său.

Mă încordez. Aș putea să sar pe el? Aș putea lovi arma cu piciorul, iar aceasta să-i cadă din mână? Trebuie să fac ceva. N-am de gând să mai pierd o persoană dragă fără să mă lupt. Așa că mă ridic în picioare și mă pregătesc.

— Folosește-mă pe mine, Steve, pledează Callum. Ia banii și ia-mă ostatic. Te vom scoate de aici. Doar lasă-mi copiii în pace.

— Cum s-a ajuns la asta, Callum? Cum s-au redus viețile noastre perfecte la acest parc neîngrijit și la o geantă plină de bani? Noi trebuia să fim regi. Suntem familia Royal.

Apoi slobozește un râs oribil.

— Nu. *Voi sunteți* familia Royal. Eu sunt doar un linge-blide. Sunt un prieten de rahat. Și un tată și mai rău. M-am culcat cu soția celui mai bun prieten. L-am lăsat să-mi crească copilul. Mi-am abandonat celălalt copil. Însă am omorât pe cineva ca să te protejez. Am omorât-o pe acea femeie ca să te protejez pe tine.

— Știu că ai făcut-o, răspunde Callum.

Trage aer în piept și se cutremură.

— Știu că nicio clipă n-ai intenționat să faci vreun rău. De aceea te implor să pleci și să nu mai rănești pe nimeni. Steve scutură din cap.

— Nu voi rezista la închisoare. Nici măcar o zi. Aco-peră-ți ochii, Callum. Te iubesc. Vorbesc serios.

Își duce arma la tâmplă și, înainte să pot ajunge la el, apasă pe trăgaci.

Ella țipă.

Callum cedează nervos.

Eu mă prăbușesc pe caldarâm lângă Easton.

— O să trecem peste asta, îi șoptesc. Îți făgăduiesc. Îți făgăduiesc.

Continui să repet asta chiar și atunci când e legat pe o targă, vârat în ambulanță și transportat de acolo. Îi repet acest lucru Ellei, care mă strânge de mână atât de tare încât îmi amortesc degetele. O spun tot drumul spre spital, așteptând o veșnicie să iasă din operație. În cele din urmă, după ore bune, se trezește și schițează înspre mine zâmbetul lui devastator și nesigur.

— O să trecem peste asta, zice el, așezându-și mâna peste a mea. Îți făgăduiesc.

## Capitolul 33

---

### Hartley

— Parcă m-am mutat aici, zice mânios Easton.

Au trecut doar trei zile de la operație, dar, după felul în care se plânge acest băiat, ai crede că acest lucru s-a întâmplat acum vreo patru ani. Sunt atât de obișnuită cu bombănelile lui, încât nici măcar nu mă sinchisesc să ridic privirea din manual.

— Ce bine că numele tău se află trecut pe clădire.

El râde, apoi geme.

— Încetează să mai spui glume. Mă doare când râd.

Mă prefac că scot o exclamație.

— Cine și-ar fi închipuit că te va dura stomacul după ce ți-a fost scos un rinichi!

El oftează.

— Ești încă supărată?

Cobor vocea și repet cuvintele spuse de el:

— „Să nu faci nimic periculos. Mergem acolo doar să facem poze.“

— Bine, poate am fost puțin imprudent.

Mă uit pe deasupra cărții pe care o țin în mână.

— Puțin? Asta-i ca și cum ai spune că precipitațiile de ieri care au făcut bălți de treizeci de centimetri au fost doar o ploicică.

El mormăie ceva nedeslușit, apoi își lasă capul să-i cadă pe perne.

— Acum știi de ce voia Seb să plece imediat. Cred că mă îmbolnăvesc cu fiecare minut pe care-l petrec în acest pat. N-ar trebui să mă ridic din pat și să mă mișc de colo colo? Să fac niște fizioterapie sau porcării dintr-astea?

— Nu știu, domnule doctor Royal. Din moment ce ești expertul, de ce nu-mi spui tu mie?

— Ai fost mereu atât de sarcastică sau e o chestie nouă ca să mă torturezi pe mine?

— O chestie nouă ca să te torturez pe tine, răspund eu. Lovește ușor cu mâna într-o parte a patului.

— Cred că tortura ta ar fi mai eficientă dacă ai fi mai aproape.

Las deoparte cartea de algebră.

— Chiar așa?

Arunc o privire înspre ușă. Ultima oară când m-a prins asistenta stând lângă el în pat, aproape că m-a dat afară din rezervă. Doar faptul că el a spus, pe un ton arrogant, că e *Easton Royal*, m-a salvat. Bogăția are privilegiile sale.

East îmi face loc, chircindu-se ușor de durere în momentul în care se mișcă.

— Cred că rezervele VIP ar trebui să aibă paturi de spital mai mari, se văicărește el.

Mă urc în pat și îmi vâr mâna sub cap.

— Nu cred că au fost gândite pentru a încăpea două persoane în ele.

— Mda, poate dacă paturile ar fi mai mari și un tip s-ar putea culca cu iubita lui, atunci s-ar însănătoși probabil mai repede.

— O să las chestia asta la cutia cu sugestii și reclamații, înainte de a pleca mâine-dimineață la școală.

El îmi trece un deget peste frunte.

— Apreciez asta.

Ne uităm unul la celălalt. Am petrecut mult timp împreună de când s-a trezit, uitându-ne unul la celălalt, memorându-ne fiecare trăsătură a feței. Amândoi suntem recunoscători că suntem în viață. Îi opresc mâna și-i lipesc degetele la buze. Îmi împreunez mâna cu a sa și i le duc pe amândouă la inimă, unde pot simți ritmul constant al sângelui care curge.

E ciudat, din cauză că viața mea e împărțită în jumătăți, însă linia de demarcație nu e acolo unde mi-am pierdut amintirile. E înainte de evenimentele din parc și după ele. Înainte de evenimentele din parc, n-aveam răspunsuri. Acum am o grămadă, însă faptul că știu anumite lucruri nu mă face să mă simt mai bine. Înainte de evenimentele din parc, mă gândeam serios să mă despart de East din cauză că fratele său, Sebastian, se opunea atât de tare relației noastre. După evenimentele din parc am decis că doar un act divin ne poate separa. Și, chiar și atunci, cred că m-aș lupta cu raiul și cu iadul pentru a fi alături de Easton.

Easton îmi sărută degetele.

— Îmi pare rău pentru tot.

*Tot însemnând faptul că tatăl său l-a omorât pe-al meu.*

— Și mie.

Când a venit mama la spital, era foarte înflăcărată. Avea de gând să-i dea în judecată pe cei din familia Royal. Avea de gând să trimită pe toată lumea la închisoare.

Cred că se referea și la mine. I-am povestit despre dovezile pe care le aveam că tata lua mită și a tăcut imediat.

Infrațiunile tatei vor fi, în cele din urmă, date în vileag. Poliția a găsit o unitate USB în buzunarul lui Steve, care conținea o relatare detaliată a afacerilor dubioase ale tatei — nu doar cu Steve, ci cu mulți alții, inclusiv cu doamna Roquet. Steve făcuse asta pentru a obține asigurări, în cazul în care tata îl trăsese pe sfoară. Chiar nu există onoare când e vorba de hoți.

— Cum rezistă Astor Park fără mine?

— Ești erou. Cred că vor ține o festivitate în cinstea ta. Ella le spune tuturor cum te-ai aruncat tu în fața unui glonț ca să ne salvezi pe mine, pe tatăl tău, pe ea și chiar întregul Bayview.

Îl mângâi pe obraz. Aaug cu seriozitate:

— Nimeni nu știe despre chestiile pe care le-a spus Steve la sfârșit.

— Nu-mi pasă, răspunde el. Cred că amenințarea morții iminente poate lămuri lucrurile importante. Callum m-a crescut de la naștere. El n-a dezvăluit nici măcar o singură dată că știa că nu sunt fiul său biologic — însă sângele nu contează prea mult aici, nu-i așa? Lui Steve nu-i păsa decât de el. Și lașul naibii s-a sinucis din cauză că nu voia să meargă la închisoare. Ce nenorocit!

Râde spart, pentru că-l doare mai rău decât vrea să recunoască.

— Pe bune, totuși știu cine e familia mea. Gid, Reed și gemenii sunt frații mei. Ella e sora mea. Callum e tatăl meu. Maria e mama mea. Iar tu, tu ești inima mea.

Clipesc des pentru a-mi ține lacrimile în frâu. N-ai crede că mai pot plânge, pentru că n-am făcut altceva decât să plâng de când m-am trezit la spital fără memorie.

— L-am văzut pe doctorul Joshi pe culoar. M-a întrebat ce-mi mai face memoria și i-am spus că încă e nasoală.

— Mda?

— Mi-a zis că probabil n-o să-mi recapăt niciodată toate amintirile.

— Și cum te simți în privința asta?

— Surprinzător de bine. Adică poate într-un an o să cedez nervos în mijlocul unei cantine de colegiu, cuprinsă de disperare, însă, pentru moment, sunt împăcată cu toate chestiile astea. Dylan e în siguranță. Tu ești în viață. Asta-i tot ce-mi doresc.

Stăm acolo un timp îndelungat, zâmbindu-ne doar, pentru că nu demult această plăcere simplă ne-ar fi putut fi răpită pentru totdeauna.

O bătaie în ușă mă face să tresar. East se încruntă.

— Cine e? strigă el.

— Eu.

Ridic privirea și-l văd pe unul dintre gemeni stând lângă ușă.

— Seb, zice Easton cu precauție.

— Mă duc să iau niște înghețată, zic în grabă.

East nu vrea să se certe cu fratele său, însă știu că ar merge până în pânzele albe pentru mine. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Rămâi, te rog. Sunt aici să vorbesc cu tine, îmi spune Sebastian.

— Despre ce?

East se ridică și își fixează privirea asupra fratelui său.

— Vreau să-mi cer scuze. Ai vreo problemă cu asta? zice Seb și-și scoate iritat bărbia în față.

Mă reped și trag un scaun lângă cel pe care am stat eu.

— Intră, te rog.

Râd emoționată de propria aroganță.

— Ce prostie din partea mea să spun asta. De parcă n-ai putea veni când dorești în salonul fratelui tău.

Mă grăbesc la dulapul unde păstrez un mic depozit de marfă de contrabandă, cum ar fi Cheetos, dropsuri și bomboane de ciocolată cu unt de arahide, cu care-l îndop pe East între mesele regulate și oribile de la spital.

— Vrei ceva?

— Nu.

Seb scutură din cap.

— Poți pur și simplu să... vii până aici?

— Te iubesc, Seb, însă doar pentru că sunt pe acest pat de spital nu înseamnă că nu-ți pot trage un șut în fund dacă te porți urât cu Hart.

— Easton! strig cu mâhnire în glas. Lasă-l pe fratele tău să vorbească.

— Da, lasă-mă să vorbesc, măgarule.

Seb smucește scaunul și se lasă pe el cu un gâfâit.

— Ia loc.

Arată înspre un alt scaun.

— Te rog, adaugă el.

Fac ceea ce-mi cere.

— Îmi pare rău, spunem amândoi în același timp.

— E posibil ca acesta să fie cel mai tare spectacol la care am asistat de când a vărsat Hart sucul ăla pe Felicity. Apoi am văzut cu toții cum Felicity a alunecat și a căzut într-o baltă ca o proastă.

— Taci din gură! se răstește Seb în același timp în care eu strig:

— Easton!

El face semn că-și închide buzele cu un fermoar.



— Îmi pare rău, Sebastian. Îmi pare atât de rău pentru ce ți s-a întâmplat. Dacă aș putea schimba lucrurile, aș face-o.

El dă încet din cap și un rid îi brăzdează fruntea înaltă.

— Da, și mie îmi pare rău.

El își trece o mână peste gură.

— Uite ce e, n-ar fi trebuit să spun ce am spus. Uneori am un nor gros în cap și simt presiunea cum se acumulează. Încerc să țin acea presiune în mine, însă situația se înrăutățește. Știu că n-ar trebui să spun nici măcar jumătate din porcăriile pe care le spun, însă îmi scapă. Nu pot opri chestia asta și nimeni — *nimeni* — nu pricepe de ce se întâmplă.

Se uită la mine cu niște ochi sperați și rugători și am un sentiment atât de acut de amiciție, încât e posibil ca și el să simtă același lucru. S-a schimbat în mod irevocabil. Nu va mai fi persoana care era înainte. Nu poate, iar eu sunt singura care pricepe cu adevărat acest lucru. Mințile noastre sunt atât de fragile, iar inimile sunt și mai delicate.

Când el spune *nimeni*, se referă la geamănul său. Amândoi au fost tăiați în două. Sawyer reacționează prin faptul că nu vrea să plece niciodată de lângă fratele său, în timp ce Sebastian încearcă să-și dea seama cui îi aparține în această lume nebună.

Vreau să-mi înlănțui brațele în jurul acestui biet băiat pierdut și să-l îmbrățișez, însă știu că nu i-ar plăcea. Îi spun însă că nu greșește simțind ceea ce simte, că nu e o persoană rea, pentru că s-a schimbat.

— Știu, zic. Nu mai ești același Sebastian de dinainte și nu vei mai fi niciodată. Și e în regulă. Va fi bine.

Buzele îi rămân neclintite și dă scurt din cap. Își trece o mână peste ochi și se ridică în picioare.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Wright. Pe curând!

Mă întorc și-l văd pe Easton mușcându-și preocupat buza de jos.

— O s-o scoată el la capăt, îl asigur eu pe iubitul meu. Însă trebuie să-l lăsăm s-o facă singur.

— Prostuțo, șoptește Easton cu afecțiune când mă urc lângă el în pat. Nu ne pasă dacă e un ticălos ursuz. Suntem, pur și simplu, fericiți că e în viață.

— Știe asta. Partea dificilă e să se obișnuiască rapid cu schimbarea.

Mă cuibăresc mai aproape, atentă să nu-l lovesc peste operație.

El își așază bărbia în creștetul capului meu.

— Și tu? Și ție îți e greu să te obișnuiești cu lucrurile? Maică-ta țipa la tine la telefon.

— Ai auzit asta, nu?

— Era greu să nu aud, recunoaște el.

Oftez și-mi frec nasul de pieptul lui, inspirându-i aroma caldă și masculină.

— Îi este frică. Toată viața ei se va dezmembra. Avea visuri să intre în cluburi exclusiviste și să dea ceaiuri pentru doamnele de vază din Bayview. Acum va fi norocoasă dacă nu va fi bătută cu pietre în benzinărie.

— M-aș lăsa mai degrabă lovit cu pietre în benzinărie decât să beau o pișoarcă alături de mama lui Felicity, declară Easton.

— Orice om întreg la minte ar prefera benzinăria în favoarea mamei lui Felicity. La benzinărie se vinde hotdog, îi reamintesc.

— Bine punctat. Acolo e nectarul zeilor.

Chicotește, apoi geme.

— La naiba, nu mă mai face să râd.

Îmi ridică bărbia.

— O să am grijă de tine. Și tata la fel. N-o să te lase baltă. Acum faci parte din familia Royal.

Își pecetluiește promisiunea cu un sărut.

A face parte din familia Royal nu înseamnă că numele meu de familie e același cu al lui Easton, că locuiesc sub același acoperiș cu ei sau că port sigla Astor Park Prep pe hainele mele. Înseamnă doar că există un trib care mă primește și un băiat care mă iubește. Dacă pot accepta acest lucru, atunci fac parte din familia Royal.

Steve O'Halloran n-a înțeles acest lucru niciodată. Nu și-a dat niciodată seama că s-a aflat în inima lui Callum în toți acești ani, primind dragoste și iertare și acceptare, în ciuda tuturor păcatelor sale. A continuat să caute împlinirea și n-a găsit-o niciodată — în bani, mașini, pericol. S-a culcat cu Maria Royal, nu pentru că o iubea pe Maria, ci pentru că își dorea ceea ce avea Callum. O familie cu băieți puternici și extrem de loiali. Care iubeau cu întreaga lor ființă. Care se luptau pentru tot ce credeau că e corect și bun și valoros pe lumea asta.

Mi-aș putea îngădui să fiu tristă pentru amnezia mea. Mi-aș putea petrece ani întregi văitându-mă că tatăl meu nu m-a iubit niciodată, că mama mea este mai interesată de banii ei și că e posibil să dureze ceva vreme până când surorile mele își vor da seama că suntem de aceeași parte a baricadei. Dacă aș face asta, m-aș transforma într-un Steve sau o Felicity sau un Kyle, iar ura ar ocupa atât de mult loc în inima mea, încât n-ar mai fi loc pentru fericire.

În schimb, pot face parte din familia Royal și mi-aș putea deschide inima pentru a primi toată dragostea prețioasă pe care Easton vrea s-o reverse asupra mea. Așa că-mi înlănțui brațele în jurul soarelui și îi dau voie să mă încălzească și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Fac parte din familia Royal pentru că Easton Royal mă iubește.

Nu există nimic mai pur și mai minunat în lumea întreagă.

## Capitolul 34

---

### Hartley

— Te așteaptă, Hart! strigă sora mea, Dylan, de la baza scării.

— Cobor imediat! strig înapoi.

— Termin eu asta, îmi spune Easton. Tu du-te.

Asta înseamnă montatul patului care a fost livrat mai devreme în această dimineață. Eu și Dylan locuim acum cu familia Royal, ceea ce este cel mai tare lucru din lume. Însă n-aveam unde să mergem, după ce mama și Parker s-au mutat în Virginia. Scandalul a fost prea dificil de îndurat pentru noi două. În ceea ce o privește pe mama, trebuie să recunoaștem că a încercat, însă pe măsură ce mai multe cazuri de-ale tatei au ieșit la iveală ca fiind fraude și condamnări făcute să dispară, n-a mai putut suporta. După primul an și-a făcut bagajele. Parker a urmat-o la scurt timp după aceea.

Din fericire, Callum s-a oferit să ne primească la el acasă atât pe mine, cât și pe Dylan. După cum a spus Easton, făceam parte din familia Royal sau cel puțin Callum și toți ceilalți ne-au tratat ca atare. La început,

am stat în corpul central de casă, însă atât eu, cât și Dylan suntem niște singuratici și cred că și Callum și-a dat seama că ne-am simți mult mai în largul nostru dacă am avea spațiul propriu. Așa că a făcut curat în zona imensă de deasupra garajului, care fusese folosită înainte ca depozit. Apoi a angajat un constructor și a transformat spațiul într-un apartament pentru noi.

East a pus la punct proiectul, care a avut un scop dublu: să garanteze faptul că devenea un adult responsabil și să se asigure că aveam în cele din urmă intimitate, deoarece am refuzat să părăsesc apartamentul și să dorm în dormitorul său atât timp cât surioara mea se afla aici.

S-a obișnuit să doarmă multe nopți pe canapea. Recunosc, asta mă face să mă simt în siguranță. Amândoi am luat pauză un an, înainte de a merge la colegiu. Vreau să petrec mai mult timp cu Dylan, iar lui East i s-a permis din nou să piloteze. Mi-a spus că nu-i pasă dacă va merge vreodată la colegiu. I-am dăruit o carte despre inginerie aviatică, în speranța că se va răzgândi.

În plus, eu și Dylan avem fiecare propria baie și propriul dormitor, împreună cu o bucătărie drăguță și o mică sufragerie. Există până și o mică terasă construită în partea din spate și, dacă te apleci peste colțul acesteia, poți vedea oceanul.

— Ar trebui să vii și tu. Ești omul de bază, îi reamintesc.

— Se zice cavalerul de onoare, insistă el. De câte ori trebuie să vă reamintesc că rolul meu e de Cavaler. De Onoare.

— Cum spui tu, omule de bază, îl tachinez, apoi îmi iau tălpășița, astfel că, indiferent la ce pedeapsă se gândește, aceasta să nu poată fi pusă în aplicare.

Cobor iute scările, traversez curtea pavată și mă strecur prin ușa laterală în reședința Royal.

Am crescut într-o casă mare, însă casa familiei Royal e cu totul altceva. La fel cum viața lor e cu totul altceva. E plină de strălucire, însă cine cunoaște familia Royal știe că toată această bogăție a venit cu un preț.

Însă astăzi n-avem de gând să fim nostalgici. Azi e zi de sărbătoare, o zi în care trebuie să privim spre viitor.

Încă nu mi-am recuperat toate amintirile. Există un mare vid în viața mea. Însă, dacă trebuie s-o iau de la capăt, acesta pare locul potrivit. Easton zice că prima dată l-am sărutat în vârful caruselului și că, pentru a păstra tradiția, trebuie să-l sărut din nou pentru prima dată tot acolo. Cred că încerca să spună că sunt aceeași persoană astăzi, după un an, și că amnezia nu m-a schimbat.

Am făcut greșeli în trecut. N-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată pe Dylan, cu toate că atunci când eu aveam paisprezece ani, iar ea zece, nu prea aveam de ales. Ea mi-a jurat că tata n-a lovit-o niciodată, însă n-a negat că a abuzat-o din punct de vedere emoțional. Râdea de afecțiunea ei și n-o lua în serios. Mamei îi era jenă cu ea. Toate acele anxietăți n-au făcut altceva decât să-i agraveze afecțiunea. Nu voia să-și ia medicamentele, pentru că se prefăcea că n-are nevoie de ele. În felul acesta, criticile părinților noștri n-aveau cum s-o atingă.

Acum se simte mult mai bine. Frații Royal au luat-o sub aripa lor protectoare, răsfățând-o și făcându-i toate poftele. Însă Easton a fost cel mai bun dintre toți, pentru că i-a spus că și el simțea la fel. El i-a confirmat sentimentele și a ajutat-o să accepte faptul că tulburarea ei bipolară era doar o afecțiune de natură fizică. Ea îl adoră. Cred că m-ar arunca în ocean, dacă ar trebui să alegă între mine și el.

Easton se luptă cu propriii săi demoni. Uneori, când are o zi stresantă, știu că vrea să bea. Îi tremură mâinile. Ochii i se plimbă de colo colo prin cameră, apoi trebuie să meargă să-și ocupe timpul cumva, fie că face o baie în piscină, aleargă de-a lungul plajei sau, dacă nu e Dylan prin preajmă, se lasă epuizat de mine în alte feluri.

Vremea e în curs de încălzire, însă dinspre ocean vine o briză dulce de după-amiază. E o zi perfectă pentru o nuntă.

Îmi croiesc drum pe lângă sufrageria cu o masă așezată pentru paisprezece persoane, pe podeaua de marmură pe sub candelabrul de cristal, care scânteiază atât de intens, încât rivalizează cu soarele. Camera lungă din față a fost transformată în salon de înfrumusețare. Callum a angajat o armată întreagă — firme de catering, chelneri, coafeze, machieuze, muzicieni. Pare că jumătate din orașul Bayview e aici și pregătește acest eveniment.

— Ah, ce bine că ești aici! Era cât pe ce să vin și să te aduc cu forța, sare Dylan.

Părul ei lung, atât de asemănător cu al meu, are niște codițe împletite în jurul creștetului capului. O parură florală cu cristale și email completează codițele împletite, și în jurul gâtului are un colier simplu cu aceleași flori din email.

Bănuiesc că bijuteriile valorează mai mult decât mașinile unora. Callum Royal aruncă bani în stânga și-n dreapta de parcă ar avea o tiparniță în subsol. Și nu e cazul să înceteze cu generozitatea. Easton zice că astfel se simte mai puțin vinovat și că, dacă am vreun strop de milă pentru el, voi accepta toate aceste daruri cu zâmbetul pe buze.



E mai ușor să faci asta când aceste daruri se revarsă asupra lui Dylan, pentru că ea merită tot ce e mai bun pe lume.

— Ești frumoasă, îi spun.

— Știu.

Se răsucește în cerc și fusta i se ridică.

— E rândul tău acum.

Mă predau echipei pentru a mă îmbrăca, parfuma, coafa, machia și a-mi vâri pantofi cu tălpi roșii în picioare. Lângă mine, cea mai bună prietenă a Ellei primește același tratament în timp ce Savannah, iubita lui Gideon, joacă UNO cu Dylan.

Organizatoarea nunții își vâcă capul în încăpere.

— Dacă toată lumea e pregătită, vă puteți ocupa locurile?

Toți patru ne croim drum afară pe peluza imensă, care dă înspre marea nesfârșită. Eu și Dylan ne așezăm pe șirul din față — destinat familiei. Sora mea își lasă mâna să alunece sub a mea. Aproape că avem degetele la fel de lungi. Ridic privirea surprinsă. Dylan crește. Nu mi-am dat seama de asta mai devreme, când se învârtea prin fața mea ca un titirez.

Easton vine din spatele arcadei decorate cu flori împreună cu fratele cel mai mare în urma sa, iar priveliștea mă dă gata. Aproape că-mi înghit limba. Easton Royal în smoching ar trebui să fie scos în afara legii. Mă întreb câte alte femei din public rămân însărcinate numai privind-i pe cei doi frați Royal.

— Ești dezgustătoare, șoptește Dylan.

Îmi șterg colțul gurii cu un deget.

— Salivez?

— Nu încă.

Ea pufnește cu dispreț.

— Însă mă aștept în orice secundă ca ochii să-ți cadă în poală. Nu vă puteți controla? Amândoi mă faceți de râs.

Amândoi? Ridic privirea și-l văd pe Easton uitându-se la mine de parcă sunt felul lui preferat de mâncare și n-a mâncat nimic de două săptămâni. Roșesc.

Dylan mă înghiontește. O înghiontesc și eu.

— Nu. Nu mă pot controla.

Zâmbetul care mi se răspândește pe chip e de necontrolat, însă Dylan e scutită de stânjeneală în momentul în care începe să se audă „Marry you”<sup>17</sup>, melodia lui Bruno Mars.

Întreaga adunare se ridică s-o privească pe Ella Royal mergând de-a lungul culoarului și arătând ca o prințesă din povești care a prins viață, îmbrăcată cu o rochie din satin cu corsaj strâns pe trup, mâneci înguste și o fustă amplă de bal care pare să fie făcută din mii de straturi foarte subțiri de mătase. Părul ei blond e prins într-un coc delicat la baza gâtului. În jurul capului, poartă o diademă de diamante și o trenă plutește atât de departe în urma sa, încât, dacă o întinzi, ar putea depăși casa cu câțiva metri.

Reed Royal stă vizavi de Easton îmbrăcat într-un smoching negru și cămașă albă ca zăpada, însă dragostea pură ce străbate din ochii lui albaștri e cea care captează atenția tuturor.

Îmi place să cred despre mine că nu sunt exagerat de sentimentală, însă plâng în timpul nunții. E posibil să fie o reminiscență a traumei din iarna trecută, când tatăl meu a fost omorât, când Easton a fost împușcat și a trecut printr-o recuperare lungă și chinuitoare în urma transplantului de rinichi.

---

<sup>17</sup> Mă căsătoresc cu tine.

Însă e posibil să fie lacrimi de fericire. Că sunt în viață. Că Dylan e cu mine. Că astăzi Easton e la fel de sănătos ca înainte. Că sora lui adoptivă și fratele lui se căsătoresc, cu toate că niciunul dintre ei nu a împlinit încă douăzeci de ani. Reed a cerut-o în căsătorie de Crăciun și, spre surprinderea tuturor, Ella a acceptat. A făcut-o totuși cu o serie de obiecții. Să meargă la colegiu. Apoi să-și ia o slujbă. Vor trăi doar din banii pe care îi vor câștiga amândoi. Reed a fost de acord cu totul. La fel de bine, Ella i-ar fi putut cere să poarte rochie și cred că el tot da ar fi spus.

Cred că era pregătită, pentru că a pierdut atât de mult — pe mama ei, pe tatăl ei. În prezent, mă agăț atât de tare de Dylan, spre disperarea ei.

Nu sunt singura care plânge totuși. Și Dylan plânge. La fel — Val și Savannah. Jur că-l văd și pe Gideon ștergându-se la ochi. Callum nu se sinchisește să-și ascundă lacrimile. Și toate acele asigurări că mascara e rezistentă la apă sunt niște prostii. Toate femeile arată ca niște blestemați de ratoni.

După ce festivitatea ia sfârșit, armata de oameni care au fost angajați în primul rând pentru a ne face să arătăm bine se ocupă de petrecere, ne aranjează pentru poze și au grijă ca distracția din timpul recepției să fie perfectă. Easton ține un toast amuzant și jenant în care povestește cum Ella a devenit parte a acestei familii.

— Reed se jura că lui nu-i plăcea de ea, însă după aceea se ducea să stea în fața ușii dormitorului ei, așteptând-o să se întoarcă acasă în fiecare seară, dezvăluie Easton, lucru care ne face pe amândouă să roșim din motive diferite. Era ca un fel de câine de pază.

Reed ridică din umeri și scoate un soi de lătrat. Ella se face și mai roșie la față. Și cu cât se înroșește ea mai mult,

cu atât mulțimea urlă mai tare. Când Easton termină cu tachinatul, Gideon se ridică în picioare, apoi este momentul gemenilor să încingă atmosfera.

Când se termină cu toasturile și lumea se sărută bând șampanie, DJ-ul pornește muzica. Imensa peluză răsună de acorduri puternice de dans. Dylan țopăie de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să se ducă pe ringul de dans. Studiază mulțimea, căutând un partener. Privirea i se oprește asupra gemenilor, care stau așezați la o masă câțiva metri mai încolo.

— E foarte tare, nu? îi întreabă Dylan.

Seb dă din cap. Sau Sawyer. Nu-i mai pot deosebi. Amândoi sunt sarcastici, încântători și periculoși. Au frânt mai multe inimi în ultimele cinci luni decât credeam că este omeneste posibil. E ca și cum ar fi într-o competiție să vadă care dintre ei poate seduce, apoi părăsi cele mai multe fete din Bayview înaintea ultimei clase de liceu. Însă sunt drăguți cu Dylan, pentru că nu spun ceva sarcastic despre căsătoria fratelui lor care n-are nici douăzeci de ani cu sora lor vitregă, care e încă adolescentă, așa că nu le pot găsi niciun cusur.

Ea schițează un zâmbet dulce înspre ei.

— Și muzica e marfă.

Ei dau din nou din cap.

— Și toată lumea e fericită.

Altă încuviințare.

Zâmbește și mai larg.

— Peste patru ani, va fi rândul nostru.

Clipesc nedumerită la afirmația spusă la întâmplare. Patru ani? Despre ce bălmăjește ea acum?

— Patru ani?

Unul dintre ei ridică din sprânceană.

— Rândul nostru?

Celălalt e ușor panicat.

— Mda, voi avea optsprezece ani atunci.

— Așa și? zice cel cu sprânceana ridicată.

Celălalt geamăn, cel deștept, e pe jumătate ridicat de pe scaun și arată de parcă e gata-gata s-o rupă la fugă.

— Așa că atunci ne vom căsători, anunță Dylan.

Aproape că-mi înghit limba. Băieții schimbă priviri, genul acela de priviri în care-și spun cât de ciudată e sora mea. Amândoi se ridică în picioare.

— O s-o facem aici, exact ca Ella, însă cu și mai multe flori. Îmi plac trandafirii.

Pun mâna peste gura lui Dylan.

— Glumește, îi asigur pe gemeni.

Ea își împinge limba umedă printre degetele mele.

— Îh, căh, Dylan.

— Nu glumesc, declară ea. Am de gând să mă mărit cu ei când voi face optsprezece ani.

— Cu care dintre ei?

— Pff, zice ea. Nu-i poți despărți.

Apoi pleacă valvârtej, lăsându-ne pe toți trei zgâindu-ne după ea, cu niște expresii șocate. Cel puțin... *eu* sunt șocată. Nu sunt sigură că pot citi chipurile gemenilor. Nu. Nu *vreau* să le citesc chipurile. Mă întorc în mod intenționat cu spatele. N-am văzut nimic acolo, îmi spun. Nu e nimic acolo.

Easton își face apariția lângă mine și-mi vâă un pahar de șampanie în mână.

— Vrei o chestie adevărată sau e bun și sucul de struguri?

— Sucul de struguri e în regulă.

Iau o înghițitură din sucul acidulat și dau voie bulelor să-mi gâdile interiorul gurii. Îmi voi face griji

peste patru ani, hotărâsc. Nu-i nevoie să-i împărtășesc lui Easton cele întâmplate. O va încuia în șopron și o va ține închisă acolo. E doar o fază. Va trece. Sper.

— N-am crezut niciodată că voi ține un toast la o nuntă sau că voi bea suc pentru a sărbători.

Își încrețește nasul.

— Amândouă sunt perfecte. Ești un superom de bază.

— Cavaler. De onoare.

Râd, iau o altă înghițitură, apoi îmi îndrept atenția înspre apa întunecată care se lovește în liniște de nisip.

— Ce facem aici? întrebă Easton, așezându-și bărbia pe creștetul meu.

— Vreau să rămân cu o amintire.

— Ah.

El mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Cred că ar fi mai bună dacă ți-aș scoate rochia.

Mă înfior, însă nu din cauza frigului.

— Sora mea a zis mai devreme că ar trebui să ne luăm o cameră.

El mă sărută fierbinte pe gât.

— Dylan e cea mai deșteaptă fată pe care o cunosc.

Zâmbind larg, Easton mă ia de mână și mă conduce de-a lungul ringului de dans, pe sub arcada de flori, prin curtea pavată. Apoi urcăm scările casei noastre pentru a ne construi o amintire nou-nouță.

## Mulțumiri

---

Mulțumiri speciale pentru Jessica Clare și Meljean Brook, care au citit și recitat această carte și au ajutat-o să devină ceea ce este astăzi.

Toate greșelile sunt ale noastre, bineînțeles.

Și vă mulțumesc vouă, tuturor cititorilor care îi iubiți cu atâta pasiune pe cei din familia Royal. Sperăm că v-a făcut plăcere să citiți aceste cărți la fel de mult cum ne-a plăcut nouă să le scriem.

Rămâneți pe frecvență pentru viitoarele noastre aventuri.